

MOTION UNDER RULE 40 OF THE ASSEMBLY RULES
re FIRE ACCIDENT IN SENGANAM VILLAGE,
TIRUCHIRAPPALLI DISTRICT

[Sri M. A. Manickavelu] [7th March 1955]

purchase clothes for supply to the victims. All the victims affected except 3, pay an assessment of Rs. 10 and below. The three victims pay an assessment of more than Rs. 10 but below Rs. 15. The Collector of Tiruchirappalli had sanctioned a free grant of Rs. 9,000 at the rate of Rs. 30 each to all the victims and instructed the Tahsildar to disburse the amount on 26th February 1955.

“The action of the Collector will be formally ratified by the Government on receipt of the Board’s remarks on the Collector’s report.”

III.—VOTING ON DEMANDS FOR GRANTS FOR THE YEAR 1955-56.

DEMAND I—LAND REVENUE DEPARTMENT.

DEMAND XI—DISTRICT ADMINISTRATION AND MISCELLANEOUS.

MR. SPEAKER :—“Now let us take up Demand I, Land Revenue. What I am going to do is this. I will ask the Hon. the Minister for Land Revenue to move Demand I, Land Revenue. As soon as he moves this Demand and makes his speech, some hon. Member may move his cut motion. Then I will ask the Hon. the Minister for Land Revenue to move his other Demand XI, District Administration and Miscellaneous. After the Hon. Minister has moved his Demand, some hon. Member may move his cut motion to that Demand. Both these Demands will be taken up together for discussion. At the time of voting, I will first put the cut motion to Demand I and then the main Demand moved by the Hon. Minister to the vote of the House. After that, I will put the cut motion to Demand XI and then the main Demand moved by the Hon. Minister to the vote of the House. Now, the Hon. Minister may move his Demands.”

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU :—“Mr. Speaker, on the recommendation of the Governor, I beg to move—

‘That the Government be granted a sum not exceeding Rs. 82,42,600 under Demand I—Land Revenue Department.’ ”

MR. SPEAKER :—“Motion moved—

‘That the Government be granted a sum not exceeding Rs. 82,42,600 under Demand I—Land Revenue Department.’ ”

SRI K. V. RAMASWAMI :—“Mr. Speaker, I move—

‘That the allotment of Rs. 82,42,600 under Demand I—Land Revenue Department be reduced by Rs. 100.’ ”

SRI S. RAMALINGAM :—“I second the cut motion, Sir.”

7th March 1955]

MR. SPEAKER :—“ I must inform the hon. Member that under rule 68 (b) of the Assembly Rules, a cut motion need not be seconded. Motion moved—

‘ That the allotment of Rs. 82,42,600 under Demand I—Land Revenue Department be reduced by Rs. 100.’ ”

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU :—“ Mr. Speaker, on the recommendation of the Governor, I beg to move—

‘ That the Government be granted a sum not exceeding Rs. 3,02,64,900 under Demand XI—District Administration and Miscellaneous.’ ”

MR. SPEAKER :—“ Motion moved—

‘ That the Government be granted a sum not exceeding Rs. 3,02,64,900 under Demand XI—District Administration and Miscellaneous.’ ”

SRI V. BALAKRISHNAN :—“ Mr. Speaker, I move—

‘ That the allotment of Rs. 3,02,64,900 under Demand XI—District Administration and Miscellaneous be reduced by Rs. 100.’ ”

MR. SPEAKER :—“ Motion moved—

‘ That the allotment of Rs. 3,02,64,900 under Demand XI—District Administration and Miscellaneous be reduced by Rs. 100.’ ”

MR. SPEAKER :—“ The motions and the cut motions are before the House for discussion. I fix a time-limit of ten minutes for each Member who wants to speak on these Demands, as there is a large number of Members who would like to speak on these. I also fix four hours for discussing these Demands. They will be put to vote at 1-30 p.m.”

*SRI K. V. RAMASWAMI :—“ கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, என்னுடைய வெட்டுப் பிரேரணையானது அவசியமாகவும் அவசரமாகவும் நில சீர்த்திருத்தத்தைக் கொண்டு வரவேண்டும் என்பது தான். நில சீர்த்திருத்தத்தைப் பற்றி விவாதிக்க வேண்டும் என்பதற்காகத் தான் இந்த வெட்டுப் பிரேரணையை நான் கொடுத்திருக்கிறேன். அதைப் பற்றி இந்த சபையில் பல தடவைகள் பேசப்பட்டிருக்கிறது. இதைப்பற்றி சர்க்கார் பரிசீலனை செய்து வருவதாகவும் இந்த சபைக்கும், நாட்டில் இருக்கக் கூடிய விவசாய பெருங்குடி மக்களுக்கு எவ்வளவோ தடவை வாக்குறுதி அளித்திருக்கிறார்கள்.

“ சமீபத்தில் காங்கிரஸ் கமிட்டி அமைத்திருக்கக் கூடிய நில சீர்த்திருத்தக் கமிட்டி கூட அதைப்பற்றி பலமாக சிபாரிசு செய்திருக்கிறது. அதையும் உடனடியாக செய்து ஆக வேண்டும் என்றும் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இதற்கு முன்பு சர்க்காரால் நியமிக்கப்பட்ட கமிட்டிகளும் இப்படிப்பட்ட நில சீர்த்திருத்தம் அவசியம் என்று வற்புறுத்தி இருக்கிறார்கள். இருந்தாலும் சர்க்கார் காலதாமதம் செய்வதின் காரணம் தெரியவில்லை. இதில் இருக்கும் கஷ்டம் என்ன என்பதையும் சர்க்கார் எடுத்துச் சொல்லவில்லை. சர்க்கார் நில சீர்த்திருத்தத்தை ஒத்திப்போட்டுக் கொண்டே வருகிறார்கள். அதே சமயத்தில் மந்திரிகளும் சர்க்காரும் ‘ மக்களிடத்தில் வாங்கும் சக்தி கிடையாது, குறைந்திருக்கிறது. வாங்கும் சக்தி குறைந்து போயிருப்பதால் உற்பத்தியாகும் பொருள்கள் கூட

[Sri K. V. Ramaswami] [7th March 1955]

விற்பனையாவது இல்லை. விற்பனையிலிருந்து சர்க்கார் எதிர்பார்த்த விற்பனை வரி கூட கிடைக்கவில்லை. எதிர் பார்த்ததை விட குறைவு ஏற்பட்டிருக்கிறது” என்று மந்திரிகள் சொல்லுகிறார்கள். விற்பனை வரி சர்க்கார் எதிர் பார்த்த அளவு கிடைக்காததன் காரணம் இந்நாட்டிலிருக்கக் கூடிய மக்களின் வாங்கும் சக்தி குறைந்ததுதான். மக்களின் வாங்கும் சக்தி அதிகரிக்க வேண்டும் என்றால் நிச்சயமாக அவர்களுக்கு நிலம் கொடுக்க வேண்டும்.

(இந்த சமயத்தில் கனம் டிபுடி ஸ்பீக்கர் தலைமை வகித்தார்)

“அதனால் நில சீர்திருத்தம் அவசியம் கொண்டு வந்துதானாக வேண்டும். கிராமங்களிலுள்ள நிலமில்லா ஏழை விவசாயிகளுக்கும், குறைந்த நிலத்தை வைத்துக் கொண்டிருக்கும் விவசாயிகளுக்கும் போதிய அளவு நிலம் கொடுத்து உதவ வேண்டும். அப்போது முதல்தான் அவர்களுடைய வாங்கும் சக்தி அதிகரிக்கும். அதனால் உடனே கிராமங்களில் பாபராக இருக்கும் ஏழைகளுக்கு தரிசு நிலங்களை உடனே பிரித்துக் கொடுக்க வேண்டும்.

“சமீபத்தில் சேலம் ஜில்லாவில் ஆத்தூர் தாலுகாவில் தரிசு நிலங்களை யெல்லாம் விநியோகம் செய்ய வேண்டுமென்று சர்க்கார் உத்தரவு போட்டு அதன்படி ஸ்பெஷல் தாழில்தார்களையும் பல அதிகாரிகளையும் நியமித்து தரிசு நிலங்கள் விநியோகிக்கப்பட்டு வருகின்றன. அங்குள்ள விவசாயிகளும் மற்றும் பல இடங்களிலிருந்தும் அங்கு வந்து அந்த நிலங்களை வாங்கிக்கொள்ளுகிறார்கள். அவர்களுக்கு எல்லாம் அந்த நிலங்களை அடமானம் செய்து வருகிறார்கள். அப்படிக் கொடுத்தாலும் கூட அங்குள்ள நிலங்களை உடனே சாகுபடிக்குக் கொண்டு வர முடியாமலிருக்கிறார்கள். அங்குள்ள தரிசு நிலங்களை உண்மையிலேயே சாகுபடி செய்ய வேண்டுமென்றால் விவசாயிகளுக்கு ஒரு வருஷத்திற்குள்ள பணம் கையில் இருந்தால்தான் முடியும்.

“அந்த நிலங்களை சாகுபடி செய்ய வேண்டுமென்றால் அந்த நிலத்தை உழவேண்டும், கிணறுகள் வெட்ட வேண்டும், இவைகளுக்கு எல்லாம் அவர்களுக்குப் பணம் வேண்டும். நிலத்தை அடமானம் செய்து விட்டால் மட்டும் போதாது. அந்த நிலங்களை சாகுபடிக்குக் கொண்டு வரவேண்டுமென்றால் குறைந்தது ஏக்கருக்கு 300 முதல் 500 ரூபாய் வரையில் செலவு செய்து சீர்திருத்தம் செய்ய வேண்டியதாக இருக்கிறது. அவ்விதம் செலவு செய்தால் தான் அந்த நிலங்களை நல்ல முறைக்குக் கொண்டு வர முடியும். அப்படி மாற்றுவதற்கு விவசாயிகளுடைய கையில் போதிய பணம் இல்லை. அப்படி அவர்களுக்கு பணம் உதவி செய்யா விட்டால் அந்த நிலங்கள் மறுபடியும் தரிசு நிலங்களாகவேதான் இருக்கும். நிச்சயமாக அந்த நிலங்களை சாகுபடிக்குக் கொண்டு வரமுடியாது. அதற்காக சர்க்கார் அவர்களுக்கு உடனடியாக கடன் கொடுத்து உதவ வேண்டும். அல்லது குறைந்த வாடகைக்கு டிராக்டர்களை வாங்கிக் கொடுத்து தரிசு நிலங்களை உழவதற்கு வசதி செய்து கொடுக்க வேண்டும். மற்றும் புல் டோஸர்களை குறைந்த வாடகைக்கு கொடுக்க வேண்டும். அதே சமயத்தில் கிணறுகள் வெட்டுவதற்கு அவர்களுக்கு மான்யம் வழங்க வேண்டும். மற்றும் நிலத்தை சாகுபடிக்குக் கொண்டு வருவதற்கு அவர்களுக்கு குறைந்த பட்சம் ஏக்கருக்கு ரூ. 250 ஆவது கொடுத்தால் தான் அவர்களால் நிலங்களை சாகுபடிக்குக் கொண்டு வரமுடியும். இல்லா விட்டால் அந்த நிலங்களை மீண்டும் தரிசு நிலங்களாகவேதான் வைத்துக் கொண்டிருப்பார்கள். பின்னால் சர்க்கார் சொல்லலாம், ‘நாங்கள் தரிசு நிலங்களைக் கொடுத்தோம், இன்னும் அவைகளை தரிசு நிலங்களாகவேதான் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் நாங்கள் கொடுத்து என்ன பயன்’ என்று சொல்லுவார்கள். அப்படி சொல்லுவதற்கு இடம் கொடுக்கக் கூடாது. நிலத்தை மட்டும் கொடுத்து விடுவதில் பிரயோசனம் இல்லை. அதனால் அவர்களுக்கு நிலம் கொடுப்பதோடு அவர்களுக்கு போதிய வசதியும் செய்து கொடுக்க வேண்டும். கிணறுகள் வெட்டிக் கொள்வதற்கு மானியம் கொடுக்க வேண்டும், குறைந்த வாடகைக்கு டிராக்டர்களை கொடுக்க வேண்டும்.

7th March 1955] [Sri K. V. Ramaswami]

அப்பொழுதுதான் நிச்சயமாக அவர்கள் வாங்கிக் கொண்ட நிலத்தை சாகுபடிக்குக் கொண்டு வருவார்கள். இவைகளை சர்க்கார் உடனடியாகப் பரிசீலனை செய்து ஆத்தூரில் கொடுக்கப்படும் நிலங்களை பெற்றுக் கொள்ளுகிறவர்களுக்கு வசதி செய்து கொடுக்க வேண்டும். இப்பொழுது பட்ஜெட்டில் தக்காலிக் கடனுக்கு என்று ஒரு கோடி நாற்பத்தி நாலு லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கி இருக்கிறார்கள். ஆனால் கிராமப் பட்டங்களில் தக்காலிக் கடனைப் பெறுவது கஷ்டமாக இருக்கிறது. இன்றைக்கு, குறிப்பாக கடன் சட்டம் வந்த பிறகு விவசாயிகளுக்கு கிராமங்களில் கடன் கொடுக்க ஒருவரும் முன் வர மாட்டேன் என்கிறார்கள். அதனால் சாகுபடி செய்வதற்கு பெரிய சிரமம் ஏற்படுகிறது. விவசாயிகள் கடன் வாங்க முடியாமல் கஷ்டத்திற்குள்ளாகி விட்டார்கள். அதனால் தக்காலிக் கடன் சர்க்கார் கொடுத்தால்தான் முடியும். என்னுடைய தொகுதியில் போன வருஷம் சுமார் 300-க்கு மேல் தக்காலிக் கடன் வேண்டுமென்று மனுக் கொடுத்திருந்தார்கள். ஆனால் கிடைத்தது 25 பேர்களுக்குத்தான். ஏதாவது சர்க்குப் போக்குச் சொல்லி கடன் கொடுப்பது இல்லை. ஏதாகிலும் தப்புக்கண்டு பிடித்து மனுக்களை நிராகரித்து விடுகிறார்கள். இந்த முறைமையில் நடக்காமல் சர்க்கார் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். இந்த முறையில் அதிகப்படியான தக்காலிக் கடன் கொடுப்பதற்கு சர்க்கார் முன் வர வேண்டும். அப்படிக் கொடுத்தால் தான் விவசாயிகளுக்கு உதவியாக இருக்கும் என்று சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். கிராமாதிகாரிகளின் நிலைமை மிகவும் மோசமாக இருக்கிறது. அவர்களில் சிலர் லஞ்சம் வாங்கும் நிலைமையிலும் உள்ளனர். அவர்களுக்கு கொடுக்கப்படும் குறைந்த சம்பளம்தான் அவர்கள் லஞ்சம் வாங்குவதற்குக் காரணம் என்று நான் வற்புறுத்த ஆசைப்படுகிறேன். கிராமாதிகாரிகள் லஞ்சம் வாங்கியே திரும்படி நிர்ப்பந்திக்கும் அளவுக்கு அவர்களுக்குக் கொடுக்கக் கூடிய சம்பளம் இருக்கிறது. நான்கு தடவைகள் தாலுகா ஆபிசுக்கும், கிராமத்திற்கும் போய்வருகின்ற செலவுக்கே அவர்களுக்குக் கொடுக்கும் சம்பளம் போதாது.

“கிராம முன்சிப்பு, கர்ணம் என்றால் யார்? சகல புள்ளிவிவரங்களையும் சபை செய்கின்றவர்கள் அவர்கள்தான். ஐந்தாண்டுத் திட்டம் போட்டாலும் சரி, சமூக நலத் திட்டம் போட்டாலும் சரி, தேசிய விஸ்தரிப்புத் திட்டம் போட்டாலும் சரி, ஸ்தல அபிவிருத்தித் திட்டம் போட்டாலும் சரி அதற்கு வேண்டிய புள்ளி விவரங்கள் எல்லாவற்றையும் சர்க்காருக்கு கிராம உத்தியோகஸ்தர்களுடைய கொடுக்கிறார்கள். எந்த அதிகாரி அந்தக் கிராமத்திற்குப் போனாலும், எந்த மந்திரி அந்த கிராமத்திற்குப் போனாலும், கிராமாதிகாரிகள்தான் அவர்களிடையே சனகரியங்களை கவனித்து அவர்களைத் திருப்பி அனுப்பவேண்டிய பொறுப்புடையவர்களாக இருக்கிறார்கள். இந்த நிலைமையில் அவர்களுக்கு கொடுக்கக்கூடிய சம்பளம் போதுமா? கௌரவ உத்தியோகம் பார்ப்பவர்களுக்கு சம்பளம் எதற்கு என்று சொல்லப்படுகிறது. கௌரவ உத்தியோகமாக பரம்பரை பரம்பரையாக அவர்கள் பார்த்துவந்ததில் அவர்களுக்கிருந்த சொத்து முக்கால்வாசி போய்விட்டது. உத்தியோகத்தைப் பார்த்துக் கொள்வதற்கு அவர்கள் சொத்திலே பெரும்பகுதி செலவு செய்து தங்களுடைய சொத்தில் பெரும்பகுதியை இழந்தவர்களிடார்கள். கௌரவத்தைக் காப்பதற்கு சொத்தை இழந்து அவர்கள் இன்றைக்கு ‘பாப்பர்’களாயிருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய சம்பள விகிதத்தை உயர்த்தும் விஷயத்தை ஆராய்வதற்கு சர்க்கார் உடனடியாக ஒரு கமிட்டியை நியமித்து அவர்களுக்குள்ள பிரச்சனையெல்லாம் கவனித்து பரிகாரம் தேடவேண்டும். அப்பொழுதுதான் கிராமங்களில் இருக்கக்கூடிய நிலைமை மாறும். எனவே இதையும் சர்க்கார் பரிசீலனை செய்யவேண்டுமென்று வற்புறுத்த ஆசைப்படுகிறேன்.”

* SRI V. BALAKRISHNAN :—“கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர் களே, என்னுடைய வெட்டுப் பிரேரணையின் அவசியத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள். 150 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியாரால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட கொள்கை. அவர்களுக்கு வாரிசாக வந்த ஏகாதிபத்திய அரசாங்கத்தாரால் வகுக்கப்பட்ட கொள்கை. நாம் குடியாட்சி பெற்றும் 9-50 a.m.

[Sri V. Balakrishnan]

[7th March 1955]

சேஷம் நல ராஜ்யம் என்பது நம்முடைய குறிக்கோளாக இருந்தும் கூட, 150 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு ஏற்பட்ட கொள்கைதான் இப்பொழுதும் இருந்துவருகிறது. ஜில்லாவிலுள்ள அதிகாரிகளுக்கும் மக்களுக்கும் உறவு எப்படி இருக்கிறதோ அதைப் பொறுத்துத்தான் அரசாங்கம் போடும் உத்தரவு கிராமங்களில் அமுலாக்கப் படுவது இருக்கிறது. அரசாங்கம் போடும் திட்டங்களின் நன்மையும் தீமையும் மக்களுக்கு வடிகட்டிப் போய்விடுவது ஜில்லா அதிகாரிகள் மூலமாகத்தான் ஏற்படுகிறது. அந்த முறையில் மக்கள் எத்தனையோ ஆண்டுகளுக்கு முன்பு சர்க்காருக்கு வரி கொடுத்துக் கொண்டு வந்தார்கள். சர்க்காருக்கு வரியாகிய பாலை, மக்களாகிய பசுக்கள் கொடுத்துக் கொண்டுவந்தார்கள் என்ற மனப்பான்மையில்தான் அந்தக் காலத்தில் மக்களை சர்க்கார் உத்தியோகஸ்தர்கள் நடத்திக்கொண்டு வந்தார்கள். ஏறக்குறைய அதே மனப்பான்மைதான் இப்பொழுதும் இருந்து வருகிறது.

“குடியாட்சி ஏற்பட்டிருக்கிறது: குடி மக்களுக்கு அரசாங்க உத்தியோகஸ்தர்கள் பொறுப்பானவர்கள். குடிமக்கள்தான் இந்நாட்டு மன்னர்கள் என்ற அபிப்பிராயம் கீழ்தர உத்தியோகஸ்தர்களுக்குக் கொஞ்சங்கூட ஏற்படவில்லை. மேலேயுள்ள அரசாங்கம் எந்த விதமான முற்போக்குத் திட்டங்களைப் போட்டாலும்கூட ஜில்லா அளவிலுள்ள அதிகாரிகள், அத்திட்டங்களை அமுல் நடத்தும் கீழ்தர உத்தியோகஸ்தர்கள் ஆகியவர்களுடைய மனோபாவத்தால் எந்த வித மாற்றமும் இல்லாமலிருந்தால் எந்தவிதமான திட்டமும் நிறைவேறாது. எவ்வளவு கோடிக்கணக்கான ரூபாய்கள் அரசாங்கம் செலவு செய்தாலும்கூட அதனால் ஏற்படவேண்டிய நன்மைகள் மக்களுக்கு ஏற்படுவதற்கு முடியாமற் போகும். அப்படிப்பட்ட உத்தியோகஸ்தர்களுடைய மனப்பான்மையை மாற்றுவதற்கு சர்க்கார் முன்வரவேண்டும். கீழ்தர உத்தியோகஸ்தர்கள் மனோபாவம் எப்படி இருக்க வேண்டும். அவர்கள் அங்கு ஆடம்பரமாகவும் அதிகாரத்தைச் செலுத்துவதற்காகவும் அதிகாரத்தில் இருக்கிறோமென்று நினைத்து நடக்கிறார்கள். மக்களின் சேஷமத்திற்கும் நாட்டின் நலனுக்கும் மக்களுடைய வரிப் பணத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு மக்களுக்கு ஊழியம் செய்கிறோம் என்று இல்லை. மக்களுக்குச் சேவை செய்கிறோம் என்று நினைக்கக்கூடிய அளவுக்கு அதிகாரிகள் மனதில் எண்ணம் பதியவேண்டும். ஜில்லா கலெக்டர் உத்தியோகத்திலிருந்து கீழேயிருக்கும் சாதாரண தோட்டிவரை அந்த எண்ணம் மனதில் ஊர்ஜிதம் செய்யுமா? சர்க்கார், செய்வார்களானால் அதுவே நமக்கு குடியாட்சியினால் ஏற்பட்ட ஒரு பெரிய வெற்றியாகும். அதிகாரிகள் மக்களிடம் வித்தியாசமாக நடந்துகொண்டதற்கு ஒரு உதாரணத்தைச் சொல்கிறேன்.

“ஜில்லா அதிகாரிகளையும் டிவிஷன் அதிகாரிகளையும், தாலுகா அதிகாரிகளையும், கண்டு பேசவேண்டுமென்று கிராமங்களில் இருப்பவர்கள் சென்றால் அதிகாரிகள் அவர்களைப் பார்ப்பதற்குத் தயாராயிருப்பதில்லை. தாசில்தாரிடம் அணுக முடியாது. ஜில்லா கலெக்டரிடத்தில் அணுக முடியாது. ரெவின்யூ டிவிஷனல் அதிகாரியை அணுக முடியாது. அவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒரு குமாஸ்தாவோ அல்லது வேறு ஒரு சில்லரை உத்தியோகஸ்தரையோ குறுக்கே வைத்துக்கொண்டு அவர்கள் மூலமாகத் தான் மேற்படி ஆபீசர்களை மக்கள் அணுகவேண்டும். அப்படி அணுகும் காலத்தில் அங்குள்ள நடுத்தரர்கள் என்ன சொல்லுகிறார்களோ அதைக் கேட்டுக் கொண்டு அவர்கள் காரியங்களெல்லாம் அங்கு கூடிய அளவு முடிவு செய்யப் படுகிறது. வரிப்பணத்திலிருந்து சம்பளம் வாங்கிக் கொண்டிருக்கும் உத்தியோகஸ்தர்கள் ஜனங்களின் நலன்களுக்குப் பாதகமாக நடந்து கொள்வது சரியல்ல. ஒரு விவசாயியோ, ஒரு கிராமவாசியோ, அல்லது ‘பொது சமூகத்தை சேர்ந்த ஒரு மனிதனோ நேரடியாக நின்று, எனக்கு அநியாயம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. என்னுடைய குறை நிவர்த்திக்கப்படவேண்டும்’ என்று ஒரு அதிகாரியிடம் நேரடியாக நின்று தையரியமாக எடுத்துச் சொல்வதற்கான காலம் இன்னும் ஏற்படவில்லை. தையரியமாகச் சொல்வதற்கு இடம் கொடுக்கவில்லை. ஆகையால் ஜில்லா ஆபீசர்களிலும், ரெவின்யூ டிவிஷன் ஆபீசர்களிலும், தாலுகா ஆபீசர்களிலும் ஒரு ‘ரிஸப்ஷன் கிளார்க்’

7th March 1955] [Sri V. Balakrishnan]

இருக்கவேண்டும். செக்ரடேரியட்டியில் ‘ரிசப்ஷன் கிளார்க்’ இருப்பது போல் ஜில்லா, டிவிஷன், தாலுகா தலைமையிடங்களிலும் ரிசப்ஷன் கிளார்க் நியமிக்கப்பட்டு அந்தந்த ஆபீசுக்கு யார் வந்தாலும் அந்தக் கிளார்க் மூலமாக விஷயங்களைத் தெரிந்துகொண்டு, எங்கு போய் என்ன செய்யவேண்டுமென்ற வசதியை அவர்களுக்கு ஏற்படுத்திக் கொடுக்க வேண்டும்.

“அதிகாரிகள் மாதத்திற்கு 25 நாட்களுக்குமேல் சுற்றுப் பிரயாணம் போய்விடுகிறார்கள். அவர்களுடைய காரியாலயத்தில் எந்தெந்த காலத்தில் இருப்பார்கள் என்று மக்களுக்கு தெரிவதில்லை. அவர்கள் தலைமையிடங்களில் இருந்தாலும்கூட அங்குள்ள பெரிய மனிதர்கள், எம்.எல்.ஏ.க்கள், கச்சேரிக்குப் பக்கத்தில் இருக்கக்கூடிய பணக்காரர்கள் ஆகியவர்களுக்குத்தான் அவர்கள் தலைமையிடத்தில் இருக்கும் விவரம் தெரியுமேயொழிய சாதாரண மக்களுக்குத் தெரிவதில்லை. 15, 20 மைல் தூரத்திலிருந்து வரும் ஒரு விவசாயி சர்க்கார் காரியாலயத்திற்கு வந்து அதிகாரியைப் பார்க்கவேண்டும், தங்களுக்கு ரெவினியூ இன்ஸ்பெக்டர் மூலமாகவோ கிராம அதிகாரிகள் மூலமாகவோ ஏதோ அந்தி ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று தாலுகாவிலுள்ள மேலதிகாரியாகிய தாசில்தாரிடம் போய் சொல்லி அந்தியை நிவர்த்தித்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று போனால், ‘அதிகாரி ஊரில் இல்லை’ என்று சொல்லப்படுகிறது. அவர் எந்த இடத்திற்குப் போயிருக்கிறார் என்று கேட்டால், 30, 40 மைல்களுக்கப்பாலுள்ள இடத்திற்குப் போய்விட்டார் என்று சொல்லப்படுகிறது. விவசாயி பல மைல் தூரத்திலிருந்து கைப்பணத்தைச் செலவு செய்துகொண்டு வந்து, காத்திருந்து விட்டு, எமாற்ற மடைந்து திரும்பிப் போக வேண்டியிருக்கிறது. அந்த மாதிரியான நிலைமை ஏற்படாமல் இருப்பதற்கு அதிகாரி தலைமைக் காரியாலயத்தில் வாரத்தில் இந்த இந்த நாட்கள் தான் இருப்பார், அப்பொழுது தான் ஜனங்கள் தங்களுடைய குறைகளை அவர்களிடத்தில் சொல்ல வேண்டுமென்ற ஒரு கட்டாயமான முறையை ஏற்படுத்தினால், வெளி ஊர்களிலிருந்து ஜனங்கள் வந்து அதிகாரியிடம் தங்களை குறைகளை எடுத்துச் சொல்வதற்கு சௌகரியம் ஏற்படுமேயொழிய, இல்லாவிட்டால் விவசாயிகளுக்கு காலதாமதம் ஏற்படுவதோடுகூட, பணவிரயமும், காரிய நஷ்டமும் தான் ஏற்படும். ஒரு வாரத்திற்கு ஒரு நாள், அல்லது இரண்டு வாரத்திற்கு ஒரு நாள் தாசில்தார் கச்சேரியில் இருக்கவேண்டும், சப்-டிவிஷனல் ஆபீசர் கச்சேரியில் இருக்கவேண்டும், ஜில்லா கலெக்டர் கச்சேரியில் இருக்கவேண்டும். அதேபோல் ஒவ்வொரு ஆபீசுகளிலும் ஒரு முறை வைத்துக்கொண்டு குறிப்பிட்ட காலத்திலே யாரும் வந்து பார்க்கலாம் என்ற முறையை ஏற்படுத்தினால் பொது மக்களுக்கு மிக மிக நலமாக இருக்கும்.

“தரிசு நிலங்கள் எந்த விதமான முறையில் விநியோகிக்கப்படுகின்றன என்பதை சிலர் எடுத்துச் சொன்னார்கள். தரிசு நிலங்களை கொடுப்பதற்கு சர்க்கார் ஏன் இவ்வளவு சங்கடப்படவேண்டும் என்று தெரியவில்லை. பட்சிகளும், மிருகங்களும் வாழ்ந்துகொண்டிருப்பதற்கு உரிமை இருக்க, உணவு உற்பத்தியைப் பெறுக்குவதற்குத் தயாராயிருக்கும் நிலமில்லாத விவசாயிகளுக்கு அப்படிப்பட்ட நிலங்களைக் கொடுப்பதற்கு என்னென்ன தடை சொல்லவேண்டுமோ அப்படிப்பட்ட தடைகளெல்லாம் சொல்லப்படுகின்றன. நேற்றுக்கூட எனக்குப் பல கடிதங்களை வந்து குவித்துக்கொண்டிருக்கின்றன. தரிசு நிலங்களை நிலமில்லாதவர்களுக்குக் கொடுக்கும் விஷயத்தில் சர்க்கார் பேரில் எந்த விதமான குற்றமும் இருப்பதாகச் சொல்லவில்லை. சில்லரை அதிகாரிகள் ஒவ்வொன்றுக்கும் முட்டுக்கட்டை போடுகிறார்கள். அவர்கள் ஆத்திரமாகவும் பேசுகிறார்கள். ‘உங்களை என்ன செய்ய முடியும்? நாள் போட்ட முடிச்சை யாராலும் அவிழ்க்க முடியாது. உங்கள் மந்திரியாலும் ஒன்றும் செய்ய முடியாது’ என்று சொல்லுகிறார்கள். நில விநியோக முறையைப் பற்றி வட ஆற்காடு ஜில்லாவில் பிச்சி வாக்கம் என்ற ஊரில் உள்ளவர் பின்கண்டவாறு எழுதியிருக்கிறார் :—

‘So nearly after a year and a half the application for temporary occupation of a plot of 5-cent land in a place, not in use for twenty years and in a place midway between the cheri and the Caste-Hindu quarters where the Harijans felt

[Sri V. Balakrishnan] [7th March 1955]

they could gather without compunction and without offending anybody's feelings for a religious lecture, for a reading room, hearing a radio, for a work house where facilities are intended to be given to all for carding and spinning met with this fate because three or four rich people objected. If that is the policy of the Government and if the Minister-in-charge does not know it or when the Minister says everything possible is being done, I do not know how to characterise the statement. After thirty years of propaganda of Gandhiji and seven years of Congress rule with Prime Minister Nehru, heir by Gandhi at the head of the administration, this is the position of the Harijans in the villages.

இந்த முறையில் தான் நில விநியோகம் செய்யப்பட்டு வருகின்றது. ஆகவே இந்த முறையை திருத்தி அமைத்து, அங்கேயுள்ள எம்.எல்.ஏ.க்களைக் கொண்டு நிலங்களை 'assign' செய்வதற்கு ஏற்பாடு செய்தால் நன்றாக இருக்கும்.

“அடுத்தபடியாக லஞ்சத்தை ஒழிக்கவேண்டுமென்று நாமெல்லோரும் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறோம். பெரிய உத்தியோகஸ்தர்களை விட்டு விட்டு, சின்னஞ்சிறு உத்தியோகஸ்தர்களைத்தான் குறை சொல்லுகிறோம். பெரிய உத்தியோகஸ்தர்கள் கிராமங்களுக்குப் போகும்போது சிறிய உத்தியோகஸ்தர்களின் தயவைத்தான் எதிர்பார்க்கிறார்கள். தாசில்தாருக்கு ரெவின்யூ இன்ஸ்பெக்டர் உணவு ‘சப்ளை’ செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. ரெவின்யூ இன்ஸ்பெக்டருக்கு கர்ணம் ‘சப்ளை’ செய்யவேண்டியிருக்கிறது. கிராமவாசிகள் கிராம அதிகாரிகளைப்பற்றி மனுக் கொடுத்தால் அதை ரெவின்யூ இன்ஸ்பெக்டர்தான் எடுத்துக்கொண்டு போகிறார். காலையில கணக்குப் பிள்ளை விட்டுக்குப் போய் பாலுக் குடித்துவிட்டு, அவருக்கு எதிராக பேரு முனையால் எழுத முடியுமா? கிராமவாசிகள் கொடுக்கும் ஒவ்வொரு மனுவும் ‘ருசு’ இல்லை என்று தள்ளப்படுகிறது. கிராம வாசிகள் சாட்சிகள் உண்டு என்று சொன்னால், தாசில்தார், ரெவின்யூ இன்ஸ்பெக்டர் ஊரில் போய் விசாரிக்கிறதில்லை. ஒரு மனிதன் 20 அல்லது 30 சாட்சிகளை செலவு செய்து கூட்டிக்கொண்டு போகவேண்டும். அப்படி போனாலும் சாட்சிகளையும் சரியாக காலாகாலத்தில் விசாரிப்பதில்லை. 4-40-க்கு மனுவை விசாரணைக்கு எடுத்துக்கொண்டு, ஒன்றிரண்டு சாட்சி களை விசாரிக்கிறார். அப்படி இரண்டு நாட்கள் கழித்து பாக்கி சாட்சிகளை விசாரிப்பதாகச் சொல்லுகிறார். எதற்கு மனுக்கொடுத்தோம் என்று நினைக்கும் அளவுக்கு சோர்வு ஏற்பட்டுவிடுகிறது. ஆகவே விட்டால் போதும் என்கிற மனப்பான்மை ஏற்படக்கூடிய முறையில் மனு விசாரிக்கும் அதிகாரிகள் நடந்துகொள்ளுகிறார்கள்.

“விவசாயிகளுக்கு பணம் கொடுப்பதற்காக பணம் ஒதுக்கியிருந்தும் கிராமவாசிகளுக்குச் சரியாக கடன்கள் கிடைப்பதில்லை. மனுப்போட்டு 9 மாதம் கழித்துத்தான் கிடைக்கின்றது. 150 ரூபாய்க் கடனுக்கு 75 ரூபாய் செலவு செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. 150 ரூபாய்க்கு 75 ரூபாயாவது கிடைக்கின்றதே. அதாவது கையில் வந்தால் போதும் என்ற நிலைமையில் தான் விவசாயி இருக்கின்றான். நியாயமும் நேர்மையும் உள்ள உத்தியோகஸ்தர்கள் இல்லாத காரணத்தினால் கிராம மக்கள் எவ்வித பயனையும் அடைய முடியவில்லை.”

DEPUTY SPEAKER :—“The hon. member's time is over.”

SRI O. VENKATSUBBA REDDI :—“கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, ‘ரெவின்யூ’ என்பது கிராமங்களில் 24 ரூபாய் சம்பளம் பெறும் ஒரு கர்ணம் மூலம்தான் ஆரம்பமாகிறது. அந்தக் கர்ணம் உத்தியோகம் பெறுவதற்கு ஒரு ‘டெக்ஸ்ட் புக்’ இருக்கிறது. அதை இரண்டு தரம் படித்து விட்டு, ஆறு வாரம் சர்வே ஸ்கூலில் படித்துவிட்டால் உடனே உத்தியோகம் கொடுக்கப்படுகிறது. அதனால்தான் எந்த வேலையையும் செய்ய திறமையில்லாமல் போகிறது. அதற்கு மேல் படித்தவர்கள் கர்ணம் வேலைக்கு வருவதில்லை. ரூ. 24 சம்பளமாக யிருப்பதால், போலீஸ் காண்ஸ்டேபிள் உத்தியோகத்திற்கோ அல்லது எலிமெண்டரி ஸ்கூல் உபாத்தியாயர் உத்தியோகத்திற்கோ பரம்பரை உத்தியோகஸ்தர்கள் கூடப் போய்விடுகிறார்கள். பரம்பரை உத்தியோகஸ்தர்களும் வேலையை சரிவரப் பார்ப்பது கிடையாது.

7th March 1955] [Sri O. Venkatsubba Reddi]

பெட்டியை வைத்துக்கொண்டுதான் எல்லாம் செய்கிறார்கள். கிராமங்களிலே செப்டெம்பர்-அக்டோபர் மாதம் விவசாயம் ஆரம்பமாகிறது. நவம்பர்-டிசம்பரில் பலனைக் குறிப்பிட்டு, அதைக்கொண்டு எவ்வளவு உற்பத்தி ஆகும், 'ஸர்ப்பிளஸ்' ஆக இருக்குமா, அல்லது 'டெபிஸிட்' ஆக இருக்குமா, என்பதைக் கணக்குப் பார்த்து, வெளி நாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்ய அனுமதிக்கவோ, அல்லது வேறு ஏதாவது செய்யவோ சர்க்காருக்குச் சொகரியமாக இருக்கும். அப்படியில்லாமல், பிப்ரவரி மாதத்திற்குப் பிறகு 'ஸர்ப்பிளஸ்' ஆகமிருக்கிறது என்று சொன்னால், தானாகவே விலை குறைந்து, ஏற்றுமதி செய்யும் நிலைமை ஏற்பட்டால், ஒரு சில வியாபாரிகள் தான் சலுகையைப் பெறமுடிகிறது. பிப்ரவரி மாதத்தில் சில்தி, மடிப்பு சில்தி செலுத்தவேண்டியதினால் குறைந்த விலைக்கு விற்கவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்படுகிறது. விவசாயிகளுக்கு ஒரு விதத்திலும் லாபம் இல்லாமல் போய்விடுகிறது.

"கர்ணங்களுக்கு 50 ரூபாய்க்குமேல் 75 ரூபாய் வரையில் சம்பளத்தை உயர்த்தி, ரெவின்யூ இன்ஸ்பெக்டர் க்ரேடிடல் நியமித்தால், கிராம வேலைகள் சரியாக நடக்கும் என்பதை அமைச்சர் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். பரம்பரை உத்யோக கர்ணங்களை அனேகர் R.I. க்ரேடிடல் வாசித்தவர்கள் இருக்கிறார்கள்.

"கர்ணங்கள் சரியாக வேலை செய்யாததினால் ஏழை விவசாயிகள் கடன் கூட வாங்க முடிவதில்லை. 'ஸெட்டில்மென்ட் ரிஜிஸ்தரில்'; ஒரு பெயர் இருக்கிறது; சிட்டாவில் ஒரு பெயர் இருக்கிறது தண்டலில் ஒரு பெயர்; இம்மாதிரி இருக்கின்ற காரணத்தினால் நில அடமான பாங்கு களிலிருந்து பணம் வாங்க முடியவில்லை. இரண்டாவதாக சர்க்கார் ஏதாவது கடன் கொடுத்தாலும் அதை வாங்குவதிலும் காலதாமதம் ஏற்படுகிறது.

"தாசில்தாரை எடுத்துக்கொண்டால், ஒவ்வொரு தாலுக்காவிலும் 300 அல்லது 400 கிராமங்கள் இருக்கின்றன. எல்லா வேலைகளையும் தாசில்தாரை கவனிக்கவேண்டும். வருஷமொன்றுக்குக் கிட்டத்தட்ட 1,000 மனுக்கள் வருகின்றன. 50 மனுக்களைத்தான் அவரால் நேரில் கவனிக்க முடிகிறது. கலெக்டர் 'இன்ஸ்பெக்ஷனுக்கு' வரும்பொழுது, பாக்கி 950 மனுக்களையும் மொத்தமாக கொளுத்திவிடுகிறார்கள். நாம் கொடுத்த மனு போன இடம் தெரியவில்லை.

"ஒவ்வொரு தாசில்தாருக்கும் ஜீப் வசதி கொடுக்கவேண்டும். அப்பொழுது தான் அவர்களால் சரிவர வேலை செய்யமுடியும்.

"கிராமங்களிலே, தேவாதாயம், தர்மாதாயம், ஊழியம், சொந்தம், என்று நான்கு வகை மான்யங்கள் இருக்கின்றன. தர்மாதாயம் என்பது திருவாவடுதலை, தருமபுரம் போன்ற மடங்களைக் குறிக்காது, ஊர் பேர் தெரியாத மடங்களுக்கு விட்ட மான்யம். தேவாதாயம் என்பது கோயில் களுக்கு விட்டிருக்கும் மான்யம். சொந்தம் என்பது பட்டா நிலம். ஊழியம் என்பது வெட்டியான், தலையாரி, கர்ணம், தச்சன், கருமான் போன்ற கிராம ஊழியர்களுக்கு விட்ட மான்யம். இந்த மான்யங்களை வைத்துக்கொண்டுதான் அந்தக் காலத்தில் சொற்ப சம்பளத்தில் இவர்கள் எல்லாம் வேலை செய்து வந்தார்கள். இந்த மான்யங்கள் இப்பொழுது இவர்களை விட்டு மாறிவிட்டது.

"எல்லாம் சில நடுத்தர விவசாயிகளிடமும், பெரிய விவசாயிகளிடமே போய்விட்டது. சிலில் கோர்ட்டு தீர்மானங்கள் மான்யங்கள் பேரில் கடன் கொடுத்தால் செல்லாது என்றும் தனி நபர்களுக்கு பாதியமில்லை என்று ஒரு பக்கம் இருக்கிறது. அடுத்த புறம் பார்த்தால் நெடுநாள் தனி நபர் சுவாதினத்தில் மான்யம் இருந்தால் அதன் பேரில் கடன் கொடுக்கலாம் என்று இருக்கிறது. இந்த காரணத்தால் அநேக மான்யங்கள் தொழிலாளர்களை விட்டு மாறிவிட்டது. இப்போது தச்சு மான்யத்தை எடுத்துக் கொண்டால், கிராமத்தில் நெடுநாள் தச்சு வேலை செய்யக்கூடிய தச்சு னுக்கு மான்யம் கொடுக்கலாம் என்றிருக்கிறது. அதற்கு மனு செய்து கொள்ளவேண்டும். அதை கிராம முன்சீபு மூலம் அனுப்பவேண்டும்.

[Sri O. Venkatsubba Reddi] [7th March 1955]

ஆனால் முன்சீபு என்ன செய்கிறார்? தானே மனு எழுதிக்கொண்டு, ஏதாவது ஒரு காளப்ப ஆச்சாரி என்று கையெழுத்திட்டு, அவருக்கு மனு செய்து கொள்வது போல் சர்க்காருக்கு அனுப்பி, அப்படி வரும் பணத்தை தானே, அல்லது பிறருடனே பங்கிட்டுக்கொள்கின்றனர். இந்தக் காரணங்களினால் மான்யங்கள் உண்மையில் நன்மைக்குப் பயன்படுத்தப்படவில்லை. மேலும் குயிட்டென்ட் என்று 3 பங்கு தள்ளி 5 பங்கு வசூலிக்கப்பட்டு வருகின்றது. ஆகவே இப்போது இருக்கும் மான்யம் பூராவையும் அயனுக்கு மாற்றினால், அதன் மூலம் குறைந்தது சர்க்காருக்கு ஒரு கோடி வருவாகும். அதை வைத்துக்கொண்டு தாசில்தார்களுக்கு ஜீப் வாங்கிக் கொடுக்கலாம், கர்ணத்திற்கு சம்பளம் உயர்த்தலாம், ஜில்லா போர்டுகளுக்கு ஒரு 50 லட்சம் ஒதுக்கலாம், பஞ்சாயத்துகளுக்கு ரூ. 25 லட்சம் பங்கிட்டுக் கொடுக்க வசதியாக இருக்கும். ஒரு காரணம் சொல்லலாம். ஏழை விவசாயிகளிடமிருந்து இன்னும் நிலத்திற்கு அதிகப்படியான வரி வசூலிக்கப்படுகின்றதே என்று சொல்லலாம். அது வாஸ்தவம்தான். ஆனால் ஒரு ஏக்கருக்கு 20 படி நெல் விதைத்தால், 20 மூட்டை நெல் கிடைக்கிறது. அதே மாதிரி ஏழை விவசாயி ரூ. 20 சர்க்காருக்கு செலுத்த வேண்டும். ஆனால் இதை விவசாயி சர்க்காரின் கடைகை வாங்கும் உதவியை அதிகப்படியான சலுகையை பெறவேண்டும். அப்படி கடன் கொடுத்து உதவுவதில், இம்மாதிரியான சிறுதொகை செலுத்தும் விவசாயிகளுக்கு முதல் சலுகை கொடுக்கவேண்டும். கடன் நிவாரண சட்டப்படி ரூ. 150க்குக் கீழ் கிஸ்தி செலுத்தும் விவசாயிக்கு மாடுகள் வாங்கக் கடன், உரம் வாங்கக் கடன், இன்னும் தக்காலிக் கடன், அபிவிருத்திக் கடன் போன்றவைகள் எல்லாம் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்யப்படவேண்டும். அப்படி செய்துவிட்டு 150 ரூபாய்க்கு மேல் கிஸ்தி செலுத்தும் விவசாயிக்கு டிராக்டர்கள் வாங்க ரூ. 10,000 கடன், எஞ்சின், பம்பு செட்டுகள் வாங்கக் கடன் கொடுக்கப்படுகிறது. அவ்வாறு கொடுப்பதை நிறுத்திவிடலாம். அதை நிறுத்தினால் அதிகமான பணம் மிச்சப்படும். அதையும் ஏழை விவசாயிகளுக்குக் கட்டாக, கொடுத்துவினால் அவர்கள் வட்டிக் கடைக்கு போகவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்படாது. மான்யங்களை அடமானம் செய்து கொடுப்பதில் ஒரு சிக்கல் இருப்பதாக சர்க்காரின் அபிப்பிராயம். ஆகவே அதற்காக ஒரு தனிக் கமிட்டியோ அல்லது வேறு விதமான முறைகளைக் கையாண்டோ, உடனடியாக மான்யம் அடமானம் செய்ய ஏற்பாடுசெய்யவேண்டும். இதற்கு ரெவின்யூ மந்திரி அவர்களும், நிதி மந்திரி அவர்களும் கவனித்து ஆவன செய்வார்கள் என்று எதிர்பார்க்கிறேன்.

“நிலச் சீர்திருத்தச் சட்டம் வருவதாக ஒரு யோசனை இருந்து வருகிறது. இது எப்படி இருக்கிறது என்றால், சாதாரணமாக எப்போதும் ஒருவர் நாமம் போட்டுக்கொண்டு தெருவிலே செல்வது வழக்கம். ஒரு நான் மட்டும் விபூதி பூசிக்கொண்டு போனார். என்னையா, இன்று விபூதி பூசியிருக்கிறது என்று ஒருவர் கேட்டாராம். அதற்கு அவர் நான் இதுவரை நாமம் போட்டதில் ஒரு வித பலனும் கிடைக்கவில்லை, ஆகவே விபூதிப் போட்டாலாவது ஏதாவது பலன் கிடைக்குமா என்று போட்டிருக்கிறேன் என்று சொன்னாராம். அதைப்போல்தான் இன்று இவர்கள் சொல்லும் சீர்திருத்தமும் இருந்து வருகிறது. எனக்காக நான் பேசவில்லை. நான் ஒரு ஸாண்ட்லார். இருந்தாலும் இப்போது பிரதி வருஷமும் நியாயமாகவும் சட்டத்தை அனுசரித்தும் பாகப் பிரிவினை நடந்துகொண்டே வருகிறது. ஆகவே இதை உடனடியாக கொண்டுவரவேண்டும். இதை உடனடியாகக் கொண்டு வருவதற்கு மற்றொரு காரணமும் இருக்கிறது. அதாவது, விவசாயிகள் சரியாக வேலை செய்வதில்லை. காரணம், தங்களுக்குத்தான் இமைகா நிலம் வரப்போகின்றதே என்பது. பெரிய நிலப் பிரபுக்களுக்கோ, நிலங்கத்தான் தங்களைவிட்டு போய்விடப்போகின்றனவே, நமக்கு என்ன கவலை என்று இருக்கிறார்கள். இந்த மனப்பான்மைதான் என்று பெரும்பாலும் நடைபெற்று வருகின்றது.

“கனம் விநாயகம் அவர்கள் நேற்று பேசியபோது, விவசாயிகள் 80 பர்சன்ட் உற்பத்தியை நிலப் பிரபுக்களுக்கு கொடுத்துவிடுகிறார்கள் என்று கூறினார். அவர் எப்படித்தான் இதைச் சொன்னார் என்பதை

7th March 1955] [Sri O. Venkatsubba Reddi]

எனக்குப் புரியவில்லை. அம்மாதிரி கொடுப்பதே இதுவரை கிடையாது. முதல் முதலில் 60 பர்சன்ட் கொடுக்கவேண்டுமென்று இருந்தது. ஆனால் இப்போது 50 பர்சன்ட் விவசாயியும், 50 பர்சன்ட் நிலச் சொந்தக்காரரும் எடுத்துக்கொள்ளும்படி ஏற்பட்டு இருக்கிறது. ஆனால் இப்போது வர வர 40 பர்சன்ட் நிலச் சொந்தக்காரருக்கும், 60 பர்சன்ட் விவசாயிக்கும் என்று ஆகிக்கொண்டு வருகிறது. இன்னும் ஜலம் இறைக்கும் பூமியாக இருந்தால் 25 பர்சன்ட் நிலச் சொந்தக்காரரும், 75 பர்சன்ட் விவசாயியும் எடுத்துக்கொள்ளுகிறார்கள். இப்படி இருக்கும்போது அவர் எப்படி சொன்னார் என்பது புரியவில்லை. அப்படி இங்கு அவர் சொல்லி விடுவதால், பின்னர் வெளியே பெரிய தகராறு இருவர்களுக்கும்மிடையே ஏற்படுகிறது. ஆகவே இதையெல்லாம் தீர்க்க உடனடியாக நிலச் சீர்திருத்தத்தை சீக்கிரம் கொண்டுவரும்படியாக கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.”

* SRI K. M. SEETHI SAHIB :—“ Mr. Deputy Speaker, Sir, while speaking on this cut motion, I wish to offer a few remarks regarding the general policy of the Revenue Department and its present structure. As the Government know, the demand of the lowest rung of the department for better emoluments and better conditions of service is a problem for which the Government find it difficult to find a solution, on account of lack of finances. In regard to the solution of this problem, I would urge the Government to revise their notions about the continuance of the old structure and the old tradition of the Revenue Department. It has been long ago brought to the notice of the Government that the continuance of the present constitution and structure of a department like the Revenue Department is a proposition about which the Government have to seriously revise their notions and the question whether the Revenue Board as it now exists is not a veritable white elephant has to be very seriously examined. I do not for a moment deny the necessity for having a body to check and revise the work of the Revenue Department and to go into matters of very intricate nature and importance. But the question has to be examined whether such an expensive body like the present Board of Revenue has to be maintained for that purpose. If expenditure in the direction of maintaining such a body and other expenses at the top is curtailed, I believe, funds can be found for bettering the conditions of the lowest rung of the Revenue Department. In this connexion, I have to bring to the notice of the Government the very serious hardships and misery suffered by the lower rungs of the Revenue Department. For instance, the village officers like the village karnam, the village headman and other lower subordinate staff come under that category. In fact it has been admitted that the village officers are the very backbone of the Revenue Department and the expedition and the sense of duty with which they collect revenue without arrears and discharge sundry other duties should evoke the unstinted admiration of all concerned. Now the village officers have become discontented. Their emoluments are hardly sufficient for them to make both ends meet. They are in such a condition that their lot has to be promptly and immediately improved and any delay in such matters will certainly interfere with the efficient administration of the Revenue Department. The representations made by them and their associations have to be very carefully and sympathetically viewed by the Government. In this connexion, I would

[Sri K. M. Seethi Sahib]

[7th March 1955]

respectfully submit that their demands should not be viewed with any political suspicion. In fact political parties might be exploiting their sufferings but that is no argument for saying that the sufferings are not there and they do not require remedial measures.

“ I congratulate the Government on the expedition with which they brought into effect the tenancy legislation in some districts. As far as Malabar district is concerned, the promptness with which the new Tenancy Act has been brought into force and the rent courts have been established deserve the congratulations of the public. No doubt there are certain hardships felt in the establishment of rent courts and I want to bring to the notice of the Government one such instance as far as the taluk of Ernad in South Malabar is concerned. In fact the tenancy legislation was introduced mainly due to the agitation that was going on in this taluk and the sufferings of the tenants in this taluk. But you will be surprised to hear that no rent court has been established in a taluk like Ernad in South Malabar. The people of that taluk have been agitating for the establishment of a rent court but it has not been established there as yet. As a Member representing that area, I had occasion to represent their case to the Government but till now no rent court has been established. Therefore, I would respectfully submit to the Government that a rent court should be established in Ernad preferably at a place like Manjeri, which is the headquarters of Ernad. Now the people of Ernad have to go to the Ponnani taluk—a distance of 50 to 60 miles—for getting relief through a rent court in the matter of tenancy problems. This is a great hardship suffered by the people of that taluk and I request the Government to establish a rent court there without further delay.

“ Now I would like to invite the attention of the Government to the necessity for assigning *poramboke* lands on the foreshore of the Malabar district to poor landless people and especially to fishermen. There are extensive areas of *poramboke* lands on the foreshore of the sea coast in Malabar and demands have been made by the fishermen that those lands might be assigned to them for cultivation. It would be extremely useful if those lands are assigned to them, as those lands can be brought under cultivation and the economic condition of the fishermen will also be improved to that extent. In this connection, I would like to bring it to the notice of the Government certain proceedings taken against persons who have cultivated these foreshore lands due to the encouragement given by the local authorities for the Grow More Food Campaign. Now proceedings have been instituted against them for their so-called encroachment on these lands. During the Grow More Food Campaign, some of the people in these areas were encouraged to start cultivation of these waste lands. These people also started certain co-operative societies for the purpose of carrying on cultivation. Now, owing to certain technical difficulties, the registration of these co-operative societies was refused and penal action is instituted against these people for having cultivated these lands under the encouragement given by the authorities themselves. Representations have now been made to the Government by these cultivators

7th March 1955]. [Sri K. M. Seethi Sahib]

that they may at least be released from the clutches of the law and be freed from penal assessment and the penal proceedings instituted by the Revenue authorities. What I would urge is that besides dropping these proceedings against those who have started cultivation, they must be encouraged to carry on cultivation and pattas should be granted to them so that they might carry on the agricultural operations and better the economic condition of the district.

“ One other matter to which I would like to draw the attention of the Government is in regard to the condition of the islanders. The islanders in the Laccadives and the Amini Divi islands are a section of our countrymen who were neglected for centuries. Now, their cause is coming up into the limelight and the Government are taking some interest in bettering their conditions. With the visit of the Governor to these islands recently, the Government are apparently taking some prompt steps to better their condition. But, I would urge the Government that there must be some promptitude in taking steps in this direction. If the steps taken are tardy, the condition of these poor people will continue to be miserable indeed and there will be no justification whatsoever for it.

“ In this connexion, I would also urge the Government that besides establishing steamer communications between the mainland and the islands, the islanders should be enabled to sell their commodities. These people make certain articles out of coconut fibre like ropes, etc., and they should be enabled to dispose of them in the open market on the mainland. Now this House would be surprised to hear that the people living in the islands are prevented by law from selling their articles in the open market. By the effect of the Regulation of 1942, the islanders are disabled from having their articles sold in the open market and they have to barter their articles for rice on the mainland. So, the ordinary right given to the citizens to dispose of their articles in the open market is denied to them and they are not able to sell their commodities to the best advantage in the open market. At least this right must be extended to them immediately till permanent steps are taken by the Government for remedying the conditions of these islanders in all directions.

“ Another matter which I would like to urge the Government is in regard to the under-representation of the Muslim community in the Revenue Department. Both in the lower grades as well as in the higher grades, the Muslims are hopelessly under-represented. This is a matter which the Government should be kind enough to take into consideration and the disabilities of the Muslims and the injustice done to the Muslim minority should come in for early redress at the hands of the Government.

“ Regarding the conditions prevailing in Malabar, we have given notice of a Cut Motion to point out that the district has been neglected. In fact, I was very glad to hear from the Hon. the Leader of the House, Sri C. Subramaniam, that no unfairness will

[Sri K. M. Seethi Sahib] [7th March 1955]

be shown to the district of Malabar. I am very happy to hear this. But what he could himself see as he admitted in his speech is that Malabar has been neglected for a very long time, I may say, for a century and more and, if that is the position, the pace at which the needs of Malabar are being met is absolutely tardy and absolutely inadequate. This is what we want to urge on the attention of Government and we do not want to make any political capital out of it. Long before the question of the linguistic provinces came up for consideration, I myself had stated on the floor of a previous Legislative Assembly that Malabar was the Cinderella of the State and was being criminally neglected. Therefore, it is not for making any political capital or with a view to buttress the demand for linguistic provinces that we are saying that Malabar is neglected. So many other demands of Malabar are not being attended to. We do not attribute any motives to the Government but the fact is there that some important works which were provided for in the last Budget have not been provided for in this Budget. Many of the road and bridges and improvements to hospitals are not included and the Building Scheme of the Government Brennen College, Tellicherry, which is the only Government College in North Malabar, for which a lakh of rupees was provided for acquisition of land in the previous Budget is completely left out. No provision has been made for the construction of buildings for this College and what I would submit is that for some of these urgent needs of Malabar, Government should find the money needed during the current year. I do not deny the fact that in the past two or three years the Government have paid better attention to the needs of Malabar and I most respectfully submit once again that the needs of Malabar should receive the sympathetic consideration of the Government."

* **SRI R. S. ARUMUGAM** :—"கனம் உப-தலைவர் அவர்களே, ரெவினியூ மான்யத்தை ஆதரித்து ஒரு சில வார்த்தைகள் பேச விரும்புகிறேன். நில சர்சார்ஜ் வரி மீது பலதரப்பட்ட அபிப்பிராயங்கள் இந்த இடத்திலே பேசப்பட்டது. இருந்தாலும் இது பொதுஜனங்களுடைய பிரசாரத்திற்காக உதவியாக இருக்குமே ஒழிய, வேறொன்றுமில்லை. பொதுஜனங்களுக்கும் தெரியும். நாட்டிலே நல்ல காரியங்கள் செய்யவேண்டுமானால், நல்ல வசதிகளை ஏற்படுத்தவேண்டுமானால், அதற்குப் பணம் வேண்டும். அதற்கு வரி தேவையான என்பதை ஜனங்களும் அறிவார்கள் என்பதுதான். அது பற்றிய என்னுடைய அபிப்பிராயத்தை தெரிவித்துக்கொண்டு மற்ற விஷயங்கள் குறித்துப் பேச விரும்புகிறேன்.

"கிராமங்களில் உள்ள கிராம அதிகாரிகளுக்கு கொடுக்கப்படும் சம்பளம் மிகவும் குறைவானது. இந்த நாட்டுக்கே அஸ்திவாரம் கிராமங்கள் தான். ஆகவே அவைகள் நல்ல முறையில் நடைபெற வேண்டுமானால் அவைகளுக்கு அடிப்படை அதிகாரிகளாக இருந்து வருகின்ற அவர்களுடைய சம்பளத்தை அதிகப்படுத்தவேண்டும். அதோடு அவர்களுக்கு பரம்பரை பாத்தியதை இருக்கிறது என்பதாக சர்க்குச் சொல்லப்படுகிறது. ஆகவே நீங்கள் எப்படியாவது நாங்கள் கொடுக்கும் குறைந்த சம்பளத்தை வைத்துக்கொண்டு வேலை பாருங்கள் என்று சொல்லுவது எப்படியிருக்கிறது என்றால், ஏதோ பக்கத்தில் வேறொரு வருமானம் இருக்கிறது, அதைப் பார்த்துக்கொள்ளுங்கள் என்ற அர்த்தம்தான் அதிலே தொக்கியிருப்பதாகத் தென்படுகின்றது. இந்த நிலையில் பரம்பரை பாத்தியதை போன்றவைகளையெல்லாம் விட்டுவிட்டால் பரவாலில்லை. அவர்களுக்கு அதிகப்படியான சம்பளம் கொடுப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்ய

7th March 1955] [Sri R. S. Arumugam]

வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். கிராம பெரிய தனக்காரர் என்ற பெயரோ, கிராம அதிகாரிகள் என்ற பெயரோ மாத்திரம் இருந்தால் போதுமா? அவர்களது வாழ்க்கைத் தரம் உயர சம்பளம் உயர வேண்டாமா?

“அடுத்தபடியாக, இன்னொரு பிரச்சனையைப் பற்றியும் பலதரப்பட்டவாறு பேசப்படுகின்றது. பெரிய இனங்களே நீக்கவிட்டார்களே தவிர, சிறிய இனங்களே இன்னும் நீக்கவில்லை. அங்கு வாழும் இனம் குடிகள இதனால் பல அல்லல்களுக்கும், தொல்லைகளுக்கும் ஆளாக வேண்டியிருக்கிறது. நாமோ செய்கிறோம் என்று தள்ளிக்கொண்டு போகக்கூடாது. செய்யவே போகிறோம். ஏன் உடனடியாக எல்லா இனங்களையும் கட்டுப் படுத்தக்கூடிய நிலைமையிலே ஒரு சட்டம் கொண்டுவரும்படியாக செய்யக் கூடாது என்று கேட்கிறேன்.

“Other அயிட்டம் பீன என்று இருக்கிறது. சில பீன்கள் புரம்போக்கு நிலங்களில் இருக்கும். சில பீன்கள் இருக்கும் நிலம் ஒருவருக்குச் சொந்தம், அதில் இருக்கும்படியான பீன மற்றொருவருக்குச் சொந்தம் என்று இருக்கிறது. குறிப்பாக திருநெல்வேலி தாலுகாவிலே, விளாகம் என்னும் கிராமத்திலே ஒரு ஹரிஜன்ச் சேரி இருக்கிறது. அந்த சேரியின் முற்றங்களிலும், தெருக்களிலும், கொல்லைப்புறங்களிலும் பீன்கள் நிற்கின்றன. நெடு நாட்களாக ஹரிஜனங்களால் அனுபவித்துக்கொண்டு வரப்படுகிறது. இருந்தாலும்கூட அதற்கு தீர்வை, மற்றத்தீர்வைகளோடு ஒரு கோயிலால் கட்டப்பட்டு வந்திருக்கிறது. இந்த விஷயம் அந்தச் சேரி மக்களுக்கு தெரியாது. சமீபத்திலே கோவில்காரர்கள் அங்குள்ள பீன்களை எல்லாம் எலத்திற்கு விட்டு விட வந்தார்கள். அதனால் பலதரப்பட்ட தாவாக்கள் ஏற்பட்டன. ஷரிஜனங்கள் காமபவன்களுக்குள்ளும், முற்றங்களிலும் நிற்கும் பீன்களை பிறர் வந்து அனுபவித்தால் ஹரிஜனங்கள் எப்படி கஷ்டப்படுகிறார்கள் முடியும். ரெவின்யூ அதிகாரிகள் அது விஷயமாக விசாரணை செய்து சர்க்காருக்கே ரிப்போர்ட்டும் அனுப்பியிருக்கிறார்கள். தற்சமயம் அந்த விஷயம் சர்க்கார் பரிசீலனையில் இருந்து வருகிறது. பல கிராமங்களில் இம்மாதிரி பீன்கள் நிற்கின்றன. ஆகவே இந்த விஷயங்களை எல்லாம் சர்க்கார் நல்ல முறையில் பரிசீலனை செய்ய வேண்டும். யாருடைய நிலத்தில் பீன இருக்கின்றதோ, அவர்களுக்கே அது சொந்தம் என்றிருக்க வேண்டும். அதற்காக ஆவன செய்து, குறிப்பாக விளாகம் கிராமத்தின் விஷயமாக சர்க்கார் வசம் பேர்ப்பர் இருப்பதால் அந்தப் பீன்கள் எல்லாம் ஹரிஜனங்களுக்கே சொந்தம் என உத்தரவு போட வேண்டும். அல்லது அப்பீன்களை கிரயத்துக்கு வாங்கியாவது கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“தரிசு நிலங்கள் சம்பந்தமாக ஒரு பிரச்சனை இருந்துகொண்டு வருகின்றது. அதை ஏழை மக்களுக்கு கொடுக்கப் போவதாக கூறப்பட்டுவரப்படுகிறது. நம் நாட்டிலே இன்று அதிகமான தரிசு நிலங்கள் இருக்கின்றன. கொடுக்க வேண்டுமென்று ஆலோசித்துக்கொண்டிருந்தால் பிரயோஜனமில்லை. உடனடியாக அதிகாரிகளை நியமித்து, எவ்வளவு நிலங்கள் தரிசாகக் கிடக்கின்றன, அதிலே எவ்வளவு நிலங்கள் சர்க்காரின் உபயோகத்திற்காக வைத்துக்கொள்ளலாம் என்பதை கணக்கெடுத்து, மிச்சமுள்ள நிலங்களை உடனடியாக ஏழை விவசாயிகளுக்கு பங்கிட்டு கொடுக்கவேண்டும். எங்கள் ஊருக்கு சமீபத்திலே ஒரு ரிசர்வ் காடு இருக்கிறது. ரிசர்வ் காடு என்று சொல்லப்படுகின்றதே தவிர, அதிலே ஒரு மரமும் கிடையாது. கறுப்பு நிறமான ஆட்டை நாம் வெள்ளாடு என்று சொல்வதைப் போல் இது இருக்கிறது. ஆகவே இம்மாதிரியான காடுகளையெல்லாம் கூட, தரிசு நிலங்களோடு சேர்த்துக் கொண்டு, ஏழை விவசாயிகளுக்கு ஜாரி செய்து கொடுக்கும்படியாகக்கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். அதுவும் நிலத்திலே யார் நேரடியாக விவசாயம் செய்வார்களோ அப்படிப்பட்ட நிலமில்லாதவர்கள் பார்த்து அந்த நிலங்களைக் கொடுக்கவேண்டும். நமது சர்க்கார் ஷே தரிசு நிலங்களைக் கொடுக்கவோ போகிறது. ஏன் உடனடியாகச் செய்யாமல் தாமதப்படுத்திக்கொண்டே போகவேண்டும். அது யாருக்குத்தான் நல்லது என்று கேட்கிறேன்.

[Sri R. S. Arumugam] [7th March 1955]

எனவே உடனடியாக ஜாரி செய்து கொடுக்கும்படி மீண்டும் கேட்டுக் கொள்கிறேன். இதனால் உணவு உற்பத்தியும் பெருகும். வேலையில்லாத திண்டாட்டமும் ஒழியும். உழுவதற்கு அதாவது பயிரிடுவதற்கு நிலம் இல்லையே என்கிற தன்மையும் மாறும் அல்லவா?

10-30
a.m.

“ அடுத்தபடியாக அரசியல் தியாகிகள் சம்பந்தமாக சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். அவர்களுக்கு உடனடியாக உதவிசெய்யவேண்டும். பல தியாகிகள் தங்களுடைய பணத்தை யெல்லாம் தங்களுக்கு நிலம் கிடைக்கும் என்ற எண்ணத்தில் செலவழித்து விட்டு இப்பொழுது கஷ்டப் பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் சில இடங்களில் ஹரிஜனங்களால் சாகுபடி செய்யப்பட்டு வந்த நிலங்களை தியாகிகளுக்குக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அதனால் பல இடங்களில் ஹரிஜனங்கள் பிரயாசைப்பட்டு பணத்தையும் செலவு செய்து பண்படுத்தி பயிர் செய்த நிலங்களை அவர்களை விட்டுப் போய்விட்டன. இதனால் பலருக்கு அதிருப்தி ஏற்பட்டிருக்கின்றது. சமீபத்தில் திருச்செந்தூர் தாலுகா தாய்விளை என்னும் கிராமத்துக்குப் போயிருந்தேன். அங்குள்ள ஹரிஜனங்கள் சாகுபடி செய்த புரம்போக்கு நிலத்தை எடுத்து தியாகிகளுக்குக் கொடுத்து விட்டதால் அங்குள்ள ஹரிஜனங்கள் ரொம்பவும் மனவருத்தப்பட்டார்கள். இப்படிப்பட்ட நிலைமை உண்டாகி விடக்கூடாது. இவ்விஷயங்களை எல்லாம் சர்க்கார் கவனித்து தியாகிகளுக்கும் நிலம் கிடைக்க உடனடியாகப் பார்க்கவேண்டும்.

“ இந்த நாடு ஒரு விவசாய நாடு. விவசாயத்தில் ஈடுபட்ட விவசாயிகளை முதலில் நாம் கவனிக்க வேண்டும். அவர்கள் குடியிருக்கும் இடத்தைப் பார்த்தால் ரொம்பவும் பரிதாபகரமாக இருக்கும். அவர்கள் பல அல்லல்களுக்கும் தொல்லைகளுக்கும் உள்ளாகி இருக்கிறார்கள். காலை 5 மணிக்கெல்லாம் கடன்காரர்கள் அவர்களுடைய வீட்டிற்கு வந்துவிடுகிறார்கள். விவசாயியை எசுகிற எச்ச சகிக்க முடியாது. கடன்காரர்கள் வீட்டுக்கதவைப் பிடுங்கிக்கொண்டு போய்விடுவார்கள். இப்படி விவசாயிகளுக்கு கடன்காரர்களுடைய தொல்லை அதிகமாக இருக்கிறது. இந்த நிலைமையில் விவசாயிகள் அல்லலப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு விமோசனமே கிடையாதா? என்பதை இந்த சந்தர்ப்பத்தில் அறிந்துக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு சர்க்காரே கடன் கொடுத்து அவர்களுக்கு நிவாரணம் அளிக்க வேண்டும். நான் விவசாயக் குடும்பத்தில் பிறந்தவன். அவர்களுடனேயே வாழ்ந்து வருகிறேன். அவர்கள் நிலை எனக்கு நன்கு தெரியும்.

“ அதோடு விவசாயச் சட்டம் வரப் போகிறது என்று பல வருஷங்களாகச் சொல்லிக் கொண்டு வருகிறார்கள். சமீபத்தில் சட்டம் ஒன்று வரும் என்று நாம் நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறோம். நேற்று பத்திரிகை யில் அந்த சட்டம் எப்படி இருக்கும் என்று அதைப் பரிசீலித்த காங்கிரசால் நியமித்த கமிட்டியார் வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். அதைப்பற்றி எனக்கு சில சந்தேகங்கள் இருக்கின்றன. அந்தக் கமிட்டியில் துரதிருஷ்ட வசமாக திருநெல்வேலி ஜில்லாவைச் சேர்ந்த அங்கத்தினர்கள் ஒருவரும் இல்லை. எங்கள் ஜில்லாவாகிய திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் 25 ஏக்கருக்கு மேல் அதிகமாக வைத்துக்கொண்டு இருக்கக்கூடிய நிலச்சவாந்தார்கள் அதிகமாக இல்லை. நஞ்சையில் 25 ஏக்கர் வரை சொந்தப் பயிர் வைத்துக் கொள்ளலாம் எனச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. 1958-ம் வருஷத்துக்கு மேல் மூன்று வருஷத்துக்குள் சொந்தப் பயிருக்கு 25 ஏக்கருக்குக் கம்மியாக நிலம் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறவர்கள் 25 ஏக்கர் அளவு வரை வைத்துக்கொள்ளலாம். அதாவது பயிர் செய்யும் விவசாயிகளிடமிருந்து எடுத்துக்கொள்ளலாம் என்று சொல்லப்படுவதாக தெரிய வருகிறது. அப்படி இருந்தால் திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் குறிப்பாக நெல்லை தாலுகாவில் பெரும்பாலோருடைய நிலத்தை எடுத்துப் பயிர் செய்ய முடியாது. அவர்கள் சொந்த சாகுபடி செய்துகொண்டுதான் விடுவார்கள். அதனால் எங்கள் ஜில்லாவில் பெரும்பாலும் எல்லா விவசாயிகளும் கூலிகளாக இருக்க வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டு விடும். பல வருஷங்களாகப் பயிரிட்டு வந்த விவசாயிகளுக்கு நிலம் கிடைக்காமல் போய் விடும். அவர்கள் விவசாயக் கூலிகளாக மாறிவேண்டியதுதான். இதை சர்க்கார் கவனத்தில் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

7th March 1955]

[Sri R. S. Arumugam]

“ ஆவடி காங்கிரஸ் கூட்டத்தில் நமது நாட்டின் தலைவர் ஜவஹர்லால் அவர்கள் இந்த நாடு ஒரு சோஷலிஸ்ட் பானியில் அமையவேண்டும் என்ற தீர்மானத்தை பிரேரேபித்தார். அதை நமது தமிழ் நாட்டு தலைவர்கள் காங்கிரஸ் ஆமோதித்தார். அப்பொழுது லட்சக்கணக்கான மக்கள் அங்கு குழுமி இருந்தார்கள். அந்த பாணியில் நம் நாட்டை அமைக்க வேண்டுமென்றால், ஒவ்வொருவருக்கு 25 ஏக்கர் நிலம் இருக்க வேண்டும் என்றும் இன்டுருவார் ஐந்து ஏக்கர் மட்டும் வைத்துக்கொண்டால் போதும் என்றும் பலர் கூலிகளாக ஆகிவிட்டும் என்றும் சட்டம் கொண்டு வரலாமா? எல்லாருக்கும் ஐந்து ஏக்கர் வீதம் இருக்கவேண்டும் என்று சட்டம் செய்தால்தான் நம் நாடு சோஷலிஸ்ட்டிக் பாணியில் அமையும். அந்த அளவில்தான் எல்லோருக்கும் சமமாக பூமி கிடைக்கும், ஒரே சமுதாயமாக இருக்கும். ஆகவே விவசாய சட்டத்தை அமுலுக்கு கொண்டு வரும்போது யாருக்கும் ஐந்து ஏக்கருக்கு மேல் இருக்கக்கூடாது என்று சட்டம் கொண்டுவரவேண்டும். இல்லாவிட்டால் திருநெல்வேலியிலிருக்கும் விவசாயிகள் கூலிகளாகவே தான் இருக்க நேரிடும். அப்படி சட்டம் செய்யா விட்டால் பல வருஷங்களாக சட்டம் வரப்போகிறது வர வேண்டும் என்று பேசிக்கொண்டு வரும் எண்ணெப்போன்றவர்களுக்கு இது ஒரு மொற்றத்தொன் அளிக்கும். வேறு எந்த விதத்திலும் சட்டம் கொண்டுவரவேண்டாம். அதனால் இப்பொழுதுள்ள பிரச்சனையை கவனித்து விவசாயிகளுக்கு நல்லது செய்ய வேண்டும். நாட்டிற்கு உண்ண உணவளிக்கும் விவசாயிக்கு உண்ண உணவு சரியாகக் கிடைக்காது நாட்டிற்குத்தான் நல்லது என்று எண்ணிப்பாருங்கள். வாரம் கட்டுக்குத்தகைக்கு நிலங்களை விவசாயிகள் பயிர் செய்து இதுவரை வந்தபோதிலும்கூட அந்த நிலங்களைத் தங்கள் நிலம் என்று விவசாயிகள் சொல்லுவார்கள். அந்த நிலைய மாற்றி அவர்களைக் கூலிக்காரர்களாக்கி விடா தீர்கள். எந்த விதத்திலும் அவர்களை கூலிகளாக்கி விடக்கூடாது என்பதை இந்த இடத்திலும்கூட சொல்லிக்கொண்டு நேரம் இல்லாததால் முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.”

*Sri P. R. ANGASWAMI REDDIAR :—“ கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, கொஞ்ச காலமாக விவசாயிகளுக்கு நிவாரணம் அளிக்க வேண்டும் என்று சட்டங்கள் மூலமாகவும் நிலச்சீர்த்திருத்தங்கள் மூலமாகவும் செய்ய வேண்டுமென்று பேசப்பட்டு வந்தது. ஓரளவு செய்தாகி விட்டது. இப்பொழுது நில சீர்த்திருத்தத்தையப்பற்றி பேச ஒரு சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. நம்முடைய மாகாணத்தில் இந்த ஆண்டு முதல் தேதிக்குப் பிறகு எல்லா ஜில்லாக்களிலும் நீதி நிர்வாகத்திலிருந்து பிரிக்கப்பட்டு விட்டது. ஏற்கெனவே ரெவினியூ, டிபார்ட்மெண்டிற்கு தலைவராக இருந்த கலெக்டர் அவர்களே இப்பொழுதும் தலைவராக இருக்கிறார். அவருக்குக் கீழ் ஏற்கெனவே இருந்த அந்த டிபார்ட்மென்ட் சிப் பந்திகள் எல்லோரும் அதே ரீதியில் தான் இருக்கிறார்கள். அதே சம்பளத்தில்தான் இருந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். மேலெழுந்த வாரியாக அவர்கள் அதிக வேலை செய்துகொண்டு வருவதாகத் தெரியும். ஆனால் பாரக்கப்போனால் உள்ளபடியே அவர்களுக்கு இப்பொழுது வேலை கம்மியாக இருக்கிறது.

“ கொஞ்ச மாதங்களுக்கு முன்பு ஆந்திர மாகாணத்தில் ஐந்து ரூபாய்க்கு மேற்படாமல் கிஸ்தி செலுத்துகிறவர்கள் கிஸ்தி செலுத்த வேண்டாம் என்றும் அவர்களுக்கு விதிவிலக்கு அளிக்க வேண்டுமென்றும் ஒரு உத்தரவு போட்டார்கள். அம்மாதிரி நம் மாகாணத்திலும் ஐந்து ரூபாய்க்கு குறைவாக கிஸ்தி செலுத்துகிறவர்களிடமிருந்து கிஸ்தியை வசூலிக்கக் கூடாது என்று நாமும் உத்தரவு போட வேண்டும். அப்படி செய்தால் ரெவினியூ டிபார்ட்மென்ட்டில் வேலை மிச்சப்படும். ரெவினியூ இவ்விதம் செய்தால் இப்பொழுது போடப்போகும் ரூபாய்க்கு இரண்டை வரி விதிப்பு ரூ. 5-க்கு குறைந்த பட்டாதாரர்களுக்கு போட இயில்லாமல் போய்விடும். நாலைந்து ரூபாய் கிஸ்தி செலுத்துகிறவர்களிடமிருந்தும், ஒன்று அல்லது இரண்டு ஏக்கர் நிலம் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறவர்களிடமிருந்தும்

[Sri P. Rangaswami Reddiar] [7th March 1955]

மிருந்தும் கிஸ்தி வாங்குவதும் அவர்களுக்கு நன்மை செய்வதாகாது. அதைப்பற்றிய வேலைகள்தான் ரெவினியூ இலாகாவில் அதிகமாக இருக்கும். இப்பொழுது நிர்வாகத்தை நீதியிலிருந்து பிரித்த பிறகு ரெவினியூ அதிகாரிகளுக்கு அதிகப்படியான ஓய்வு ஏற்பட்டிருக்கிறது.

“ விவசாயிகளுக்கு நேரடியாக தக்காவிக் கடன்களைக் கொடுப்பதற்கு அவர் அவர்கள் முன் வரவேண்டும். வருஷக் கடைசியில் ஜமாபந்தி காலங்களில் பட்டா மாறுதல்களுக்கு மனுச் செய்துகொண்டால் அதை உடனடியாக பைசல் செய்யவேண்டும். வீண் காரணங்களைக் காட்டாமல் அவ்வப்போது பட்டா மாறுதல்களைச் செய்யவேண்டும்.

10-40
a.m. “ இப்பொழுது கிணறு மான்யத்திற்கு என்று 5 கோடி 35 லட்சம் ரூபாய் வரை சர்க்கார் கொடுத்து இருக்கிறார்கள். எதிர் பார்த்த முழு பலன் ஏற்படவில்லை. விவசாயிகளுக்கு கடன் கொடுக்கும் வகையில் அவர்களுக்குச் சர்க்கார் வசதி செய்து கொடுக்க வேண்டும். இப்பொழுது ராஜ்யத்தில் பல விதங்களில் பணம் விரயமாக்கப்படுகிறது. அதை நிறுத்த வேண்டும். உரம் போன்றவைகளை விநியோகிப்பதில் சரியாக நடைபெறவில்லை. அதை ரெவினியூ டிபார்ட்மெண்ட் எடுத்துக்கொண்டு விநியோகம் செய்யவேண்டும். அப்படி விநியோகம் செய்தால்தான் விவசாயிகள் நன்மை அடைவார்கள். அதன் மூலம் கள்ள மார்க்கெட்டையும் ஒழிக்க முடியும் என்பதை சொல்லிக்கொள்கிறேன். நில சீர்திருத்தத்தைப்பற்றி இன்று காலை திசைரித் தாளில் 4, 5 கட்டுரைகள் வந்திருக்கின்றன. ஹைதராபாத் ராஜ்யத்தில் நிலச் சீர்திருத்தம் கொண்டு வந்த விவரங்கள் அதில் அடங்கியிருக்கின்றன. 1950-வது ஆண்டு ஹைதராபாத் ராஜ்யத்தில் நிலச் சீர்திருத்தச் சட்டம் அமுலுக்குக் கொண்டுவரப்பட்ட தென்றும், கடைசியாக 1954-ம் ஆண்டில் அச் சட்டம் திருத்தம் செய்யப்பட்டது என்றும் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. ஆனால் நம்முடைய ராஜ்யத்தில் நிலக் கணிகை (land census) எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இதைப் பார்க்கும்போது எனக்குப் பழைய கதையொன்று ஞாபகம் வருகிறது. ஒரு இன்ஜினீர் ஆற்றில் இறங்குவதற்கு முன் அந்த ஆற்றின் சராசரி ஆழம் எவ்வளவு இருக்கிறது என்று பார்த்து ஆற்றில் இறங்கின கதையைப் போல் நம் ராஜ்யத்தில் நிலச் சீர்திருத்தம் கொண்டுவரும் விஷயம் முடிந்து விடுமோ என்ற ஐயம் என்னைப் போன்றவர்களுக்கு எழுகிறது. ஒரு ஏக்கரா நஞ்சை நிலம் 1.2, ஏக்கரா புஞ்சைக்கு சமம் என்ற கணக்கை வைத்துக்கொண்டு ‘பூல்ஸ் காப்ஸ்’ சைஸ் பேப்பரில் நான்கு பக்கங்கள் கொண்ட கேள்வி பதில் தயார் செய்து வருகிறார்கள். ஒன்று, இரண்டு ஏக்கரா புஞ்சை நிலத்திற்கு ஒரு ஏக்கரா நஞ்சை சமம் என்று கணக்குப் பார்த்தால் பின்னால் நிலங்கள் விநியோகம் செய்யப்படியான முறை அனுஷ்டானத்திற்கு வரும் போது இன்ஜினீர் ஆற்றில் இறங்கின கதையாகி நிலச்சீர்திருத்தமே அடியோடு மூழ்கிவிடக்கூடும் என்று சர்க்காருக்கு எடுத்துச்சொல்ல விரும்புகிறேன்.

“ இந்த ராஜ்யத்திலுள்ள மொத்த நஞ்சை நிலங்கள் எவ்வளவு, புஞ்சை நிலங்கள் எவ்வளவு, தரிசு நிலங்கள் எவ்வளவு, மொத்தம் விவசாயத் தொழிலாளர்கள் (agricultural manual labourers) எவ்வளவு, இன்டஸ்ட்ரியல் தொழிலாளர்கள் எவ்வளவு, தொழிற்சாலைகளில் இருக்கின்ற உழைப்பாளிகள் எவ்வளவு என்பதை யெல்லாம் கணக்கெடுத்துப் பார்த்து நிலங்களை உள்ளபடியே ஒவ்வொரு மனிதனும் தன் சக்திக்கேற்ற படிவிவசாயம் செய்வதற்கு மட்டும் தான் கொடுக்கவேண்டும். Tiller is the owner of the soil என்பது அனுஷ்டானத்தில் வைக்கப்படவேண்டும். 25 அல்லது 50 ஏக்கரா eiling என்ற நிர்ணயம் செய்யப்படமாட்டாது என்ற கொள்கையை அனுசரித்து அடிப்படையாக வைத்து ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் அவனவனுடைய சக்திக்குத் தக்கவாறு நிலம் கொடுக்க வேண்டுமென்ற கொள்கையை அடிப்படையாக வைத்து நிலத்தைப் பிரிப்பதற்கு முயற்சி செய்தால் அந்த முயற்சி ஒன்றுதான் கடைசிவரை நிலையாக நின்று நல்ல முறையில் வேலை செய்வதற்குப் பயன் படுமெயல்வாது என்று வகையில் முடியாது.

7th March 1955] [Sri P. Rangaswami Reddiar]

“பழைய காலத்தில் ஒரு கதை உண்டு. ஒரு சமஸ்தானத்தில் ஒருவன் எலுமிச்சம் பழம் அளவு தங்கம் வைத்திருந்தான். ‘நம்முடைய ராஜ்யத்தில் ஜனங்கள் எப்படி இருக்கிறார்கள்’, என்று அந்த சமஸ்தானத்து ராஜா அவனைப் பார்த்து கேட்டார். அதற்கு அவன் சொல்கிறான், ‘மகா ராஜா! எலுமிச்சம் பழம் அளவு தங்கம் இல்லாதவன் ஒருவன்கூட ராஜ்யத்தில் இல்லை’, என்று சொன்னான். ராஜாவும் அது உண்மை என்று நம்பி இருந்துவிட்டார். கொஞ்ச நாள் கழித்த பிறகு அவன் வைத்திருந்த தங்கத்தை, மந்திரி ஆட்களை வைத்து, எடுத்துக்கொண்டு போய் விட்டானாம். அப்பொழுது ராஜா கேட்போது ‘ஒரு பிச்சைக்காரப் பயலாவது கடுகளவு தங்கம்கூட நமது சமஸ்தானத்தில் வைத்திருக்கவில்லை’, என்று அவன் சொன்னான். அதுமாதிரிதான் இருக்கிறது நமது ராஜ்யத்தில் நிலச்சீர்திருத்தம் கொண்டுவரும் விஷயம்.

“எல்லா ஜில்லாக்களிலும் எல்லா ஊர்களிலும் எந்தெந்த மிராசதார் எந்தெந்த நிலச்சொந்தக்காரர் அவரவர்களுக்கு எந்த அளவு நிலம் சொந்தமாக இருக்கிறதோ அந்த அளவுதான் ceiling fix பண்ணி லால் தேவலை என்ற பெரிய மனப்பான்மை வந்துவிட்டது. 25 ஏக்கரா ‘வீலிங்’ வைத்தால் தேவலை, 50 ஏக்கரா ‘வீலிங்’ வைத்தால் தேவலை என்று அவரவர்கள் வைத்திருக்கும் நிலத்தின் அளவை மனதில் வைத்துக்கொண்டு அடிப்பிராயம் சொல்லும் ஒரு பெரிய மனப்பான்மை இருக்கிறதேயொழிய tiller of the soil தான் owner of the land ஆக இருக்கவேண்டும் என்ற அடிப்படைக் கொள்கையை ஒருவராவது சொல்வதில்லை. கனம் அமைச்சரவர்களுக்கு அம்மாதிரி தகவல் வந்ததோ என்னமோ எனக்குத் தெரிந்தவரை அம்மாதிரி இல்லை. யார் tiller of the soil என்பதை முதலில் நிர்ணயம் செய்யவேண்டும்.

“திருவாங்கூர்-கொச்சி, ஹைதராபாத், காஷ்மீர் ஆகிய பல ராஜ்யங்களில் பலவிதமான முறைகளில் நிலச் சீர்திருத்தம் கொண்டுவரப்பட்டு அமல் நடத்தப்பட்டுவருகிறது. ராஜ்யத்திற்கு ராஜ்யம் குத்தகை, வாரம் முதலிய விஷயங்களில் அங்கங்குள்ள நிலைமைக்கேற்றபடி வித்தியாசம் இருக்கலாம். அகில இந்திய ரீதியிலும், மாகாண ரீதியிலும் நிலச்சீர்திருத்தம் விஷயத்தில் ஒரு கொள்கையின் அடிப்படையிலே நிலச்சீர்திருத்தம் ஏற்படுத்தப்போகிறோம் என்ற நியதி இல்லாவிட்டால் மாகாணத்திற்கு மாகாணம் வித்தியாசம் இருக்கும். ஆனால், நிலச் சீர்திருத்தத்தைக் கொண்டுவருவதற்கு முன்பு ‘கொண்டுவரப் போகிறோம்’ என்று அடிக்கடி சொல்லிக்கொண்டிருப்பதில் கிராமங்களிலே விவசாயம் தடைபடுகிறது. குத்தகைதாரர்கள், பங்குனியில் கொடுக்கவேண்டியதை சித்திரை, வைகாசி வரையில் கொடுக்கவேண்டியதில்லை என்று நினைக்கிறார்கள். மிராசதார்கள் என்ன நினைக்கிறார்களென்றால் குத்தகைதாரர்களை தங்களுடைய நிலத்தில் தொடர்ந்தார்போல் 4, 5 வருஷங்களுக்கு விட்டுவைத்திருந்தால் எங்கு occupancy right-க்கு claim ஏற்பட்டுவிடுமோ என்று நினைத்து, குத்தகைதாரர்களையும் வாரம்தாரர்களையும் அடிக்கடி மாற்றுவதற்கு ஏற்பாடு செய்கிறார்கள். குத்தகைப் பத்திரம் எழுதிக்கொள்ளாமல் ஏதாவது ஒரு சீட்டில் எழுதி வைத்துக்கொள்கிறார்கள். நிலச் சீர்திருத்தம் வந்துவிட்டால் 4, 5 வருஷங்கள் தொடர்ச்சியாக ஒரு நிலத்தைக் குத்தகைக்கு வைத்துக்கொண்டிருக்கும் விவசாயிக்கு நிரந்தரமாக அந்த நிலத்தைக் குத்தகைக்கு விடவேண்டி ஏற்பட்டுவிடுமோ என்று நினைத்து குத்தகைதாரர்களை மாற்றுவது, குத்தகை பாக்கியை வசூல் செய்வது ஆகிய கெடுபிடி வேலைகளில் மிராசதார்கள் இறங்கிவிடுகிறார்கள். நிலச் சீர்திருத்தம் வருவதற்கு முன்பு பல தடவை மந்திரிகள் அதைப் பற்றி பேசி பத்திரிகைகளில் விளம்பரப்படுத்தியிருக்கிற காரணத்தினால், இதேமாதிரி நிலைமை நீடிக்குமேயானால் 4, 5 மாதங்களில் இந்த ராஜ்யத்தில் விவசாயமே சரியானபடி நடக்காது என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. 50 சதவிகிதம் விவசாயம் இந்த ராஜ்யத்தில் குறைந்துவிடுமோ என்ற பயம் என்னைப்போன்றவர்களுக்கு இருக்கிறது. இந்த விஷயங்களையெல்லாம் உடனடியாக சரியாகப் பரிசீலனை செய்து அரசாங்கம் நிலச் சீர்திருத்தத்தைக் கொண்டுவரவேண்டும். ஏனென்றால் இதைப்பற்றி

[Sri P. Rangaswami Reddiar]

[7th March 1955]

அதிக அளவிற்கு விளம்பரப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. உடனடியாக நிலச்சீர் திருத்தம் நல்லமுறையில் கொண்டுவரப்படாவிட்டால் விவசாயிகளுக்கும் விவசாயத்திற்கும் நன்மை செய்கிறோம் என்று அரசாங்கம் சொல்லிக் கொண்டிருப்பதெல்லாம் பேச்சளவிலும் எட்டளவிலும் தான் முடியுமேதவிர வேறென்றுமில்லை.

“ ஜில்லா தலைமை அதிகாரிகளைப்பற்றி ஒரு வார்த்தை. பல அங்கத்தினர்கள் சொன்னார்கள். கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ பாலகிருஷ்ணன் அவர்கள், ஜில்லா அதிகாரிகளுக்கு மனமாறுதல் இன்னும் ஏற்படவில்லை என்று சொன்னது 100க்கு 100 உண்மை. விவசாய இலாகா, மராமத்து இலாகா, இன்டஸ்ட்ரீஸ் இலாகா, ரெவினியூ இலாகா கால்நடை இலாகா ஆகிய எந்த இலாகாவை எடுத்துக்கொண்டாலும்கூட இவைகளுக்கும் விவசாயிகளுக்குப் பலதுறைகளில் உபகாரம் செய்கிறோம் என்று சொல்கிறார்களேயொழிய அந்த உதவியானது காலாகாலத்தில் கிடைக்கிறதா என்று பார்த்தால் சந்தேகமாக இருக்கிறது. ஒரு பசுவுக்கு வியாதி ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று ஒரு விவசாயி கால்நடை டாக்டரிடம் போய்ச் சொல்லிவிட்டுவந்தால், அந்த விவசாயி ‘ டாக்டர் வருவார், வருவார் ’ என்று காத்திருந்து பயனில்லாமல், பசுவும் இறந்துவிடும், அந்தப் பசுவைப் புதைத்தும் விட்டிருப்பான், அதற்குப்பிறகு அந்த ‘ வெடிரினரி டாக்டர் ’ வருவார். அந்த முறையில்தான் ஒவ்வொரு இலாகாவும் ஏறக்குறைய நடந்துவருகிறது. ஜில்லாவிலுள்ள **Heads of Departments** விவசாயிகளுடைய நலனை மனதில்வைத்து எந்தக் காரியமும் செய்வதில்லை. அதிகாரிகளும் அதேமாதிரிதான். கிணற்றில் தண்ணீர் வரவில்லையென்று குழி போடுவதற்கு ‘ பவர் ட்ரில் ’ வேண்டுமென்று கேட்டால் என்று வைத்துக்கொள்வோம். அதனால் அவனுக்கு பலன் ஏற்பட்டதோ இல்லையோ அது வேறு விஷயம். ஆனால், அந்தப் ‘ பவர் ட்ரில் ’ ஐ என் வர வதைத்தோம்? பவர் ட்ரில் வேண்டவே வேண்டாம், அது கையைவிட்டுப் போனால் போதும் ’ என்ற அதிர்ச்சிதான் விவசாயிக்கு ஏற்பட்டுவிடுகிறது. 4,000, 5,000 ரூபாய் பெறுமானமுள்ள வேலை செய்துவிட்டு பவர் ட்ரில் கையைவிட்டுப் போனால்போதும் என்ற நிலையில், அதைத் திருப்பி அனுப்பிவிட முயற்சிக்கிறான். அதனால் கிணற்றில் குழிபோட்டு தண்ணீர் ஏற்பட்டு விவசாயிக்கு வசதி ஏற்பட்டது என்ற அளவில் திருப்தியில்லை என்று சொல்லி, இந்த இரண்டு வெட்டுப்பிரேன்களையும் நான் ஆமோதிக்கிறேன்.”

10-47
a.m.

SRI A. IYANAR:—“ கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, நமது ராஜ்யத்தில் ஏராளமான ஹரிஜனங்களும் நிலமில்லாத ஏழை விவசாயிகளும் நாளுக்கு நாள் காலியாய்க் கிடக்கும் நிலங்களைப் பண்படுத்தி உழுது சாகுபடி செய்து வருகிறார்கள். அப்படி அவர்கள் கஷ்டப்பட்டு சாகுபடி செய்து வரும்போது நமது சர்க்கார் சிப்பந்திகள் அவர்களை நிலத்திலிருந்து உடனடியாக வெளியேறும்படி ‘ எலிக்ஷன் ’ உத்தரவு போட்டு உடனே காலி செய்யச் சொல்லி நோட்டீஸ் கொடுத்ததாக அவர்கள் ரிகார்டு செய்துகொண்டு, அந்த விவசாயிக்கும் தெரியாமல் மறைமுகமாக வைத்துக்கொண்டு, எப்பொழுது பயிர் சாகுபடிக்கு பக்குவமான நிலையில் இருக்கிறதோ அந்தத் தருணம் பார்த்து உடனே அறுவடை செய்து அந்த விவசாயியை மிகவும் நஷ்டத்திற்கு ஆளாக்குகிறார்கள். ரெவினியூ மந்திரி அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன் : நிலமில்லாத ஏழை விவசாயி ஆட்சேபகரமான இடத்தில் பயிர் செய்திருந்தாலும்கூட அந்த நிலத்திலிருந்து சர்க்கார் உடனடியாக காலி செய்யச் சொல்லி சர்க்காருக்கு எப்பொழுது தேவையோ அப்பொழுது அந்த நிலத்தை எடுத்துக்கொள்ளலாம். ஆனால், அதுவரையில் எந்தெந்த இடத்தில் யார் யார் வெள்ளாமை செய்தாலும் அதைப் பறிமுதல் செய்யக்கூடாது என்றுசட்டம் போட்டால் தான் காங்கிரஸ் சர்க்கார் நேர்மையாக நடக்கிறதாக எண்ணம் மக்களிடையே ஏற்படும். ஆகையால், கனம் மந்திரி அவர்கள் ஏழை விவசாயிகள் வேளாண்மை செய்யும் விஷயத்தில் உதவி செய்யும்படி கேட்டுக் கொள்கிறேன்.”

7th March 1955]

[Sri A. Iyanar]

“ விவசாயிகளுக்கு சர்க்கார் கடன் கொடுக்கிறார்கள். மாடுகள் வாங்கவும் நிலத்தைச் சீர்திருத்தவும் மற்ற உதவிக்காக கடன் வேண்டுமென்று விவசாயிகள் மனுக்கள் கொடுத்தால், அவைகள் பரிசீலனை செய்யப்பட்டு கடன் கிடைப்பதற்கு அதிக நாள் பிடிக்கிறது. பல தடவைகள் விவசாய வேலையை விட்டுவிட்டு, தாலுகா கச்சேரிக்கும் மற்ற இடங்களுக்கும் அலைந்து திரியவேண்டியிருக்கிறது. அப்படியும் பணம் காலாகாலத்தில் கிடைப்பதில்லை. அதனால் விவசாயிகள் பெருத்த கஷ்டத்திற்கு உள்ளாகிறார்கள். ஆகவே, இதுவிஷயத்தில் என்னசெய்யவேண்டுமென்றால் அந்தந்த தாலுகாவிலுள்ள தாசில்தாரோ, ரெவினியூ இன்ஸ்பெக்டரோ எந்த கிராமத்திலிருந்து மனுக்கள் வந்திருக்கின்றனவோ அந்தக் கிராமத்திற்கு நேரில் சென்று, அந்த ஊரில் தாங்கள் வந்திருப்பதாக தண்டோரா மூலம் ஜனங்களுக்குத் தெரிவித்து, பகிரங்கமான இடத்தில் அவர்கள் முகாம் போட்டு, அந்த இடத்தில் விவசாயிகளுக்குக் கடன் தொகை பட்டுவாடா செய்தால் நேர்மையான வழியில் விவசாயிகளுக்குப் பணம் போகிற தென்ற நம்பிக்கை ஏற்படுவதற்கு இடம் உண்டு.

“ விவசாய இலாகாவில் உரம் சப்ளை செய்வதற்கு மனு கொடுக்கிறார்கள். அங்கேயுள்ள டிமான்ஸ்டிரேட்டர்கள் மனுக்களைப் பரிசீலனை செய்து, அந்த ஜில்லாவிலிருந்து உரம் வந்து சேர 2 அல்லது 3 மாதங்கள் செல்லுகின்றன. அப்படி வந்தாலும் ஒரு தடவை 2,000 ரூபாய்க்கு மேலே ‘சாங்ஷன்’ செய்வது இல்லையாம். பட்டுவாடா செய்யும் விஷயத்திலும் விவசாயிகளுக்கு பல விதத்திலும் தடவைகள் ஏற்படுகின்றன. ரூ. 2,000க்கு மேல் அந்தந்த டிமான்ஸ்டிரேட்டர்களே ‘சாங்ஷன்’ செய்வதற்கு அதிகாரம் கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

“ கூட்டுறவு முறையிலே வீடு கட்டும் திட்டம் நடந்துவருகிறது. சில இடங்களிலே வீடுகள் கட்டியிருப்பதைப் பார்த்தேன். 5,000, 7,000 ரூபாய் என்று பணம் செலவழித்துத்தான் வீடுகள் கட்டப்படுகின்றனவே ஒழிய, நடுத்தர உத்தியோகஸ்தர்களுக்கோ அல்லது சாதாரணக் குடியானவர்களுக்கோ வீட்டு வசதி அளிக்கப்படவில்லை. தற்போது இருக்கிற நிலையிலே, சுமார் ரூபாய் 2,000க்குள் வீடுகள் கட்டினால் போதும். ரூ. 5,000, ரூ. 7,000 செலவழித்துக்கட்டப்படும் வீடுகளுக்குத்தான் சர்க்கார் உதவி செய்துவருகிறார்கள். ரூ. 2,000க்கு மேல் சர்க்கார் கடன் கொடுப்பதில்லை என்று ஒரு விதி ஏற்படுத்துவது நல்லது.

“ பல இடங்களிலே ‘அர்பன் பாங்குகள்’, ஜில்லா பாங்குகள் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. ஏதாவது தேர்தல் நடந்தால், (Director) அவர்களுக்குச் சொளகரியமான தேதியைக் குறிப்பிட்டு, இஷ்டப்படி மெம்பர்களை வரவழைத்து தேர்தல் நடத்துகிறார்கள். அப்படி நடத்துவதினால், அவரவர்கள் இஷ்டப்படி அதிகாரிகளாக வந்துவிட இடம் ஏற்படுகிறது. பஞ்சாயத் தேர்தல் மாதிரி சர்க்கார் அதிகாரி இருந்து தேர்தலை நடத்தினால் மிகவும் நன்றாக யிருக்கும்.

“ கிராமப்புறங்களிலே காடுகளிருக்கின்றன. காடுகளிலேயிருந்து ஜனங்கள் விறகு கொண்டுவரப்போனால், அங்கேயுள்ள காட்டிலாக்கா சிப்பந்திகள் அவர்களைக் கொடுமைப்படுத்துகிறார்கள். பட்டுப்போன மரங்களை வெட்டுவதற்குக் கூட ஜனங்களுக்கு உரிமை கிடையாது. பட்டுப்போன மரங்களை வெட்டுவதற்கு அவர்களுக்கு அனுமதி கொடுக்கும்படிக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். மேலும், கிராம மக்களுக்குச் சொந்தமான மரங்களை வெட்டிக்கொண்டாலும் கூட, காட்டிலாக்கா சிப்பந்திகள் அவர்களைப் பிடித்துக்கொண்டு, அந்தப் பட்டாதாரர்களுக்கு அநேக இடஞ்சல்களை ஏற்படுத்துகிறார்கள். விவசாயிகள் அவர்களுடைய பட்டா நிலத்திலிருந்து மரங்களை வெட்டி எடுத்துக்கொண்டு போவதற்கு வழிவகை செய்யும்படி சர்க்காரைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

[Sri A. Iyanar]

[7th March 1955]

“ அடுத்தபடியாகக் கல்வித்துறையை எடுத்துக்கொண்டால் . . . ”

DEPUTY SPEAKER :—“ இது பொது விவாதம் இல்லை. காடு, கல்வி சம்பந்தப்பட்ட விஷயங்கள் எல்லாம் ஜில்லா நிர்வாகத்தில் வராது. கல்வி மான்யம் விவாதத்திற்கு வரும்பொழுது கல்வி இலாகா காவைப் பற்றிப் பேசலாம்.”

SRI K. T. RAJU :—“ பொது விவாதத்தின் போது கனம் அங்கத்தினருக்கு பேச சந்தர்ப்பம் கொடுக்கவில்லை.”

SRI A. IYANAR :—“ நான் சில பேரைக் கேட்டேன். ஜில்லா நிர்வாக சம்பந்தமான மான்யம் விவாதத்திற்கு வரும்பொழுது, எல்லா வற்றையும் பேசலாம் என்று சொன்னார்கள்.”

DEPUTY SPEAKER :—“ காட்டிலாக்கா மான்யம் தனியாக விவாதத்திற்கு வருகிறது. அதே போல் கல்வி மான்யமும் தனியாக விவாதத்திற்கு வருகிறது. இப்பொழுது அவைகளைப்பற்றிப் பேசுவதில் பிரயோனம் இல்லை. கனம் மந்திரி அவர்களும் பதில் சொல்லுவது சாத்தியமில்லை.”

SRI ARTHANARESWARA GOUNDER :—“ On a point of order Sir. கனம் அங்கத்தினர்கள் பேசுவதற்கு சந்தர்ப்பம் கிடைப்பதே கஷ்டமாயிருப்பதால், ஒரு சில ‘டிமான்டுகள்’ விவாதத்திற்கு வரும்பொழுது, அங்கத்தினர்கள் பேசவேண்டிய விஷயங்களைப் பேசுவதற்கு அனுமதி கொடுத்தால் நன்றாகியிருக்கும் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.”

DEPUTY SPEAKER :—“ It is not a point of order.”

* **SRI P. CHELLATHURAI :—**“ On a point of information, Sir.” இந்து ஜில்லா நிர்வாகத்தைப்பற்றிப் பேசும்பொழுது, ஒவ்வொரு ஜில்லா விலும், ஜில்லா கல்வி அதிகாரி என்று ஒருவர் இருப்பதினால், கல்வி சம்பந்தமாகப் பேசலாம் என்று நான் நினைக்கிறேன்.”

DEPUTY SPEAKER :—“ கல்வி மான்யம் விவாதத்திற்கு வரும் பொழுது அதைப்பற்றிப் பேசலாம். ஜில்லா நிர்வாகத்தின் கீழ் அது வராது. இப்பொழுது அதைப்பற்றிப் பேசுவதில் பிரயோஜனம் இல்லை. கனம் மந்திரி அவர்களும் பதிலளிக்க மாட்டார்கள்.”

10-55
a.m.

* **SRI M. NARAYANA KURUP :—**“ Mr. Deputy Speaker, Sir, land revenue reform and agrarian reform are two of the major casualties of the post-Independence era. Now that Congressmen are celebrating the silver jubilee of the Karachi Resolution, I hope that these two important problems will be given their due consideration. In the matter of land revenue, we have not moved far from the days of Raja Todarmall, though there have been committees, one after another, to go into this question. Even the Subramaniam Committee which went into the question of land tenures in this State, has remarked that the land revenue system obtaining in the State is not a scientific system of taxation. It is stated that the Government have nominated particular individuals only in order that they may be liable to pay the land revenue due to the Government. It has been observed that the revenue which the individual pays is neither on his income nor is it true that he is the owner of the property on which he pays the tax. We know that in many cases civil courts have held that the pattadars have nothing to do with the ownership of the land. In the days of struggle for freedom, we gave the agriculturists to understand that

7th March 1955] [Sri M. Narayana Kurup]

immediately after independence was got, the whole structure of rural taxation would be overhauled and the unscientific system of land revenue obtainable then, would be replaced by a graded agricultural income-tax. They were also made to understand that the poor pattadars or landholders would be completely exempt from it. But that era never seems to come and even the latest report of the Taxation Enquiry Commission confirms our fear that the Governments in the country are not likely to revise the land revenue system now obtaining. Even if the Government think that a basic taxation on land is necessary for the sake of getting revenues to the State, I would request them to revise their taxation structure in such a manner that only the smallest incidence may fall on the poorest owners of land and that an increasing burden may be placed only on those who are capable of bearing that burden.

“ Sir, coming to agrarian reform, the Taxation Enquiry Commission, to which I have already referred, has observed that there has been a slight shifting in the income level of the urban and rural sectors. But it is emphatically of the opinion that as between the various sectors of rural economy, the condition of poor agriculturists has remained static. In other words, there has been no progress towards the goal of economic equality in the rural areas. Why? The answer is obvious. This Government have failed to introduce tenancy reform and agrarian reform which would improve conditions in the rural areas by making the poor people earn a higher income and lowering the existing income at the higher level. Therefore, if we want to achieve a socialistic pattern of society, it is inevitable that the condition in rural areas, which comprise 80 per cent of our country, must be improved first and economic equality aimed at in that sector. So far, after seven years of freedom, no attempt has been made even to make a show of progress towards the goal of economic equality in rural areas. We are calling it as revenue administration. It is the most important limb of the Executive. It comes in almost at one stage or other in every department at the district level. I wish to point out that there is absolutely no co-ordination at the district level between the various departments of Government. Sir, if land acquisition proceedings are initiated for the purpose of a school or for the purpose of giving house-sites for Harijans, they are in the Collectorate and the various departments concerned for a number of years. They are not touched upon because the officials would say that they have no staff. It seems it is not their concern. We have had personal experience in this matter. Take for instance the recent occurrence when the Treasury Officers failed to pay or honour the bills of elementary education teachers. It may be that in order that payment may be made quickly, a few additional hands could have been appointed. But that does not mean that it is the function of these clerks only to make payments and when the Government introduced payment by money-order, these additional hands had to be disbanded. Curiously enough the Treasury Officers, because these clerks were disbanded, refused to pay or order the payment to these elementary school teachers. These Treasury Officers refused to pay because

11
a.m.

[Sri M. Narayana Kurup] [7th March 1955]

the additional hands were disbanded. Government ought to have taken prompt action then and there. These people work in watertight compartments and at the district level, the control is in the Revenue department but those people say it is not their concern but it is concern of the Co-operation or Irrigation or Harijan or Education Department. This sort of non-co-operation must be put an end to and there must be the highest possible co-operation at the district level between all these departments so that the delay and red-tapism now prevalent may be avoided as far as possible.

“ When we think of the district administration, we have to think of the lowest category of officials. I do not want to expatiate on them because so many references about them have been made. The conditions of the village officers have considerably changed. At a certain stage and in the early times, these village officers were drawn from landlords and people from respectable families when the village officer's post was considered to be a honour and when these people considered it a honour to be the village headman. Now the condition has completely changed and these village officers have been making request after request for bettering their condition. We know that the village officials have to cater to the needs of the various departments. Not a day passes before some official belonging to one department or the other fails to visit the village and the village officer concerned has got to attend to that officer and to do what he asks him to do. Besides these, the additional work of land census has also been put on the shoulders of these village officials. It is curious to note that when the Government have appointed several Deputy Tahsildars for the purpose of supervising the work of land census, they have not appointed any additional hands to undertake this work of land census but had asked the village officials to undertake this additional burden of working out the land census. Not only that. The Government have also asked these village officials to do this complicated work within the minimum time possible. Sir, we have been reminded of the orders coming to a village official from a Tahsildar. The order would come on the 31st morning saying that the report must be ready the very evening or, it may be, in a few days. After all we should remember that these works have to be carried out in the villages. I know in Kozhikode taluk more than 100 village accountants have been suspended because they did not finish the village census within the time stipulated. If I remember correct, the Tamilnad Village Officers' Association has represented to this Government that they may be given extension of time to submit the land census figures. If paper reports are correct, Government have agreed to their representation. Sir, this is the first case of its kind when the village officers are asked to attend to this complicated work. Their demand is modest. They may be classified, as they stand at present, as the last grade servants in the Government category. That is but fair.

“ I shall now come to the subject of medical and educational concessions. Because that educational concession has been now

7th March 1955] [Sri M. Narayana Kurup]

extended to all poor children up to III Form, they may feel satisfied. With regard to medical aid, it may be that there is absolutely no dispensary or medical institution in the village to cater to their needs. However they will have a good feeling when they have been also classified as Government servants. As it is to-day they are attending to Government work. They cannot stand for panchayat or any kind of election. But at the same time they are bound by the rules of Government service. That is too bad a condition which requires the attention of Government."

SRI A. RATNAM :—" கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த நாட்டிலே வரி மேல் வரி விதித்து, விவசாயக் குடும்பங்களை நாசம் செய்யும் அளவிலேயிருக்கிற நமது அரசாங்கம் சிறிய விவசாயிகளின் நிலைமையை உயர்த்த எதுவும் செய்யவில்லை. பெரிய விவசாயிகளுக்காக விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று சொல்லப்படும் விவசாய வருமான வரி, ரூபாய்க்கு இரண்டால் 'சர்சார்ஜ்' வரி போன்றவைகள் யெல்லாம் சிறிய விவசாயிகளையும் கூட பாதிக்கிறது. பெரிய நிலச்சுவரன்தார்களில் பலர் கிராம முன்சிப் ஆக இருப்பார்கள்; அல்லது கர்ணத்தின் சொந்தக்காரர்களாயிருப்பார்கள்; அல்லது ரெவென்யூ இன்ஸ்பெக்டர் இனத்தைச் சேர்ந்தவராக யிருப்பார்கள். பெரிய நிலச்சுவரன்தார்களுக்கு சிறிய தொகை வரி போடுவதும், சிறிய விவசாயிகள், அதாவது 1 ஏக்கர் முதல் 5 ஏக்கர் வரை வைத்திருப்பவர்களுக்கு, அதிகப்படி வரிபோடுவதுமாக யிருக்கிற முறையினாலே, சிறிய விவசாயிகள் துன்பத்துக்குள்ளாகிறார்கள். பெரிய நிலச்சுவரன்தார்களுக்கு பம்பு செட்டுகள், bulldozerகள் முதலிய இயந்திரங்கள் வசதி கொடுக்கப்பட்டு, தக்காவிச் கடன்களும் கிடைப்பதினால், அவர்கள் நிலங்கள் வளம் பெருகின்றது. ஐந்து ஏக்கருக்குக் கீழ் நிலம் வைத்திருக்கும் விவசாயிகளுக்கு, பம்பு செட்டுகளோ, விவசாயக்கருவிகளோ கொடுக்கப்படுவதில்லை. ஜப்பானில் சிறு நில விவசாயிகளுக்கு வசதிகள் கொடுப்பதால் தான் அங்கே உணவு உற்பத்தி அதிகரித்திருக்கிறது. ஆனால் இந்த நாட்டில் சிறிய விவசாயிகள் மீதே வரி சுமத்தப்படுவதினால், அவர்கள் நசிந்துகொண்டே வருகிறார்கள். கெடுகாலத்திற்கு முன்பே வரிகள் வசூலிக்கப்படுகின்றன. வறுமையின் காரணமாகக் கொடுக்க முடியவில்லை என்றால், நீதி மன்றங்களிலே குற்றம் சாட்டப்பட்டு, சிறை தண்டனையும் விதிக்கப்படுகிறது. சமீபத்தில் இரண்டு பேர்கள் வரிகொடுக்க முடியாததன் காரணத்திற்காக சிறைக்கு அனுப்பப்பட்டார்கள். சொத்தைப் பறிமுதல் செய்வதற்கு அரசாங்கத்திற்கு அதிகாரமிருக்கிறதே ஒழிய, சம்பந்தப்பட்ட மனிதனை ஜெயிலுக்கு அனுப்புவதற்கு என்ன அதிகாரமிருக்கிறது ?

" விவசாயம் பெருகவேண்டுமென்று சொன்னால், விவசாயம் செய்கின்ற மக்களுக்கும், ஹரிஜன மக்களுக்கும் புறம்போக்கு நிலங்களையும், மற்றும் தரிசு நிலங்களையும் கொடுக்கவேண்டும். பல ஆண்டுகளாகவே அவர்கள் இந்த மாதிரி நிலங்களைக் கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு வருகிறார்கள். புறம்போக்கு நிலங்கள் எவ்வளவு இருக்கின்றன, நிலமில்லாத விவசாயிகளுக்கு எவ்வளவு கொடுக்கலாம் என்று கேட்டால், அதற்குத் தகவல் கிடையாது. விவசாயிகளுக்கு கடன் கொடுப்பதும் கிடையாது. பம்பு செட்டுகள், விவசாயக் கருவிகள் கொடுக்கப்பட்டனவா என்று கேட்டால், அதற்குப் புள்ளி விவரங்கள் கிடையாது.

" ஆத்தூர் தாலுக்காவிலேயுள்ளவர்கள், 'சென்னை சர்க்கார் விவசாயச் சட்டம்' கொண்டுவரவேண்டும், சர்க்காருக்குச் சொந்தமான தரிசு நிலங்களை ஒவ்வொரு குடும்பத்திற்கும் ஒரு ஏக்கர் வீதம் கொடுக்கவேண்டும்' என்று கேட்கிறார்கள். ஏன் இன்னும் கொடுக்கப்படவில்லை என்று சொக்காரைக் கேட்டால், அதற்குச் சரியான பதில் கிடையாது. 'சட்டம் கொண்டு வருகிறோம், சீக்கிரத்தில் செய்து விடுவோம்' என்று சொல்லுகிறார்கள். ஒரே ஏமாற்றுப் பேச்சாகயிருக்கிறது.

[Sri A. Ratnam]

[7th March 1955

“ இந்த நாட்டிலே கரம்பு நிலங்கள் என்ற பெயராலே ஒரு சில ஏக்கர் நிலங்கள் பங்கிட்டு கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் அவைகள் யாருக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றது? ஹரிஜனங்களுக்கோ, நிலம் இல்லாத ஏழை விவசாயிகளுக்கோ அந்த நிலங்கள் பங்கிட்டுக் கொடுக்கப்படவில்லை. ஏன்? இந்த நாட்டைப் பாதுகாக்க அவர்களில் பலர் மிலிடரிக்கு சென்று வந்திருக்கிறார்கள். அப்படி கொடுக்கப்பட்ட நிலங்களும் இன்று என்ன நிலையில் இருக்கின்றன என்று பார்த்தால் தரிசாகத்தான் கிடக்கின்றன. அரசாங்கத்தார் விவசாயிகள் பயிரிட முடியாமல் விட்டு விட்டு ஓடி விட்டனர் என்று குற்றம் சாட்டுகின்றனர். நான் சமீபத்திலே மணியேழுந்தான், காதம் பட்டு, புனியங்குறிச்சி, ஆத்தூர் ஆகிய இடங்களுக்கு சென்று வந்த போது கண்டது என்ன? என் பயிரிடாமல் அவர்கள் விட்டு விட்டார்கள். ? அங்குள்ள கோவாபரேடிவ் சொசைடி அவர்களுக்கு சரியான வசதிகளைச் செய்து தரவில்லை. எரு கிடையாது; விதை கிடையாது. எனவே வெளியேறினார்கள். அப்படி அவர்கள் வெளியேறினார்களே என்று அவர்களை சும்மா விட்டார்களா? அவர்கள் மீது குற்றம் சாட்டி சர்க்காரால் இவ்வளவு தொகை செலவழிக்கப்பட்டிருக்கிறது, ஆகவே சர்க்காருக்கு இவ்வளவு தொகை சேரவேண்டுமென்று சொல்லி அதனால் பலர் சிறைச் சாலைக்குத்தான் சென்றிருக்கிறார்களே தவிர, வேறு எந்த விதமான நிலையும் அங்கு ஏற்படவில்லை. இன்னும் அந்த நிலங்கள் தரிசாகவே கிடக்கின்றன.”

SRI K. V. RAMASAMI :—“ On a point of order, Sir. பிரசங்கத்தைக் கேட்பதற்கு யார் இருக்கிறார்கள்? ”

DEPUTY SPEAKER :—“ The Hon. Minister for Revenue has just gone out to refresh himself and he will be returning shortly. The Government Whip is here and he is taking note of the points for passing on to the Minister.”

1-30
p.m.

SRI A. RATNAM :—“ அது மட்டுமல்ல. ஆத்தூர் தாலுகா விலே யாரும் கரம்பு நிலங்களில் பயிர் செய்து கொள்ளலாம் என்று அரசாங்கத்தார் கூறிய போது, அங்குள்ள நிலங்களை அபிவிருத்தி செய்து ஹரிஜனங்கள் அனுபவித்துக்கொண்டு வந்தார்கள். நல்ல மக சூலில் இருக்கும் போது திடீரென்று குறுக்கிட்டு, நீங்கள் சுவாதீனமாக தாங்களே ஒழிய உங்களுக்கு பட்டா கிடையாது என்று அந்நிலங்களை எடுத்துக்கொண்டார்கள். மகசூலில் இருந்த பயிர்களை அறுவடை செய்யக்கூட விடவில்லை. அப்படி அந்நிலங்களிலிருந்து அவர்கள் வெளியேற்றப்பட்ட பிறகு, அந்நிலங்கள் எதற்கும் உபயோகப்படாமல் தரிசாகவே கிடக்கின்றது. இதை யெல்லாம் என்ன செய்யப்போகின்றார்கள் என்று தெரியவில்லை. இம்மாதிரி ஆத்தூர் தாலுகாவில் மட்டுமல்ல. அடுத்ததுள்ள புனியங்குறிச்சியிலுள்ள ஹரிஜனங்களுக்கும் நிலங்கள் கொடுக்கப்படவில்லை. அடுத்ததுள்ள, சோஹம் என்ற கிராமத்தில் அங்குள்ள கர்ணத்தினால் ஹரிஜனங்களுக்கு பல கொந்தரவுகள் ஏற்படுகின்றன. பத்து பேருக்கு நிலம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவைகள் எந்த அளவிலே இருக்கின்றன என்பதை பார்க்க வேண்டும். அவர்கள் உழுது பயிரிடுகின்றார்களே தவிர பூரண சுதந்திரமில்லாமல் அடிமைகளாக இருந்து கொண்டதான் அனுபவித்துக்கொண்டு வாழ்கிறார்கள். இழுப்பான் என்ற இடத்திலே தரிசு நிலங்கள் இருக்கின்றன. பல ஆண்டுகளாக கேட்டுக்கொண்டு வந்தும் கொடுக்கப்படுவதில்லை. ரூபாய் 60 கொடுத்தும் மனுச் செய்யப் பட்டுள்ளது. ஆனால் யாருக்கு அந்நிலங்கள் கிடைக்கின்றன? திரு. கக்கன் போன்றவர்கள் சிபார்சு செய்தால், அதுவும் 60 ரூபாயோடு, 60 ரூபாய் லஞ்சமாக சேர்த்துக்கொடுத்தால் 6 செண்ட் நிலம் கொடுக்கப்படுகின்றது. அதோடு அங்குள்ள கர்ணம், முன்சிபு, தாகிஸ்தார், ரெவினியூ இன்ஸ்பெக்டர் இவர்களுக்கெல்லாம் பதில் சொல்லவேண்டும். அகையால் இவைகளையெல்லாம் ஒழுங்குபடுத்த, குறிப்பாக சேலம் ஜில்லாவில் ஆத்தூர் தாலுகாவிற்கு, ஆங்காங்கு ஒரு ஷப்பெஷல் ஆபீசரை நியமித்து ஒழுங்கு செய்யும்படியாக கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.”

7th March 1955]

[Sri A. Ratnam]

ஏதோ 100 குடியானவர்களுக்கு நிலங்கள் பங்கிட்டுக் கொடுத்து விட்டால் போதுமா? அந்த அளவிலே தான் இன்று நிலச்சீர்த்திருத்தம் என்று சொல்லப்படுவது இருக்கின்றது. இதையெல்லாம் ஆலோசனை செய்து, வேண்டிய சீர்த்திருத்தங்களைச் செய்யும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“அதுமட்டுமல்ல. ஹரிஜனங்களுக்கு ஒரு ஏக்கர் நிலம் வேண்டுமானாலும், அதைக் கொடுப்பதற்கு சர்க்காரால் ஏதாவது சாக்குபோக்கு சொல்லப்படுகிறது. அவர்கள் சவாதினமாக அனுபவித்துக்கொண்டு வந்த நிலங்களை பட்டா செய்து கொடுக்கும்படி கேட்டால், அந்நிலம் இப்போது சமூக சீர்த்திருத்தத்திற்கென்று ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது, இந்நிலம் உப்புப் பயிரிட ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது என்று சொல்லி விடுகிறார்கள். அப்படி இல்லாவிட்டால் சட்ட சம்பிரதாயத்தில் ஏதாவது குற்றம் இருக்கிறது என்று சொல்லி ஹரிஜனங்களுக்கு, ஏழை விவசாயிகளுக்கு நிலம் கிடைக்காதபடி தட்டிக் கழிக்க படுகின்றார்கள். ஆகவே தான் உண்மையில் நிலங்களை பகிர்ந்து கொடுக்க வேண்டுமானால், தனிப்பட்ட ஸ்பெஷல் ஆபீஸ்கள் நியமித்து உருப்படியான முறையிலே செய்ய வேண்டுமென்று கூறுகிறேன்.”

“அதோடு மட்டுமல்லாமல், வரிகொடுக்காமல் இருக்கும் கோவில் நிலங்கள் இருக்கின்றன. அவைகளையெல்லாம் ஹரிஜனங்களுக்கு கொடுத்து வலாம். முன்பு கோவில்களையெல்லாம் பள்ளிக்கூடங்களாக்க வேண்டுமென்று கூறியது போல், கோவில் நிலங்களையெல்லாம் ஹரிஜனங்களுக்கு பங்கிட்டு கொடுப்பது என்ற திட்டங்களைக் கொண்டு வர வேண்டும். அப்பொழுதுதான் ஹரிஜனங்களுக்கு உதவி செய்ய முடியுமே தவிர, 5 ஆண்டு திட்டம் அல்லது 10 ஆண்டுத் திட்டம் முதலியன போடுவதால், அத்திட்டங்கள் எந்த விதத்திலும் ஹரிஜனங்களுடைய முன்னேற்றத்திற்கு பயன்படாது என்று கூறிக்கொண்டு நேரமில்லாக் காரணத்தால் இதோடு முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.”

* SRI ANTHONY PETER :—“கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த சபையிலே கனம் ரெவினியூ மந்திரி அவர்கள் கோருகின்ற வருவாய் இலாகா மதிப்பீடு இனம், மற்றுமுள்ள மான்யக் கோரிக்கைகளை நான் ஆதரிக்கின்றேன். சர்க்கார் மக்களுக்கு நன்மையை செய்வதற்காகத்தான் வருவாயைப் பெருக்குகின்றார்கள். அதற்காக வரி போடுகின்றார்கள். வறக்கம் போல் இவ்வருஷம் அதிகமான வரி இல்லாவிட்டாலும், ஒன்றிரண்டு புதிய வரிகள் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. அதிலே குறிப்பாகக் குறை சொல்லப்படுவது நில வருமான வரியாகும். அதாவது ஏற்கனவே இருக்கும் வரியின் பேரில் ரூபாய்க்கு 2 அணு வரியாகும். இந்த வரியைப்பற்றி இச்சபையிலே எதிர்ப்புக்குரல் எத்தனையோ எழுப்பப்பட்டதென்றாலும், அரசாங்க நிர்வாகம் ஒழுங்காக நடைபெற வேண்டுமானாலும் சரி அதிர்ப்தியடைந்த மக்களுக்கு அதிகமான வசதிகளைச் செய்ய வேண்டுமானாலும் சரி வரி வசூலிக்க வேண்டியது அவசியமே. மக்களும் அவ்வாறு சலமையை மனதாற ஏற்க வேண்டும். ஆனால் அதே சமயத்தில் அவர்கள் கொடுக்கும் பணத்திற்கு தகுந்த வாறு அனுசூலம் அடைந்திருக்கிறார்களோ என்பதையும் அரசாங்கம் கவனிக்க வேண்டும். குறிப்பாக காடாரம்பப் பிரதேசத்திலே கஷ்டப்பட்டு உழை, அதிகச் செலவுடன் விவசாயம் செய்யப்படுகின்றது. ஆனால் இன்று உற்பத்தி அதிகரித்திருந்தாலும் விலைவாசி வீழ்ந்து விட்டது. இதனால் அப்பிரதேசங்களிலுள்ள விவசாயிகள் ஏனைய இடங்களில் இருப்பவர்களை விட எத்தனையோ கஷ்ட நிலையில் வரி கொடுக்க நேரிடுகிறது. அப்படி கஷ்டப்படும் வரி கொடுக்க முன்வரும் அவர்களுக்கு அதிகப்படியான வசதிகள் செய்து கொடுப்பதற்கு அரசாங்கம் முன்வர வேண்டும். பொதுவாக அவர்கள் வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்த உதவுகின்ற ‘தேசிய விஸ்தரிப்புத் திட்டத்தைத் தீவிரமாக இப்பிரதேசங்களில் கொண்டு வர வேண்டும்.”

“சமயா சமயங்களில் இம்மாதிரி சர்க்காரும் இயன்ற வரை உதவி செய்து வருகிறார்கள். குறிப்பாக இப்போது சர்க்காரால் ‘விவசாயிகள் கடன் ஒத்திவைப்பு சட்டம்’ கொண்டு வரப்பட்டு அமுலில் இருந்து வருகிறது. இதனால், கடன்பட்ட விவசாயிகளின் கஷ்டம் ஓரளவு நீங்கி ஒரு

11-17
a.m.

[Sri Anthony Peter]

[7th March 1955

11-21
a.m.

சிலருக்கு பலனேற்பட்டாலும், மறு புறத்தில் அவர்கள் கடன் வாங்குவதற்கு வசதியில்லாமல் கஷ்டப்படுகின்றனர். தனிப்பட்ட நபர்கள் கடன் கொடுக்க தயங்குவதோடு, இதனால் எத்தனையோ பல சிக்கல்கள் ஏற்படுகிறது. ஆகையால் இவைகளையெல்லாம் உத்தேசித்து மேலும் அவர்களுக்கு போதிய கடன் உதவி செய்ய அரசாங்கம் முன் வர வேண்டும்.

ஆஸ்பத்திரி வசதி, நீர்ப்பாசன வசதி ஆகியவைகளை காடாரம்பப் பிரதேசங்களில் மின்சார வசதி செய்துகொடுத்தால், கிராம மக்கள் வரி கொடுக்கவோ, சர்க்காரோடு ஒத்துழைக்கவோ தயங்கமாட்டார்கள். இந்த கிராமப் பிரதேசங்களில் எல்லாம் மக்கள் அநேகமாக ஆடம்பரச் செலவுகள் செய்யாவிட்டாலும், அவைசிய சிலவுகள் சில செய்துகொண்டு தான் வருகின்றார்கள். முக்கியமாக பொதுவான தேர் திருவிழா அன்னியில் பொங்கல் விழா, மாட்டு வேடிக்கை, மற்றும் சிவராத்திரி வேட்டை போன்றவைகளில் தலைக்கட்டு ஒன்றுக்கு ஒரு புருஷன் பெண்ணாதி இருக்கின்ற குடும்பத்திற்கு இரண்டு அணு வீதம் ஏழை பணக்காரர் என்ற வித்தியாசமின்றி வரி போட்டு அனாவசியமாகச் செலவுகளும் செய்து கொண்டு வருகிறார்கள். ஆனால் அவர்கள் அவற்றில் தான் அன்பும் ஆனந்தமும் இருக்கின்றதென்று நம்புகிறார்கள். அவர்களை அறியாமலேயே ஆவடி சோஷலிசத்தை ஆதியிலிருந்து அனுசரித்து வருகிறார்கள். அப்படி தாராள மனப்பான்மையுடன் இருக்கும் மக்கள் வரி கொடுக்கத் தயங்கமாட்டார்கள். என்றாலும், அவர்கள் என்ன நன்மை அடைகிறார்கள் என்பதை அவர்களைச் சர்க்கார் உணர்ச்செய்தால் தான் ஒத்துழைக்க முன் வருவார்கள்.

“இதோடு, இதை நிறுத்தி விட்டு, மாவட்ட நிர்வாகத்தைப்பற்றி ஒன்று இரண்டு விஷயங்கள் மட்டும் சொல்ல விரும்புகிறேன். நீதி நிர்வாகப் பிரிவினையினால், எனது தொகுதி மிகுந்த அவதிக்கு உள்ளாகியிருக்கிறது. இந்தப் பிரிவினை ஏற்பாட்டின்படி, சென்ற January 1-ம் தேதியிலிருந்து மணப்பாறையில் இருந்து வந்த சப்-மாஜிஸ்ட்ரேட் கோர்ட்டும், டிபுடி தாசில்தார் கச்சேரியும், தாலுகா தலைமை அலுவலகம் இருக்கக் கூடிய குளித்தலைக்கு மாற்றப்பட்டு விட்டன. இதன் காரணமாக மக்களுக்கு அதிகம் கஷ்டம் ஏற்பட்டிருப்பதை உணர்ந்து, மக்களுடைய வேண்டு கோளுக்கு இணங்கி, நான் கனம் ரெவினியூ மந்திரி அவர்களைக் கேட்டுக் கொண்டதன் பேரில் அவர்கள் ஒரு அவசர உத்தரவை பிறப்பித்து டிபுடி தாசில்தார் கச்சேரியைமட்டும் தற்காலிகமாக மணப்பாறையிலேயே இருந்து கொண்டு வர ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள். ஆனால், Sub-Magistrate's Court நிரந்தரமாக குளித்தலைக்கு மாற்றப்பட்டுவிட்டது. இவ்விதமான ஏற்பாடுகளால் பிற பிரதேசங்களில் எதுவும் தொந்தரவு இல்லாமல் இருக்கலாம். ஆனால் எனது தொகுதியைப்பற்றிய வரையில் இதனால் எத்தனையோ கஷ்டம் இருந்துக்கொண்டுதான் வருகிறது. எனது தொகுதியிலிருந்து மக்கள் எந்த வசதி வேண்டுமானாலும் 25 மைல்கள் முதல் 50 மைல்கள் வரையிலும் கூட பிரயாணம் செய்ய வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டிருக்கின்றது. இந் நிலைமையால் ஏழை மக்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் இடையூறுகள் ஒரு புறம் இருக்க, எப்பொழுதும் கூக்குரலிட்டுக்கொண்டும் குறைகளை தெரிவித்துக் கொண்டும் இருக்கும் கிராம மனச்சீப்புகளைக் கணக்குப் பிள்ளையும், இன்னும் மற்ற கிராம சிப்பந்திகளும் பிரயாணத்திற்கு வசதி இல்லாத இப் பிரதேசங்களிலிருந்து அதிகாரிகளைச் சந்திக்க அநேக மைல்கள் போக வேண்டி இருப்பதால் அவர்கள் அதிக நஷ்டத்திற்கு ஆளாக நேரிடுவதோடு நிர்வாக அதிகாரிகளுக்கும் தொல்லைகள் ஏற்படுகின்றன. ஆகவே இந்த விதமான ஒரு ஏற்பாட்டை மாற்றி அமைக்க வேண்டுமானால் தற்போதுள்ள நிலைமையில் மணப்பாறையை ஒரு தனித் தாலுகாவாக ஆக்குவதைத் தவிர வேறு வழி இல்லை. இதைத் தான் அரசாங்க உத்தியோகஸ்தர்களும் சொல்லுகிறார்கள். இவ்வித ஏற்பாட்டிற்கு வேண்டிய வசதிகள் அங்கு இருக்கின்றன. இதற்கான கோரிக்கைகளும் அரசாங்கத்திற்கு அனுப்பப்பட்டிருக்கின்றன. ஸ்தலத்திலுள்ள அரசாங்க உத்தியோகஸ்தர்களும் அந்த ஏற்பாட்டிற்கு அனுகூலமாக இருக்கிறார்கள். தனித்தாலுகா ஆக்குவதற்கு

7th March 1955] [Sri Anthony Peter]

வேண்டிய விஸ்தீர்ணமும், நிதி வசதியும், ஜனத் தொகையும் இங்கு இருக்கின்றன. ஆகவே இவ்விஷயத்தில், அரசாங்கம் கவனம் செலுத்த வேண்டுமென்று நான் முக்கியமாக இந்த சந்தர்ப்பத்தில் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

“சற்றேறக்குறைய 1,200 சதுர மைல்கள்கொண்ட புதுக்கோட்டை பிரதேசத்தில், மூன்று தாலுக்காக்கள் இருக்கின்றன; மூன்று மாஜிஸ்ட்ரேட்டுகளும் இருந்து வருகிறார்கள்; 986 சதுர மைல்கள் விஸ்தீர்ணம் உள்ள குளித்தலை தாலுக்காவை இரண்டாகப் பிரிப்பதற்கு யாதொரு ஆசேஷ்பனையும் இருக்க முடியாது. இவ்வித ஏற்பாட்டைச் செய்தால், அது பிற்காலத்தில் புதுக்கோட்டையோடு ஏற்படப்போகின்ற ஒரு இணைப்புக்கு அனுசூலமாக இருக்குமென்று நாங்கள் கருதுகிறோம்.

இப்பொழுது நீதி விஷயமாகவும் Law and Order போலீஸ் ஆகியவை சம்பந்தமாகவும் புதுக்கோட்டைக்குப் பொதுமக்கள் செல்லவேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே மனாப்பாறையை ஒரு தனித் தாலுக்காவாக அமைப்பதற்கு அரசாங்கம் கூடிய சீக்கிரம் தகுந்த நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

“அடுத்தபடியாக, கிராம அதிகாரிகளுக்கு ஏதாவது ஒரு சலுகை காட்டப்பட்டதான் வேண்டும். இதைப்பற்றி இந்த சபையில் அனேகசந்தர்பங்களில் அநேகர் பேசியிருக்கிறார்கள். ஆனால் கிராம அதிகாரிகள் இதுவரை யாதொரு அனுசூலமும் அடையவில்லை. எதற்காகத் திருப்பநாவும் சொல்கிறேன் என்றால், நான் சொல்லும் முகூர்த்தமாகவாவது அவர்களுக்கு ஏதாவது ஒரு சில சலுகைகளாவது கிடைக்குமா என்று பார்க்கத்தான். இப்பொழுது அரசாங்கம் இருக்கக்கூடிய நிலைமையில் அவர்களுக்கு சம்பள உயர்வோ அல்லது அது போன்ற வேறு எந்த விதமான சலுகையோ கொடுக்க முடியா விட்டாலும் சாத்தியமான ஒரு சில சலுகைகளையாவது வழங்கவேண்டும்; இது தான் எனது கோரிக்கை. முக்கியமாக, தஸ்தவேஜுகளைத் தயாரிக்க இவர்களுக்கு தஸ்தா தஸ்தா வாகக் காகிதம் வேண்டியிருக்கிறது. ஆனால், ஒரு பேப்பர்கூட இவர்கள் கையில் இல்லை. ஒரு சிறிய plan வரைய வேண்டியிருந்தாலும் என் போன்றவர்களிடம் காகிதத்திற்காக வருகிறார்கள். இதிலிருந்துதான் இவர்களுடைய கஷ்டத்தை நாங்கள் உணருகிறோம். தற்போது புதிய திட்டங்கள் சம்பந்தமாக எத்தனையோ விதமான தஸ்தவேஜுகளைத் தயாரிக்க வேண்டியிருக்குமென்பொழுது காகிதமோ எழுதுகளோ அல்லது இதர உபகரணங்களோ இல்லை என்றால் காலாகாலத்தில் அவர்கள் யாதொரு காரியமும் செய்ய முடியாது. மேலும் அவர்களுக்கு இருக்கும் இடத்திலிருந்து அலுவல் நிமித்தம் அதிகாரிகளால் அழைக்கப்படுமென்பதும் வெளியிடங்களுக்கு அனுப்பப்படுமென்பதும் அவர்களுக்கு பிரயாணப்படி, திசைரிப்படி ஆகியவைகளையாவது கொடுக்கவேண்டும். இன்னொரு விஷயம் என்னவென்றால் அவர்கள் அனாதைகள் சடலத்தை அடக்கம் செய்கிறார்கள். அதற்கான செலவை சர்க்கார் ஏற்றுக் கொள்கிறது. என்றாலும் எப்பொழுது பணத்தை சர்க்கார் கொடுக்கப்போகிறது என்பதை நிச்சயமாகச் சொல்வதற்கில்லை. ஆகையினால், இதைப் போன்ற செலவினங்களை அவர்களுடைய சம்பளத்தோடு பட்டு வாடாச் செய்ய ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். அப்படி செய்யாவிட்டால், சம்பந்தப்பட்ட சர்க்கார் சிப்பந்திகளை அதற்குப் பொறுப்பாளியாக்க வேண்டும். அனேக சந்தர்ப்பங்களில் ஒன்று அல்லது இரண்டு ரூபாய் வாங்குவதற்காக நான்கு ஐந்து தடவை தலைமைக் காரியாலயத்திற்கு இவர்கள் போகவேண்டியிருக்கிறது. இவை எல்லாம் நிர்வாகத்தில் உள்ள அதிகாரிகள், சிப்பந்திகள் ஆகியோர் செய்யும் வேலை. ஆதலால் அவர்களுக்குத் தகுந்த தக்கீது அனுப்பி உடனடியாக வேண்டிய ஏற்பாடு செய்வதோடு அவர்களுக்கு ஆஸ்பத்திரி வசதி இன்னும் மற்ற சிறு வசதிகளாவது செய்துகொடுக்கவேண்டுமென்று சர்க்காரை கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.”

7th March 1955]

[Sri R. Krishnan]

മാരെന്നും രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള ജന്മികളുണ്ട്. ചില പാട്ടുകോടതികൾ ഇവരുടെ ഹാജികൾ തള്ളിക്കളയുന്നു. ഇത്തരം കേസുകളിൽ കാൽ മനസ്സിലാക്കി കൃഷിക്കാരനെ അധികാരം വകവെച്ചുകൊടുത്തില്ലെങ്കിൽ ധാരാളം പേർ അതുകൊണ്ടു ദോഷമുണ്ടാകും. ഇനി, ഈ പാട്ടുകോടതി അന്വേഷണത്തിന് നിയമിക്കുന്ന ചില റവന്യൂ ഇൻസ്പെക്ടർമാർ ജന്മിമാരുടെ സർക്കുലേഷ്ലും മറ്റും മേൽ കയ്യടയ്ക്കുന്നതന്നെ ആവശ്യമായും ചില പ്രദേശങ്ങളിൽ കേൾക്കുന്നു. ഇത്തരം ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ മേനി കണക്കാക്കുന്നത് ജന്മിക്കനുഭവവും പക്ഷപാതപരവുമായിരിക്കുമെന്നു കൃഷിക്കാർ സംശയിക്കുന്നു. കടിയായ നിയമവും മറ്റൊരുപ്പാട്ടും വന്നതോടുകൂടി ജന്മിമാർ ചില പോലീസുകാരെ 'ക്രൂപിടിച്ചു കൃഷിക്കാരുടെ മേൽ 145-ാം വകുപ്പുപ്രകാരം കേസുകൾ ചാർജ്ജ് ചെയ്തിട്ടു കൃഷിക്കാരെ വിചാരിച്ചിട്ടുണ്ടുണ്ട്. ആറു കൊച്ചുത്തെ പാട്ടമ്പാക്കി ഇറക്കാക്കൊളളാൻ അനുവദിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു പാട്ടമെന്നാട്ടം രശ്മി കൊടുത്തിട്ടില്ലാത്ത ജന്മിമാർ പാട്ടമ്പാക്കിക്കുവേണ്ടി കേസുകൾ കൊടുത്തും കൃഷിക്കാരെ പീഡിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടുണ്ട്. എക്സിക്യൂട്ടീവും ഇൻസ്പെക്ടറിയും വേർതിരിച്ചതോടുകൂടി കോടതികളുടെ ഏജൻസി കറങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. പാലക്കാട് രാജാക്കിന്റെ നെക്കൻ ഭിക്ഷകളിൽ ഉള്ളവർ കേസു നടത്താൻ പാലക്കാട് വരേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ജന്മിമാർ അതുകൊണ്ടു വലിയ ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ട്. അവർ കേസുകൾ കൊടുത്തു കൃഷിക്കാരെ അലട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. രാജാക്കിന്റെ തെക്കേ അറ്റത്തുനിന്നു പാലക്കാട് കേട്ടി ലേക്കു വരവാനുള്ള പണപ്പെലവും ബുദ്ധിമുട്ടും കുറച്ചെന്നുവരിക. അഞ്ചു ഏക്കു സീലിങ്ങ് നിയമിച്ചുകൊണ്ടു നിയമമുണ്ടാകുന്നതെന്ന് ഇവിടെ ചില കോൺഗ്രസ്സുകാർ പറഞ്ഞു കേട്ടു. അന്വേഷകരും അന്വേഷകരുമെന്നും വേണ്ട, ഇന്നു കൈവശമിട്ടുള്ള കരേക്കരോ രണ്ടേക്കരോ എങ്കിലും കുതിച്ചുകൊണ്ട് പാടില്ലെന്നു ഒരു നിയമമുണ്ടാക്കിയാൽ മതി, കൃഷിക്കാരെ വലിയ രക്ഷ കിട്ടും. അതുപോലും ചെയ്യാതെ സർവ്വസ്വം ഗവണ്മെന്റിന്നു കാണുന്നില്ല. കടം തവണകളായി അടയ്ക്കാനുള്ള നിയമം പാസ്സാക്കിയിട്ടുണ്ട്. പക്ഷെ അതുകൊണ്ടും കൃഷിക്കാരിൽ വലിയൊരു ഭാഗത്തിന്നു രക്ഷാബോധമുളവാവാൻ പോകുന്നില്ല. പാട്ടമെന്നാട്ടം രശ്മി കൊടുക്കാത്ത ജന്മിമാരെയും പാട്ടക്കടിശ്ശികയ്ക്കു കേസു കൊടുത്തു കൃഷിക്കാരെ പൊറ്റിമുട്ടിക്കാൻ പോവുകയാണ്.

“മലയോരങ്ങളിലെ കൃഷിക്കാരെ സംബന്ധിച്ച ഒരു കാര്യം പ്രത്യേകം ഏകാന്തപരയാണു്. മലയോരങ്ങളിൽ കൃഷിചെയ്യുന്നവർ കാട്ടുവൃക്ഷങ്ങളിൽനിന്നു വലിയ ശല്യം നേരിടുന്നുണ്ട്. അവർ തോക്കു ആവശ്യപ്പെടുമ്പോൾ ഗവണ്മെന്റ് കൊടുക്കുകയില്ല. തോക്കിനോടൊപ്പം ഗവണ്മെന്റ് ഒരു അന്വേഷണം നടത്തുണ്ടു്. അയാൾ ഒരു കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് കാരനാണെന്നു വല്ല കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് കാരനായി അയാൾ സംസാരിക്കുന്നതു കണ്ടിട്ടുണ്ടെന്നു വല്ലവരും പറഞ്ഞാൽ മതി അയാൾക്കു് തോക്കു കൊടുക്കുകയില്ല. ഗവണ്മെന്റിന്റെ ഈ നയം മലയോരങ്ങളിലെ കൃഷിക്കാർ വളരെ വിചാരിക്കുന്നുണ്ടു്. ഇങ്ങനെ കൃഷിക്കാർ തോക്കിനോടൊപ്പം കൊടുക്കാൻ ധാരാളം അനുഭവം എനിക്കുണ്ടു്.

“കൃഷി അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തുന്നതിനും കൃഷിക്കാരെ സഹായിക്കുന്നതിനുംവേണ്ടി തക്കവാറാകട്ടെ കൊടുക്കാൻ എപ്പോഴും ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നു് ഗവണ്മെന്റ് പറയാറുണ്ടു്. കരവേക്കു കൊടുത്താൽ ആരോ ഏറ്റവും മാനം കുടിഞ്ഞാണു് കടം അനുവദിച്ചുകിട്ടുന്നതു്. ആ കടം കുടിഞ്ഞെങ്കിൽ അംശം ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ സഹായം വേണം. വളരെക്കാലത്തെ കൈവശമുള്ള കൃഷിക്കാർക്കുപോലും കൈവശം തെളിയിക്കാൻ ചിലപ്പോൾ രേഖയില്ലാത്തതുകൊണ്ടു് അധികാരി സാക്ഷിമാരെ കൊടുക്കുകയില്ല. അതു കൊണ്ടു കടവും കിട്ടുകയില്ല.

“ഇപ്പോൾ ഒരു ലാൻഡ് സെൻസസ് ഏറ്റെടുത്തു് ഉണ്ടല്ലോ. വളരെ ധൂതപിടിച്ചു് ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു് എന്തെല്ലാം കഴുപ്പുണ്ടാണു് ഇതുമൂലം വരാനു് പോകുന്നതെന്നറിഞ്ഞില്ല. ആരുടെയൊക്കെ ഭൂമി ആരുടെയൊക്കെ പേരിലാണു് റിക്കാഡ് ചെയ്തിരിക്കുന്നതെന്നു ഒരു വിവരവുമില്ല. അതിനാവേണ്ടുന്ന പ്രത്യേക സ്റ്റാഫിനെ നിയമിച്ചിട്ടില്ല. അംശം ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർതന്നെ തങ്ങൾക്കു് ഇതു് ചെയ്യാൻ വിചാരിക്കുന്നതു് ഗവണ്മെന്റിലേയ്ക്കു് മെമ്മോറാണ്ടും സമർപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഭരണകൂടത്തിന്റെ ഏറ്റവും അടിത്തട്ടിൽ കിടക്കുന്നവരാണ്കിലും റവന്യൂ ഭരണത്തിന്റെ അന്ധമായ മാനു് വിശ്വേഷ് ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ. അവരുടെ ബുദ്ധിമുട്ടുകളും അവശതകളും പറയാൻ വളരെയുണ്ടു്. അവർക്കു് ഉജ്ജ്വലമായ ശമ്പളമാണു് കിട്ടുന്നതു്. അവരുടെ

7th March 1955] [Sri V. Govindasamy Naidu]

“ These poor karnams are without menials and though this has been brought to the notice of the Government several times, still, no action has been taken. Therefore, I request the Government to give suitable instructions to the Board and allow these officers also to get the same privileges as the officers in ryotwari areas.

“ Coming to the loans that are given to the ryots, I say that a portion of the loans has been eaten away by the officers who are in charge of it. This also has been brought to the notice of the Government several times. I do not know what action has been taken. But some remedy or other should be found and it should be corrected properly. To remove this, we tried several methods, but we are unable to do anything. If the Government take action we are prepared to co-operate and help them in correcting these errors.

“ Coming to administration, I say that the Collector may be made to deal directly with the Tahsildars who are in charge of taluks. Now the machinery is: there is a Deputy Collector's office between the Collector's office and the Taluk office which is objecting to every paper that is going to the Collector and I know this office is only a delay office, delaying all the papers; it is not doing any kind of work which is good either for the country or for the taluk or even to the ryots. Because, the Deputy Collector is the appellate authority, he is getting so many papers: he has to go to three or four taluks. He is not able to do all these and consequently, papers are pending with the Revenue Divisional Officers for several months and even for several years. Therefore, it would be better if we remove the Revenue Divisional Officers and make the Tahsildars, to have direct connection with the Collector himself. The Revenue Divisional Office is an unnecessary office which is doing only some post office work. The same is the case with the Board of Revenue also. The Board of Revenue for example is also doing some post office work. We have got a big establishment on account of the Board of Revenue and with the abolition of that we will be able to do some other good work which these people are not able to turn out.

“ Again, reverting to Tahsildars, now-a-days in a constituency like mine which is under the National Extension Service Scheme, the Tahsildar and other officers are mostly engaged in these National Extension Schemes and therefore most of the papers other than those relating to these schemes are pending with them; they are unable to minimise their work and they are also not able to attend to them properly. I should therefore like that the work that is being executed under the National Extension Schemes should be done by other officers and not by the Tahsildars; the Revenue Department should not have any connexion whatsoever with the Extension Schemes. I find the Revenue Divisional Officer is always connected with this work and he is said to be the Vice-President of the Committee. On this account, the work of the Revenue Divisional Officer is suffering as also the work of the

[Sri V. Govindasamy Naidu] [7th March 1955]

Tahsildar is suffering. This can be avoided. As I said already, I know cases where for two years and three years petitions are pending without these officers going through them.

“Formerly, we had so many Deputy Tahsildars; we had rations, procurement and all those things. But now we have abolished all these things. Still, because of the National Extension work, they are unable to attend to their routine work, as they were able to do formerly. Therefore, I request the Government to separate the work of these officers so that each may be able to look after his work properly. There is no use mingling one work with the other and the officers making some excuse or other for delaying matters.

“As I said petitions are pending with these officers for years together. Even cases which are just and where justice could be done, these officers are not able to dispose them of. Therefore, I request the Government to separate these works.”

DEPUTY SPEAKER:—“The hon. Member has got one minute more.”

SRI V. GOVINDASAMY NAIDU:—“I thank you for giving me this opportunity to speak.”

SRI B. K. NALLASWAMI:—“கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த வருவாய் இலாக்கா மான்யத்தை ஆதரித்து சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். அரசாங்க இலாக்காக்களில் சர்வவல்லமைபொருந்திய இலாக்கா ஒன்று இருக்கிறது என்றால் அது இந்த ரெவின்யூ இலாக்கா என்றுதான் சொல்லவேண்டும். ஆனால் துரதிர்ஷ்டவசமாக, இவ்வளவு முக்கியமான ஒரு இலாகா பழைய பிரிட்டிஷ் மாதலித்தான் இயங்கிக்கொண்டிருக்கிறது. கிராம உத்தியோகஸ்தர்கள் முதல், ரெவின்யூ போர்டுவரையிலும் எந்தவிதமான மாறுதலுமின்றி அந்த இலாகாவினுடைய நடைமுறை, வரி வசூலிப்பு முறை சட்டதிட்டங்கள் எல்லாம் இருந்துகொண்டே வருகின்றன. இதைத் தனியாகப் பரிசீலனை செய்ய சட்டசபை அங்கத்தினர்களும் நிர்வாகத்தில் அனுபவம் உள்ள சிலரும் கொண்ட ஒரு கமிட்டியை நியமித்து அதற்கு வேண்டிய மாறுதல்களை செய்வதற்கு அரசாங்கம் முன் வரவேண்டியது ரொம்ப அவசியம். கிராம உத்தியோகஸ்தர்களை எடுத்துக்கொண்டால் ஒரு புறம் அவர்களுக்கு போதிய செளகரியங்கள் இல்லையென்று புகார் இருந்துகொண்டு இருக்கிறது. ஆனால் அரசாங்கத்தின் அனுமதி இல்லாமல் அவர்கள் பல முறைகளில் செளகரியங்களைத் தேடிக்கொண்டுதான் இருக்கிறார்கள். நம்முடைய ராஜ்யத்தில் மக்கள் 6 கோடி ரூபாய் நிலவரி கொடுக்கிறார்கள் என்றால், கிராம அதிகாரிகளுக்கு வழக்கமாக ‘மாழல்’ கொடுப்பதை கணக்கில் எடுத்துக்கொண்டால், ரூபாய் 10 கோடிக்கு குறையாமல் மக்கள் கொடுப்பார்கள் என்று சொல்வது மிகையாகாது. ஆதலால், கிராம உத்தியோகஸ்தர்களின் சம்பளத்தை அதிகப்படுத்துவதற்கு தனியாக நாம் ஒரு வரி போட்டால் கூட, கிராம மக்கள் அதை கொடுக்கமாட்டேன் என்று சொல்ல மாட்டார்கள். ஆனால் அந்த கிராம அதிகாரிகள் ஜனங்களின் உண்மையான ஊழியர்களாக மாறவேண்டும். அப்படி மாறினால் அந்த வரியைக் கொடுக்க அவர்கள் ஒத்துக்கொள்வார்கள்.”

“கனம் அங்கத்தினர் மூலமான் குருப் அவர்கள் இந்த நிலவரி முறையை மாற்றவேண்டும் என்று சொன்னார்கள். அதை நான் பூரணமாக ஒத்துக்கொள்கிறேன். அது எப்பொழுது சாத்தியமாகும் என்று யோசனை செய்து பார்த்தால் நிலச் சீர்திருத்தம் வந்த பிறகு அம்மாதிரி செய்வது ரொம்ப செளகரியமாக இருக்கும் என்பது விளங்கும். ஏனென்

7th March 1955] [Sri B. K. Nallaswami]

றால், நிலவருமானம், குத்தகை ஆகியவற்றை நன்றாக நிர்ணயம்செய்வதற்கு அந்நிலைமைதான் ஒத்தாசையாக இருக்கும். அப்பொழுதுதான் நாம் சலபமாக நில வருமானத்தைத் தீர்மானம் செய்யமுடியும். அந்த விதத்தில் இந்த வரிமுறையை மாற்றி அமைக்கவேண்டும்.

“இந்த இலாக்காவிலிருந்து தினசரி, குறிப்பாக, விவசாயிகளுக்குத் தொல்லைகள் ஏற்படுகின்றன என்று நான் சொன்னேன். நிலம் ஜாரி செய்வதில், இந்த இலாக்காவில் நடக்கக்கூடிய அநீதிகள் அனேகம். எதிர் கட்சி அங்கத்தினர் ஒருவர் எங்கள் தாலுக்காவைச் சேர்ந்தவராக இருந்தால், அங்கு நடந்த விஷயங்களைப்பற்றி இந்த மூன்று வருஷங்களில் இந்த சபையில் 100 ஒத்திவைக்கும் பிரேரணைகளாவது கொண்டு வந்திருப்பார் என்பதில் சந்தேகமில்லை. அவ்வளவு தொல்லைகளை நாங்கள் அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கிறோம். 1952-ம் வருஷம் அந்தியூர் புதுக்கோட்டை விலையாக இருக்க நில்ம் பட்டா செய்துகொடுக்க அரசாங்கம் உத்திரவு போட்டது. இப்பொழுது 2½ வருஷங்கள் ஆகிவிட்டன. இதற்குள்ளே என்ன நடந்திருக்கிறது? 1952-ல் இந்த உத்திரவு போட்டவுடன் ஐந்து ஏக்கருக்கு ரூ. 2-2-0 கந்தாயம் கட்டி கொண்டிருந்த விவசாயிகளுக்கு திடீரென்று அங்கு இருக்கக்கூடிய ரெவினியூ அதிகாரிகளுக்கு ஞானோதயம் ஏற்பட்டதன் காரணமாக, கந்தாயத்தை ரூ. 13-2-0 ஆக உயர்த்தினார்கள். அதற்கு அடுத்த வருஷம் அவ்வதிகாரிகளுக்கு இன்னும் கொஞ்சம் ஞானோதயம் ஏற்பட்டதன் விளைவாக கந்தாயத்தை ரூ. 30 சொச்சம் ஆக்கினார்கள். இந்த வருஷம் அதை இன்னும் நான்கு மடங்கு ஆக்கத் தயாராக இருந்தார்கள். ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் நேரே மந்திரி வரையிலும் சென்று உத்திரவு வாங்கிக்கொண்டு வரவேண்டிய அளவில் ரெவினியூ இலாக்கா வேலை செய்கிறதே தவிர, உண்மையாக ஜனங்களுக்கு இருக்கக்கூடிய கஷ்டங்களை உணர்ந்து வேலை செய்யவில்லை.

“இப்பொழுது ஜில்லா கலெக்டர்களை நியமிக்கின்றோம். ஆனால் எந்த அளவுக்கு அவர்களுக்கு கிராமத்தோடு தொடர்பு இருக்கின்றது, கிராமத்தை பற்றி அவர்கள் எவ்வளவு தூரம் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள், என்பதைச் சிந்தித்து பார்த்தோமானால் அவர்களுக்கு கொஞ்சம்கூட கிராம வாசிகளின் பிரச்னைகள், கஷ்டநஷ்டங்கள், வழக்கங்களைப்பற்றி தெரியாது என்றுதான் சொல்லவேண்டும். உதாரணமாக ஐ. எஸ். ஆபீசர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களை சில தாலுகா தலைமை ஸ்தலங்களுக்கு பயிற்சி பெற அனுப்புகிறார்கள். அப்படி இல்லாமல் அவர்களை கிராமங்களுக்கு ஆறு மாதங்கள் அனுப்பி கிராமங்களில் தங்கி மக்களுடன் கூட இருந்து இருந்து அவர்களுடன் உறவாடி, மக்களுடைய கஷ்ட நஷ்டங்களை தெரிந்து கொண்டு அதன் பிறகு அவர்களை நிர்வாகத்தை நடத்துவதற்கு அனுப்பி வைத்தால் நலமாக இருக்கும் என்ற யோசனையை நான் சர்க்காருக்கு எடுத்துச் சொல்லுகிறேன். அப்படி இல்லாமல் நேரடியாக போட்டுவிட்டால் அவர்களுக்கு இருக்கக்கூடிய கஷ்ட நஷ்டங்கள் தெரியாமல் போய்விடுகிறது.

“அது மாதிரி அல்ல. இப்பொழுது கிராமங்களில் பல தொல்லைகள் இருக்கின்றன. பூமி விஷயத்திலும் எவ்வளவோ தொல்லைகள் இருக்கின்றன. அதேமாதிரி நீர்ப்பாசன பர்மிட்டுகள் கொடுப்பதில் நிறைய தொல்லைகள் இருக்கின்றன. நீர்ப்பாசன பர்மிட்டுகள் வேண்டுமென்று கேட்டால் ‘இப்பொழுது ஹைகோர்ட்டில் ‘ரிட்’ மனுக்கள் இருக்கின்றன அவைகள் முடியான பிசு தான் பர்மிட்டுகள் கொடுக்கப்படும், அந்த மனுக்கள் முடியும் வரையில் பர்மிட்டுகள் கொடுக்க முடியாது’ என்று கலெக்டர் கோயம்புத்தூரில் ஒரு உத்தரவு போட்டிருக்கிறார். அதனால் விவசாயிகள் பல தொல்லைகளை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். சென்ற வருஷத்தில் விவசாயிகளுக்கு நீர்ப்பாசன பர்மிட்டுகள் கொடுக்காமல் அவர்களுக்கு தண்ட வரி வேறு போட்டிருக்கிறார்கள். அப்படி வரி போட்டு சுமார் 400 முதல் 800 ரூபாய் வரையில் வசூலித்திருக்கிறார்கள். இந்த வருஷம் இரட்டிப்பாக அதை போடப்போகிறார்கள். இப்பொழுது விலைவாசிகள் குறைந்திருக்கிறது. இந்த நிலைமையில் அவர்களுக்கு தண்ட வரி போட்டால் அவர்களால் கட்ட முடியுமா என்பதை சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். இப்பொழுது பர்மிட்டுகள் கொடுங்கள் என்று கேட்

11-51
a.m.

[Sri B. K. Nallaswami] [7th March 1955]

டால் ஹைகோர்ட் தீர்ப்பு தந்தவுடன் மனுக் கொடுங்கள் அதன் பிறகு பர்மிட்டுகள் கொடுக்கிறோம் என்று கலெக்டர் சொல்லுகிறார். இதை சர்க்கார் கவனித்து ஆவன செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“பூமியை ஜாரி செய்த பிறகு 2½ வருஷங்கள் கழிந்த பின் அந்த உத்தரவை ரத்து செய்கிறார்கள். மந்திரி போட்ட உத்தரவுகளுக்குக் கூட மதிப்பு இல்லாமல் போய் விடுகிறது. இதை கவனித்தால் தவறு மந்திரிகள் மேலா அல்லது ரெவினியூ போர்டு மேலா என்று யோசிக்க வேண்டிய நிலைமை ஏற்படுகிறது. இந்த நிலைமையை இந்த சபை தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். ரெவினியூ போர்டு சர்வவல்லமையும் உள்ளதாக இருக்கிறது. ஒன்று ரெவினியூ போர்டு சர்வ வல்லமை பொருந்தியுள்ளதாக இருக்கிறதா அல்லது நம்முடைய கவனக் குறைவாக இருக்கிறதா என்பதை சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும்.”

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU :—“கனம் அங்கத்தினருடைய சந்தேகத்தை இப்பொழுதே தீர்த்து விட்டால்தான் நல்லது. இல்லாவிட்டால் மேலும் மேலும் அவர் சொல்லிக் கொண்டே போவார். அந்த நிலம் பாரஸ்ட் இலாகா சம்பந்தப்பட்டது. அதனால் ரெவினியூ டிபார்ட்மெண்ட்டிற்கும் பாரஸ்ட் டிபார்ட்மெண்டுக்கும் Clash ஏற்பாடுகிறது. ரெவினியூ டிபார்ட்மெண்ட்டிற்குத் தெரியாமல் பாரஸ்ட் டிபார்ட்மெண்ட் உத்தரவு போடலாம். இதை அனுசரித்து பரிசீலனை செய்யவேண்டும் என்று இருக்கிறோம் என்பதை கனம் அங்கத்தினருக்குத் தெரியப்படுத்துகிறேன். கனம் அங்கத்தினர் இதைப்பற்றி அதிகம் வியாக்காணம் செய்யவேண்டாம் என்றும் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.”

SRI S. SWAYAMPRAKASAM :—“பாரஸ்ட் டிபார்ட்மெண்டை ரெவினியூ டிபார்ட்மெண்டோடு சேர்த்து விட்டால் செளகரியமாக இருக்கும்.”

* **SRI B. K. NALLASWAMI :—**“இப்படி உத்தரவை மாற்றி அமைத்திருக்கிறார்கள் என்பதைமட்டும் சொல்லிக்கொண்டு முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.”

“இந்த விஷயத்தை விட்டு விட்டு கடைசியான ஒரு விஷயத்தை மட்டும் சொல்லிக்கொள்ளுகிறேன். எரிகன் மண் எடுப்பதில் சில தடைகள் எங்களுடைய பக்கத்தில் இருக்கின்றன. ஒரு கலெக்டர் எரிகனிலுள்ள மதகுகளில் இருக்கும் வண்டல் மண்ணை எடுக்கக் கூடாது என்று ஒரு உத்தரவு போட்டிருக்கிறார். இப்பொழுது மதகுகளுக்குப் பக்கத்தில் அது கப்பியான மண் நிறைந்து வண்டல் படிந்துகிறது. மழை பெய்திருப்பதால் வண்டல் நிறைந்து எடுபடாமல் இருப்பது கஷ்டமாக இருக்கிறது. அப்படி இருந்தும் மண்ணை எடுத்துக்கொள்வதற்கு விடுவது இல்லை. கலெக்டர் நேரில்வந்து பார்க்கவேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள். ஜில்லாக் கலெக்டர்கள் இப்பொழுது அதிகமாக பிரயாணம் செய்வது இல்லை. ஜனங்களிடமிருந்து வரும் புகார்களை நேரில் வந்து பார்க்கவேண்டும். அதில் எவ்வளவு உண்மை இருக்கிறது என்பதை கவனிக்கவேண்டும். இது ரொம்பவும் அவசியம். அவர்கள் மாதத்தில் 20 நாட்கள் சுற்றுப் பிரயாணம் செய்யவேண்டும். பல பைல்களை சம்பந்தப்பட்டவைகளை நேரில் போய் பார்க்கவேண்டும். அப்படி செய்யாவிட்டால் கீழ் உத்தியோகஸ்தர்கள் செய்யும் சூழ்ச்சிகளினால் இவர்கள் தவறுகள் செய்ய நேரிடும். அதனால் மக்கள் பெரிதும் பாதகமடைவார்கள் என்பதை நான் தெரிவித்துக்கொண்டு முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.”

SRI G. GOVINDAN :—“கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, கனம் மெம்பர் அவர்கள் பேசும்போது ‘கீழ் உத்தியோகஸ்தர்கள் சூழ்ச்சி செய்கிறார்கள்’ என்று சொன்னார். ‘சூழ்ச்சி’ என்றால் என்ன என்று எனக்குப் புரியவில்லை. அது என்ன?”

* **SRI K. P. GOPALAN :—**“Mr. Deputy Speaker, while supporting the cut motion moved by my hon. Friend Sri K. V. Ramaswamy, I wish to bring to the notice of the Hon. the Revenue

7th March 1955] [Sri K. P. Gopalan]

Minister the question of distribution of waste lands in Malabar. I also think that the Hon. the Minister for Revenue knows pretty well that there is a satyagraha movement now going on before the Collector's office, Kozhikode, on the question of distribution of waste lands, especially the Koothali estate waste lands to the peasants of Malabar. Sir, there are about 3,700,000 acres of lands in Malabar. Only half the extent of these lands is under cultivation. As for the forests owned by Government and those owned by private landlords, the area will come to about 4 lakhs of acres. According to the statistics we have got, 1,800,000 acres of land can be brought under cultivation. They are all cultivable waste lands. For the past so many years, the peasants in Malabar, the landless poor agriculturists in Malabar have been demanding for the distribution of waste lands owned by the Government and the private landlords. In Vandur firka about 30,000 acres of waste lands are lying idle. In the eastern region of Kozhikode also a large extent of cultivable waste lands are lying idle. In Mattanur firka, Kottayam taluk, about 150,000 acres of waste lands are there. In the Koothali estate, there are about 40,000 acres of cultivable waste lands. Apart from the Koothali estate, in the Kurumbranad taluk, there are 100,000 acres of waste lands. More than this, in the Wynaad taluk, there are 200,000 acres of waste lands which can be brought under cultivation. Besides these, in Kasaragod taluk and Walluvanad taluk there are large extents of land lying idle without being cultivated. It will be seen from the statistics given by me just now that there are large extents of waste lands in Malabar which can be brought under cultivation. The only thing that the Government have to do now is to distribute all such lands which are lying idle and owned by them as well as private landlords, to all the landless poor in Malabar. The pressure on land is very great in Malabar. In this connection I wish to bring to the notice of the Hon. Minister the fact that there is acute unemployment in Malabar. It is especially very acute among the agricultural peasants, labourers and landless poor people. I would like to ask the Government whether they have got any idea of distributing waste lands in Malabar to the people. The other day, Sir, when the question of distribution of waste lands was raised in the course of a discussion on a Bill brought before the House for the purpose, the Hon. the Minister said that in Salem, there were several acres of waste land but that the Government were unable to distribute them to the people because they had to provide irrigation facilities for those people. But, Sir, the case of Malabar is quite different. There are very good lands commanding good irrigation facilities and they can be cultivated without any difficulty. In Bandur firka alone, there are 30,000 acres of waste land which can be cultivated. If the Government are serious about solving the problem of unemployment, they can distribute these lands at the rate of two acres per peasant for cultivation. It will give employment to 15,000 persons. That will be a great achievement if the Government do it. Then, Sir, in the Koothali Estate, there was an agitation in the year 1948

12
noon.

[Sri K. P. Gopalan]

[7th March 1955]

and about 1,500 peasants were given lands. Even now, there are thousands of acres of land lying uncultivated and these can be distributed among the peasants. There is the Essential Supplies (Temporary Powers) Act, there is the Land Acquisition Act and there is also the Malabar Tenancy Act of 1950, as amended by the 1954 Act. I do not understand why the Government are not making use of these Acts at all in the matter of distribution of waste lands. This problem is a most important problem. This is a problem confronting not this State alone. This is a national problem. The Government and the private owners of land whose lands are lying waste should come forward to solve this problem. Sir, when the question of 'Koothali Estate' was first mooted, all parties in Malabar, irrespective of their political affiliations, rallied behind the slogan 'land to the landless' and requested the Government through resolutions passed at meetings to distribute waste lands to the poor people not only in the Koothali Estate but throughout Malabar. In fact, thousands of peasants in Nilambur have requested the Government to distribute waste lands there to them but our Government are very vigilant and alert to send the Police to arrest the peasants in order to safeguard the interests of the landholders. The Hon. the Revenue Minister knows that there are thousands of acres of land in the Koothali estate and that the dispute relating to that estate is before a court. I ask him: 'When the Government are themselves a party to the dispute and if their policy is to distribute waste lands to the landless poor, are they prepared, pending decision of the court, to make a statement that they have no objection to distribute the lands under dispute to the cultivators. If they make a statement like this, the ryots also will agree to a settlement of the dispute out of court and when such an agreement is reached, the court will also have no objection to this arrangement which will find a means of livelihood for thousands of peasants in Malabar. As far as the satyagraha is concerned, the peasants of Malabar never wanted to start one but it is the policy of the Government that drove them to the necessity of launching a satyagraha. I would like to warn the Government that this small dispute will turn into a mass movement if it is not amicably settled and the peasants of Malabar will not rest content until the waste lands—Government lands and private lands—are given to them. If the Government have a definite policy in the matter of distribution of waste lands to the peasants, let them state it in a communique and invite applications from the peasants for lands. If they do so, they will receive hundreds of thousands of applications from them for land. Hitherto, they have turned a deaf ear. Now I appeal to them not to ignore this problem any longer but do justice to the peasants.'

12-06
p.m.

* SRI K. R. VISWANATHAN :—“கனம் உதவி அவைத் தலைவர் அவர்களே, இந்த வருவாய் மான்ய வேண்டுகோளை ஆதரித்து சில வார்த்தைகளைப் பேச விரும்புகிறேன். அங்ஙனம் பேசுங்கால் குற்றங் குறைகளை எடுத்துச் சொல்லி அவைகளை மாற்றுவதற்கு நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்றும் இருக்கும் தவறுகளை தீர்த்து வைக்கு மாறும் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

7th March 1955] [Sri K. R. Viswanathan]

“முதலாவதாக நான் உடையார்பாளையம் (திருச்சி மாவட்டத்தைச் சேர்ந்தவன் என்பதை சொல்லிக்கொள்ளுகிறேன். அந்தப் பகுதி ஒரு பிற்போக்கான பிரதேசம் என்பதை பல காலமாக மந்திரிகளுடையவும் சர்க்காருடையவும் நினைவிற்குக் கொண்டு வந்திருக்கிறது. இருந்தபோதிலும் திட்டங்களை போட்டிருப்பதைப் பார்த்தால், பிற்போக்குப் பகுதியாகிய அந்த பிரதேச முன்னேற்றத்திற்குச் செய்யவேண்டிய வசதிகளை செய்து தரும்படி கேட்டும் கூட அவைகளுக்குச் செய்ய மறந்துவிட்டார்கள் என்று சொல்லவேண்டியதாக இருக்கிறது. அது மிகவும் வெளிப்படையாகத் தெரிகிறது. திருச்சி, உடையார்பாளையம் பகுதியைப்பற்றி அவர்கள் மறந்து விட்டார்கள் என்று சொல்ல வேண்டியதாக இருக்கிறது. திருச்சி என்று சொல்லிவிட்டால் நினைவுக்கு வருவதெல்லாம் ஸ்ரீங்கம் (லால்குடி) பகுதி தான் போலும். அந்த ஜில்லா ஒரு டெல்டா பிரதேசம் என்பதுதான் அவர்களுடைய ஞாபகத்திற்கு வருகிறது. அந்த ஜில்லாவில் வேறு வரண்ட பிரதேசங்கள் இருக்கின்றன என்பது அவர்களுடைய ஞாபகத்திற்கு வருவதே இல்லை. புதுக்கோட்டை, உடையார்பாளையம் முதலிய பிரதேசங்கள் மிகவும் பிற்போக்கான நிலைமையில் இருக்கின்றன. அந்தந்த மாவட்ட நிர்வாக தலைவர் கலெக்டர் அவர்கள் ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் உள்ள பிற்பட்ட பிரதேசங்களைக் குறித்து வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். வருவாய் அமைச்சர் அவர்கள் தமிழ்நாட்டு ராயலசீமை என்று ராமனாதபுரம் ஜில்லாவையும், திருநெல்வேலி ஜில்லாவையும் தான் சொல்லுகிறார்கள். திருச்சி ஜில்லா உடையார்பாளையம் பகுதியையும் புதுக்கோட்டைப் பகுதியையும் அப்படி கருதுவதில்லை. ஆகையினால் தமிழ்நாட்டு ராயலசீமைப் பகுதியாகிய உடையார்பாளையத்தையும் புதுக்கோட்டையையும் முன்னுக்குக் கொண்டு வருவதற்கு வசதிகளைச் செய்ய முன் வரவேண்டும். எந்த ஜில்லாக்களுக்கு வசதிகள் செய்ய ஆரம்பிக்கும்போதும் பிரதேசங்களுக்கு முதலில் வசதிகள் செய்ய வேண்டுமென்பதை ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். ஒவ்வொரு ஜில்லா நிர்வாக அதிகாரிகளும் தங்கள் ஜில்லாவில் பிற்போக்காக இருக்கிற பகுதிக் முதன் முதலாக வசதிகள் செய்துதரவேண்டும். திருச்சி மாவட்டத்தில் இந்தப் பகுதிகளுக்கு அதாவது உடையார்பாளையம், புதுக்கோட்டைப் பகுதிகளுக்கு முதல் சலுகை காட்டவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“அடுத்தபடியாக. தமிழ் மொழியில் அரசாங்க அலுவல்கள் நடக்க வேண்டும் என்று திருச்சி ஜில்லாவில் நாலேந்து வருஷங்களாக நடந்து வருகிறது. இன்றைக்கு எந்த நிலைமையில் தமிழ் மொழியில் அரசாங்கம் நடத்தப்படுகிறது, இதுவரையில் என்ன முன்னேற்றம் அடைந்திருக்கிறது என்று கேட்டால் முன்னேற்றம் அடைந்திருக்கிறது என்று பதில் சொல்லுகிறார்களே தவிர அங்கு நடக்கிற நிலைமை எப்படி இருக்கிறது என்று சொல்வதில்லை. ஆனால் அரசாங்க அதிகாரிகள் அந்தப் பிரதேசத்தில் சுற்றுப் பிரயாணம் செய்ய வரும்போது ஒவ்வொரு சட்டசபை உறுப்பினருக்கும் மற்ற ஜில்லா போர்ட் உறுப்பினர்களுக்கும் சுற்று பிரயாண அறிக்கைகளை (Tour programme) அனுப்பும்போது அவைகளை ஆங்கிலத்தில் தான் எழுதி அனுப்புகிறார்கள். ஆங்காங்கே கலெக்டர் ஆபிசிலிருந்து வந்தாலும் சரி, டெபுடி கலெக்டர் ஆபிசிலிருந்து வந்தாலும் சரி, தாசில் தார் ஆபிசிலிருந்து வந்தாலும் சரி, ஜில்லாக் கலிவி அதிகாரி ஆபிசிலிருந்து வந்தாலும் சரி, மற்ற தாலுக்கா அலுவலகங்களிலிருந்து வந்தாலும் சரி ஒவ்வொரு நடவடிக்கையும் ஆங்கிலத்திலேதான் வருகிறதே யொழிய தமிழிலே வருகிறதில்லை. மதுவிலக்குக் கமிட்டிக் கூட்டம் நடப்பது உண்டு; ஆங்கிலத்திலேயே பேசுவது, ஆங்கிலத்திலேயே தீர்மானங்கள் எழுதுவது என்ற முறைதான் அனுஷ்டிக்கப்படுகிறது. எங்களைப்போன்ற உறுப்பினர்களின் தூண்டுதலின் பேரில் மதுவிலக்குக் கமிட்டிக் கூட்டத்தின் நடவடிக்கைகள் தமிழில் எழுதப்படுகின்றன. தமிழிலே அறிக்கைகள் தயார் செய்யப்பட வேண்டும், நடவடிக்கைகளும் நடக்கவேண்டும்.

12-10
p.m.

“திருச்சி ஜில்லாவினுள்ள அரசாங்க நடவடிக்கைகள் எல்லாம் தமிழில் நடக்கவேண்டுமென்று சொல்லி நான்கைந்து ஆண்டுகள் ஆயிருந்துங்கூட எவ்வளவு தூரம் முன்னேறி இருக்கிறது என்று பார்த்தால், நாலேந்து

[Sri K. R. Viswanathan] [7th March 1955]

ஆண்டுக்கு முன்னால் எந்த நிலையில் இருந்ததோ அந்த நிலையில்தான் இப்பொழுதும் இருக்கிறது. ஆகையினால்தான் தமிழும், ஆங்கிலமும் கற்ற ஒருதனி அதிகாரி போட வேண்டும். கல்வி இலாக்காவிலே தமிழும் ஆங்கிலமும் தெரிந்த பல பேர்கள் இருக்கிறார்கள். அத்தகைய அதிகாரிகளை அந்தந்த மாவட்டத்திற்கு நியமித்து மிக முக்கியமான ஆங்கிலப் பதங்களுக்குத் தமிழ்ப் பதங்கள் தெரியவில்லை யென்றால், அவர்களிடத்தில் கலந்துகொண்டு ஒவ்வொரு ஜில்லா தலைமை அதிகாரியும் தங்களுடைய நடவடிக்கைகளை நடத்துவதற்கு வேண்டிய முயற்சிகளை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். ஜில்லாக் கல்வி அதிகாரி, ஜில்லா விவசாய அதிகாரி, ஜில்லா கால்நடை அதிகாரி ஆகிய பல அதிகாரிகள் முறையாக மூன்று மாதம், ஆறு மாதங்களுக்கு ஒரு முறை கூடி இன்னென்ன பதங்களை உபயோகிக்க வேண்டும், இனி தமிழில்தான் நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும் என்ற முறையில் காரியங்களைச் செய்வதற்கு நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

“லஞ்ச ஊழலைப்பற்றி ஒரு வார்த்தை. சர்க்கார் நடத்தும் எந்த இலாகாவிற்குப் போனாலும், காட்டு இலாகா, ரெவின்யூ இலாக்கா, மற்ற எந்த இலாகாவானாலும் சரி லஞ்ச ஊழல் இருந்தகொண்டிருக்கிற தென்பதை மறுக்க முடியாது. உதாரணமாக, ஒரு விவசாயி 500 ரூபாய் கடன் வாங்கவேண்டுமென்று விரும்பினால் மனு செய்துகொண்ட தேதியிலிருந்து கடன் தொகையைக் கையில் வாங்கும் தேதி வரை 50 ரூபாய் செலவழித்தால்தான் 500 ரூபாய் கடன் தொகையைப் பெற முடியும். கீழ்தர நிலையிலுள்ள ஒரு கணக்குப்பின்னை உத்தியோகம் வாங்கவேண்டுமென்று சொன்னால் அந்த வேலையை வாங்குவதற்குள், ஆயிரம், இரண்டாயிரம் ரூபாய் செலவழித்தால்தான் அந்த வேலையை வாங்க முடிகிறது.

“நாட்டிலே மக்களுடைய பொதுவான போக்கு எப்படி இருக்கிற தென்றால், லஞ்சம் கொடுத்தே தங்களுடைய காரியங்களைச் சாதித்துக் கொள்ளக்கூடிய மனோபாவத்தில் இருக்கிறார்கள். இருந்தாலும் சர்க்கார் அதிகாரிகளைப் பொறுத்த வரையில் அவர்களிடமிருந்து குறையில்லாதபடி நடந்து கொள்ளச் செய்யவேண்டியது அரசாங்கத்தினுடைய கடமை. ஒரு காலத்தில் சர்க்கார் அதிகாரிகளே வலியுறுத்தி லஞ்சம் வாங்கிக்கொண்டிருந்த பழக்கம் இருந்தது. ஆனால் இப்பொழுது பொதுமக்களே வலிய வந்து லஞ்சம் கொடுக்கிறார்கள். அந்த நிலைமைக்கு மாறி இருக்கிறது. ஆகையால் பொதுமக்களிடத்திலே பெரும் பகுதியான குறை இருக்கிறது என்று சொன்னாலுங்கூட சர்க்கார் தங்களுடைய அதிகாரிகளிடமிருந்து இல்லாமல் பாதகாத்துக் கொள்ளவேண்டியது அவசியம்.

“ஜில்லாவாரியாகவும், தாலுகாவாரியாகவும் மதுவிலக்குக் கமிட்டிகளை அமைத்திருக்கிறோம். அந்தக் குழு மதுவை ஒரே மூச்சாக நீக்கிவிட்டது என்று சொல்ல முடியாது. குறைகள் இருக்கின்றன. ஜில்லா மதுவிலக்கு கமிட்டியாக இருந்தாலும் சரி, தாலுகா மதுவிலக்குக் கமிட்டியாக இருந்தாலும் சரி, அந்தக் கமிட்டிகள் ஆங்காங்கே நடக்கக்கூடிய லஞ்ச ஊழல்களைக் கண்டுபிடித்து நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டுமென்ற அதிகாரம் இந்தக் கமிட்டிகளுக்குக் கொடுக்கப்படுமானால் ஓரளவு எந்த அதிகாரி லஞ்சத்தை வாங்கிக்கொண்டிருக்கிறதோ அவனுக்கு எதிராகப் பொதுஜன அபிப்பிராயத்தைத் திரட்டி, அந்த அதிகாரி லஞ்சத்தில் ஈடுபடாதவண்ணம் நாம் பார்த்துக்கொள்ள முடியும். ஆகையால் மதுவிலக்குக் கமிட்டியையே லஞ்ச ஒழிப்புக் கமிட்டியாகச் செயலாற்ற வேண்டிய அதிகாரத்தைக் கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“கிராம உத்தியோகஸ்தர்களைப்பற்றி நான் பல தடவைகள் கேள்விகள் எழுப்பி யிருந்தேன். அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்படும் சம்பளம் குறைவாக இருந்தாலுங்கூட அயன் நிலங்களைப் பரிபாலித்து வருகின்ற கிராம உத்தியோகஸ்தர்களுக்கும், ஜமீன் நிலங்களை பரிபாலித்து வருகின்ற கிராம உத்தியோகஸ்தர்களுக்கும் வித்தியாசப்படுத்தி சம்பளம் வழங்கப்படுகிறது. ரெவின்யூ அமைச்சர் கூறும்போது 1955-56-ம் வருஷ வருஷ செலவுத் திட்டத்திலே அவர்களுடைய சம்பளத்தை உயர்த்துவதற்கு வேண்டிய வழிகளைச் செய்கிறேன் என்று கூறினார். வருஷ செலவுத் திட்டத்தைப் படித்துப்

7th March 1955] [Sri K. R. Viswanathan]

பார்க்கும்போது அந்த வழியிலே ஏதும் செய்ததாகத் தெரியவில்லை. கிராம உத்தியோகஸ்தர்களுக்குள் இந்த வேறுபாடு இருக்கக்கூடாது. ஆகையால் இதைச் சரிப்படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய வார்த்தையை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.”

*SRI D. DASARATHAN :—“ கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, அரசாங்கத்திலுள்ள எல்லா இலாகாக்களுக்கும் முக்கியமான இலாக்காவும் தாய்மை இலாகா என்று கருதப்படுவதும் ரெவினியூ இலாக்காதான். ஒரு நாட்டு மக்கள் எல்லாவிதமான நன்மைகளையும் அடையவேண்டுமானால், அதற்கான திட்டங்களுக்கு வேண்டிய பணத்தைத் தேடித்தர வேண்டுமானால், அதற்கு முக்கியமானது ரெவினியூ இலாக்காதான். ஆனால் அப்படிப்பட்ட ரெவினியூ இலாக்காவிலே முக்கியமாக நாம் கண்டுபிடிக்கக் கூடிய குறை என்னவென்றால் அங்கு ஏற்படும் காலதாமதத்தான். இதற்கு காரணம் நம்முடைய நாட்டுக்குச் சதந்திரம் கிடைப்பதற்குமுன் ஆங்கில சர்க்கார் இருந்தபோது டாட்டன்ஹாம் லிஸ்டம் இருந்து வந்தது. சுதந்திரம் கிடைத்த பிறகும் அந்த முறை கையாள்ப்பட்டு வரப்படுகிறது. அந்த முறையினால் பெரிய அரசாங்க உத்தியோகஸ்தர்கள், மற்றவர்கள் யாரும் நாட்டு மக்களுடைய குறைகளை நேரிலே கண்டு அந்தந்த இடங்களிலே அவர்களிடையே குறைகளைத் தீர்க்க வசதி செய்யவில்லை. தற்போது இருக்கிற மக்களுடைய மனோநிலை அவர்கள் தங்களுக்கு நிலம் வேண்டுமானாலும் வேறு எந்தக் காரியம் வேண்டுமானாலும் தாசில்தாரிடமோ, கலெக்டரிடமோ போவதில்லை. நேராக மந்திரிக்கே மனு போட்டுவிடுகிறார்கள். டாட்டன்ஹாம் முறையின்படி கிராமத்திலிருக்கும் ஒரு நபர் நேராக மந்திரிக்கு மனு போட்டால் அந்த மனுவானது ரெவினியூ போர்டு, கலெக்டர், டெபுடி கலெக்டர், தாசில்தார், ரெவினியூ இன்ஸ்பெக்டர், கிராம உத்தியோகஸ்தர்கள் ஆகிய இத்தனை பேர்களுக்கும் படிப்படியாக போகிறது. மறுபடி கிராம அதிகாரி எழுதிய பதிலின்பேரில் படிப்படியாக மேல் அதிகாரிகளுக்குப் போய், அதன் பிறகு அரசாங்கம் அதைக் கவனித்து பதில் கொடுப்பதற்கு வருஷக் கணக்காய்விடும். அப்படிப்பட்ட முறையினால் ஒவ்வொரு காரியமும் தாமதப்படுகிறது. ஆகவே, இந்த நாட்டு முறைப்படி நமக்கு ஜனநாயக முறைப்படி ஆங்காங்குள்ள அரசாங்க உத்தியோகஸ்தர்களே அங்குள்ள மக்களுடைய குறைகளை கூடுமானவரை போக்குவதற்கு முன்வர வேண்டும். அந்த முறையில் அவர்களுக்கு மனமாற்றம் ஏற்படவேண்டும். ஆகவே, பழைய முறையை மாற்றியமைத்து, நாட்டு மக்களுக்கு உடனுக்குடன் நன்மை செய்யவேண்டிய வகையில் தக்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

12-15
p.m.

“ வடாற்காடு ஜில்லாவில் ஒரு ஸ்தானத்திற்கு மறு தேர்தல் நடந்த போது அபேட்சகர்கள் மக்களிடையே தங்களுக்கு இஷ்டம்போல் தேர்தல் பிரசாரம் செய்கிறார்கள்: ‘எனக்கு வோட்டு போட்டு விடுங்கள், நாளைக்கோ, நாளை மறுநாளோ உங்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் இன்ன சர்வே நம்பரிலுள்ள நிலத்தை இனாமாகக் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்கிறேன். கட்டாயமாக எனக்கு வோட்டு போடுங்கள்’ என்று ஒரு கட்சிக்காரர் பாமர ஜனங்களைப் பார்த்து சொன்னார். அதற்கெதிராக மாற்றுக்கட்சிக்காரர் ‘இரண்டு ஏக்கர் கொடுப்பதாகத்தானே அவர் சொன்னார். நான் ஐந்து ஏக்கர் நிலம் தருகிறேன்’ என்று சொன்னார். நிலம் கொடுக்கிறோம் என்று சொன்னவுடனே மக்களுக்கு ஆசை ஏற்பட்டுவிடுகிறது. நிலம் கிடைக்கும் என்ற ஆசையில் அதிகமாக நிலம் கொடுக்கிறேன் என்று யார் சொன்னாரோ அவருக்கே வோட்டு போடுவதற்கு முந்திக்கொண்டு வருகிறார்கள். இதிலிருந்து என்ன தெரிகிறதென்றால், இந்த நாட்டு மக்களுக்குச் சொந்தமாக நிலம் வேண்டும் என்று தெரிகிறது. சர்க்கார் எப்படியாவது வவசாயிகளுக்கு நிலம் கொடுப்பார்கள் என்ற ஆசையுடன் இருந்தகொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால், எத்தனையோ கேள்விகளுக்குக் கனம் மந்திரி அவர்கள் சபையில் பதில் சொல்லும்போது, “ஆவன செய்துகொண்டிருக்கிறோம்” என்ற பதிலையே பல தடவைகளில் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

[Sri D. Dasarathan]

[7th March 1955]

“நம்முடைய நாட்டில் பட்டா நிலங்கள் ஒரு பக்கம் இருக்கின்றன. நிலச் சீர்திருத்தம் கொண்டுவரப்போகிறோம் என்று மந்திரிகள் சொல்வது ஒரு புறம் இருக்க தரிசு நிலங்கள் ஒரு பக்கமும், காடுகளை அழித்துவிட சாயத்திற்குத் தயாராய் வைத்துக்கொண்டு இருக்கும் நிலங்கள் மற்றொரு பக்கமும் இருக்கின்றன. அப்படிப்பட்ட நிலங்களை நிலமில்லாத ஏழை விவசாய மக்களுக்கு சர்க்கார் ஜாரி செய்து தருவார்களானால் எவ்வளவோ பேர்களுக்கு நிலம் தரப்படலாம். ஆனால், சர்க்காருக்கு இருக்கக்கூடிய கொள்கை ஒன்று தான். தரிசு நிலங்களை வழங்குவதற்கு வேண்டிய வசதிகள் செய்துதரப்படவில்லை. புறம்போக்கு நிலங்களை எடுத்துக்கொண்டால் எவ்வளவோ புறம்போக்கு நிலங்கள் இருக்கின்றன. அதில் பல ‘கிளாசிபிகேஷன்கள்’ இருக்கின்றன. ஒவ்வொரு நிலத்தையும் ஒவ்வொரு ‘கிளாசிபிகேஷன்’ உள்ள புறம்போக்கு நிலம் என்று சொல்லி, அதைக் கொடுக்க முடியாது, இதைக் கொடுக்க முடியாது என்ற கட்டுப்பாடு இருக்கிறது. இதைத் தவிர, விவசாயிகள் ஏதோ ஒரு புறம் போக்கு நிலத்தை உழுது பயிர் செய்துகொண்டு வந்தால், அதற்கு ‘மார்க்கெட்’ மதிப்பில் பணம் கட்டவேண்டுமென்ற ஒரு சட்டம் இருக்கிறது. அந்தச் சட்டப் பிரகாரம் ஏழைக் குடியானவர்களும், ஹரிஜனங்களும் இந்தத் தொகையைக் கட்டுவதிலிருந்து விதி விலக்கு வேண்டுமென்று கேட்போது மந்திரிகள் பதில் சொல்லும்போது, “இதற்காக விதி விலக்கு தரப்பட்டிருக்கிறது” என்று சொல்கிறார்கள். இம்மாதிரி விதி விலக்கு இல்லை. நடைமுறையில் பார்க்கும்போது ‘மார்க்கெட்’ மதிப்பு கட்டவேண்டுமென்று ஏழை ஹரிஜனங்கள் வற்புறுத்தப்படுகின்றனர். இதற்கெல்லாம் காரணம் ரெவின்யூ போர்டார் ஒவ்வொரு சமயத்திற்கும் அவர்கள் வெளிப்படுத்துகின்ற சட்டங்களைக் கலெக்டர் ஆபீஸ்காரர்கள் கையாள்பட முடியவில்லை. அவர்களுக்கு இருக்கின்ற வேலைத் தொந்தரவில் என்னென்ன உத்தரவோ போடுகிறார்கள். 1948-ம் வருஷத்தில் விதி விலக்கு அளிக்கப்பட்டது. 1952-ம் வருஷத்தில் அது ரத்து செய்யப்பட்டது. இந்த உண்மையை சர்க்கார் தெரிந்துகொள்ள முடியவில்லை.

2-20
p.m.

“ஹரிஜனங்களுக்கு அந்நியர் ஆட்சியிலேயே தனிப்பட்ட நிலங்கள் ‘ரிசெர்வ்’ செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. ‘ரிசெர்வ்’ செய்யப்பட்ட நிலம் எவ்வளவு இருக்கிறது, எந்தெந்த மக்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டது என்று கேட்டால் புள்ளி விவரம் கிடையாது. அந்நிய அரசாங்கமே, தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுடைய நிலைமையைத் தெரிந்துகொண்டு, அவர்களுக்குள்ளேதான் இந்த நிலங்களை விற்றுக்கொள்ளவேண்டும் என்று நிபந்தனை போட்டிருக்கிறார்கள். எத்தனையோ ஏக்கர்கள் இருந்தபோதிலும், ஜாதி ஹிந்துகள், ஹரிஜனங்களுக்கு பணம் கடன் கொடுத்து, அவர்களுக்குத் தெரியாமலேயே தாவாப் போட்டு, அந்த நிலங்களை வேறு விதத்தில் கைப்பற்றிக் கொள்கிறார்கள். சட்டப்படி அந்த நிலங்கள் ஜாதி ஹிந்துகளுக்குப் போகக் கூடாது. பயிரிடுவதற்கு வாய்க்கில்லை என்று சொல்லி, ஜாதி ஹிந்துகளுக்குக் கொடுக்கலாம் என்று ரெவின்யூ போர்டார் சொல்லுகிறார்கள். இந்த மாதிரி நிலையில், குறிப்பிட்ட ஏழை மக்களுக்குத்தான் கொடுக்கவேண்டுமென்று சட்டம் கூட மாற்றப்படுகிறது. ரெவின்யூ போர்டோ அல்லது சர்க்காரோ இம்மாதிரி முறைகளைக் கையாண்டால், ரிசெர்வ் செய்யப்பட்ட நிலம் ஒரு ஏக்கர்கூட ஹரிஜனங்கள் பெறமுடியாது என்ற பயம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே, சர்க்கார் இந்த விஷயத்தில் கவனம் செலுத்தி எவ்வளவு நிலங்கள் ஹரிஜனங்களுடைய பராமரிப்பில் இருக்கின்றன, எவ்வளவு நிலங்கள் ஜாதி ஹிந்துகளுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்பதையெல்லாம் கவனிக்க ஒரு தனி இலாக்கா ஏற்படுத்தும்படிக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“மேலும், கோயில்கள், மடாதிபதிகளுக்குச் சொந்தமான நிலங்களையும் கூட, நிலமில்லாத விவசாயிகளுக்குக் கொடுத்து பயிரிடச் சொல்லலாம். என்னுடைய மாவட்டத்திலே மோரணம் காடு என்று ஒரு காடு இருந்தது. வேலையில்லாத சிப்பாய்கள் அக்காட்டை அழித்து, இப்பொழுது 10,000 ஏக்கர் வரையில் தரிசு நிலமாகக் கிடக்கிறது. இந்தத் தரிசு நிலம் ஏழை

7th March 1955] [Sri D. Dasarathan]

மக்களில் ஒரு சிலருக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. நீர்ப்பாசன வசதியில்லாததால், அவர்களால் எதையும் பயிர் செய்ய முடியவில்லை. ஆகவே நீர்ப்பாசன வசதி செய்து, அதை நிலமில்லாதவர்களுக்குக் கொடுத்தால் நன்றாகயிருக்கும்.

“முன்னொரு சமயம், தலையாரி, கணக்குப்பின்னை போன்ற கிராம ஊழியர்களுக்கு, அவர்கள் ஆபீஸ் அலுவலாக தாலுக்கா ஆபீசுக்குப் போகும்பொழுது, போக்குவரத்துச் செலவு அவர்களுக்கு சர்க்கார் கொடுக்கிறதா என்று கேட்டதற்கு, ஏதோ ஒரு சில சமயங்களில் கொடுப்பதாக கணம் மந்திரி அவர்கள் சொன்னார்கள். ‘ஜமாபந்தி அலவன்சை’ பற்றி சொல்லுகிறார்கள் என்று நினைக்கிறேன். ‘ஜமாபந்தி அலவன்ஸ்’ என்பது ஒரு சில சிப்பந்திகளுக்கு, மைலேஜ் பிரகாரம் வருடத்திற்கு ஒருமுறை கொடுக்கப்படும் தொகை. கிராம ஊழியர்கள் மாதத்திற்கு ஒரு முறையோ அல்லது இரு முறையோ தாலுக்கா ஆபீசிற் குப் போகவேண்டிய நீர்ப்பந்தம் ஏற்படுகிறது. அந்த சமயங்களிலே அவர்களுக்கு போக்குவரத்துப் படி கொடுக்கவேண்டுமென்று சர்க்காரைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.”

*SRI M. P. SUBRAMANYAM:—“கணம் துணைத் தலைவர் அவர்களே, இந்த மான்யத்தின்மீது கொண்டுவந்திருக்கும் வெட்டுப் பிரேரணையை ஆதரித்துச் சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். குறிப்பாக எனது தொகுதியைப்பற்றியும் ஒரு சில விஷயங்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

“நமது மாகாணத்திலிருக்கும் ரெவின்யூ போர்டு அவசியமில்லை என்று இந்த சபையில் பன்முறை தக்க காரணங்களுடன் எடுத்துக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இந்த போர்டு ஆப் ரெவின்யூவை எடுத்துவிட்டால், சில இனங்களில் சிக்கனம் ஏற்படும். அங்கேயுள்ள சில சிப்பந்திகளையும், மூன்று அல்லது நான்கு ஜில்லாக்களுக்கென்று போடப்படும், ‘கமிஷனர்’ ஆபீசுக்குப் போட்டுவிட்டால், நிர்வாகம் நல்ல முறையில் நடக்கும் என்று ஏற்கெனவே யிருந்த முதன் மந்திரி ஸ்ரீ ராஜகோபாலாச்சாரியார் அவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆனால் அரசாங்கம் இதுவரையிலும் ஒரு முடிவுகூடும் வரவில்லை. இதை சர்க்கார் பரிசீலனை செய்து ஆவன செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

“இரண்டாவதாக, ஜில்லாக்களில் இருக்கும் தலைமை அதிகாரிகளோ, மற்றும் சென்னையிலிருக்கும் அதிகாரிகளோ, பொதுமக்கள் விண்ணப்பம் செய்தால் ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்திற்குள் பதில் அனுப்புவதில்லை. பொதுமக்கள் அனுப்பும் மனுக்களுக்கு ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்திற்குள் பதில் அனுப்பவேண்டும் என்ற முறை இருக்கவேண்டும். சில சமயங்களில் பல மாதங்களோ, சில ஆண்டுகளோ ஆகியும்சூட, பொதுமக்கள் அனுப்பிய மகசர்களுக்கும், விண்ணப்பங்களுக்கும் பதில் கிடைப்பதில்லை. பொதுமக்களுடைய ஒத்துழைப்பு அவசியம், அவர்களுக்கு ஆட்சியிலே பங்கு உண்டு என்று கருதும் அரசாங்கம், ஒரு மாதத்திற்குள்ளாவது அவர்கள் வேண்டுகின்ற காரியத்தை செய்ய முடியுமா, அல்லது முடியாதா, என்பதற்கு பதில் தெரிவிக்கவேண்டுமென்று நினைக்கிறேன். சட்டசபை அங்கத்தினர்கள் ஜில்லா அதிகாரிகளுக்கு அவர்கள் தொகுதியிலே யிருக்கும் குறைபாடுகளைப்பற்றி கடிதம் மூலம் அனுப்பினால், ஏதோ ஒரு ‘அக்னௌட்ஜ்மென்ட்’ மட்டும் அனுப்புகிறார்களே ஒழிய, என்ன நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்பதைப்பற்றி எழுதுவதில்லை. என்ன நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டன என்பதற்கு ஒரு மாதத்திற்குள்ளாவது உத்தியோகஸ்தர்கள் அங்கத்தினர்களுக்கு பதில் எழுதவேண்டும் என்ற ஒரு கடமை அவர்களிடம் ஏற்படவேண்டும். இதைப்பற்றி ரெவின்யூ அமைச்சர் அவர்கள், இலாக்கா அதிகாரிகளுக்கு சுற்றறிக்கை அனுப்பவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

“நாட்டில் இருக்கும் தரிசு நிலத்தை, நிலமில்லாதவர்களுக்குப் பகிர்ந்து கொடுக்கும்பொழுது, நல்ல நிலமாகயிருந்தால் சர்க்கார் பணம் வசூல் செய்கிறார்கள். நஞ்சை நிலமாகயிருந்தாலும், அல்லது டெல்டா பிர

[Sri M. P. Subramanyam] [7th March 1955]

தேசத்திலிருந்தாலும் கூட பணம் வசூல் செய்யக்கூடாது என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இதனால் அரசாங்கத்திற்கு கிடைக்கும் வருவாய் மிகக் குறைவு. ஏழைகளிடத்திலிருந்து எப்படி பணம் வசூல் செய்வது?

“அடுத்தபடியாக, கிராம உத்தியோகஸ்தர்களின் நிலைமை மிகவும் மோசமாக யிருக்கிறது. கிராம உத்தியோகஸ்தர்கள், அரசாங்க அடிப்படையில் உத்தியோகஸ்தர்களா அல்லது, கௌரவ உத்தியோகஸ்தர்களா என்பதை வரையறுக்கவேண்டும். அரசாங்க உத்தியோகஸ்தர்களாகக் கருதப்பட்டால், அவர்களுக்கு ஒரு குமாஸ்தா சம்பளமாவது கொடுக்க வேண்டும். கௌரவ உத்தியோகஸ்தர்கள் என்று கருதினால், அவர்களுக்கு அனுவசியமான தொல்லைகளைக் கொடுக்கக்கூடாது. அவர்களை தாலுக்கா ஆபீசிற்கோ, அல்லது கலெக்டர் ஆபீசிற்கோ அடிக்கடி வரச்சொல்லி அவர்களுக்குச் செலவு உண்டாக்குவது சரியல்ல. இதை அரசாங்கம் கவனிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

“ஆத்தூர் தாலுகாவிலே பல ஆயிரக்கணக்கான ஏக்கர் நிலங்கள் பகிர்ந்து கொடுக்கப்படுகின்றன. நாற்பது ஆயிரம் ஏக்கர் என்று அரசாங்கம் அறிவித்திருக்கிறது. இருபது ஆயிரம் ஏக்கருக்கு மேல் பகிர்ந்து கொடுக்கப்பட்டாய்விட்டது என்று கூறுகிறார்கள். நடைமுறையில் பல குறைபாடுகள் இருப்பதை நான் முன்பு ஒரு சமயம் எடுத்துக் கூறியிருக்கிறேன். இந்த நிலத்தை அடைந்துள்ள ஏழை விவசாயிகளுக்கு தக்க உதவி செய்யவில்லை என்றால் இப்பொழுதிருக்கும் நிலைமையை விட மோசமாகிவிடும் என்று எடுத்துக்கூற விரும்புகிறேன். ‘Central Tractor Organization’ விரிந்து டிராக்டர்களை வாங்கி, அங்கே யுள்ள தரிசு நிலங்களைப் பண்படுத்தி, 100 அல்லது 200 குழாய்க் கிணறுகளை வெட்டினால் தண்ணீர் வசதி ஏற்படும். அதற்காகச் செலவழிக்கப்படும் தொகையை தவணைகளில் 10 ஆண்டுகளிலோ அல்லது 20 ஆண்டுகளிலோ வசூல் செய்யலாம். இப்படிச் செய்யவில்லை என்றால், தரிசு நிலங்களைப் பகிர்ந்து கொடுத்தும், அவர்களுக்கு நிலைமையில் கொஞ்சமும் மாறுதல் ஏற்படாது. கடனை வாங்கிச் செலவு செய்துவிட்டு யாதொரு பயனுமில்லை என்றால், அவர்கள் வேறு ஜில்லாக்களுக்கு ஓடவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்படும்.

“அடுத்தபடியாக ஆத்தூர் தாலுகாவில் செக்கிடப்பட்ட ஐமீன் நிலம் 1949-ல் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது. 1953-ல் தான் சர்வே செய்யப்பட்டது. சர்வே செய்து ஒரு ஆண்டுக்கு மேல் ஆகியும் பட்டா கொடுக்கப் படாத காரணத்தினாலே, தக்காலி கடனோ, நில அடமான பாங்குகளிலிருந்து கடனோ வாங்க முடியவில்லை. விவசாயிகளுக்கு நிலங்கள் பட்டா செய்யப் படாததினால் அவர்கள் தக்காலிக் கடன் பெறுவதற்கு கூட முடிவதில்லை. தேசிய விஸ்தரிப்புத் திட்டம் அமுலில் இருந்த நிலைமையிலும் கூட, விவசாயிகளுக்கு கொடுக்கும் சாதாரண சலுகைகள், அதாவது உம் வாங்குவதற்கு கடன், மாடுகள் வாங்குவதற்கு கடன் போன்றவைகள் பெறுவதற்கு கூட முடிவதில்லை. அவர்களுக்கு நிலங்கள் பட்டா செய்து கொடுக்கப்படாததே முக்கிய காரணம். அதை அரசாங்கம் உடனடியாக செய்யும்படியாக கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அரசாங்கம் எடுத்துக் கொண்ட ஐமீன் நிலங்களில் உள்ள ஏரி மராமத்து வேலைகள் சரிவர கவனிக்கப்படுவதில்லை. பல ஆண்டுகளாக கவனிக்காமல் விடப் பட்டவைகளை உடனடியாக மராமத்து செய்ய அரசாங்கம் முக்கிய கவனம் செலுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

12-30
p.m.

“தவிர, சர்வே இலாக்காவிலே இப்போது ஐமீன் நிலங்களை எல்லாம் சர்வே செய்வதற்கு தற்காலிகமாக சிலர் வேலைக்கமர்த்தப்பட்டிருக்கிறார்கள். அவர்களை யெல்லாம் வேலை முடிந்ததும் எடுத்துவிடப் போவதாக அரசாங்கம் கூறியுள்ளது. அப்படிச் செய்யாமல் அவர்களை யெல்லாம் நிரந்தரமாக ஆக்க வேண்டும். அந்த இலாகாவில் வேலையில்லாது போனாலும், வேறு இலாக்காகளிலாவது அவர்களை அமர்த்திக்கொள்ள வேண்டும். அதற்கு இப்போதே ஆவன செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். கிராமங்களிலே பெரும்பாலான இடங்களில் டிராவலர்ஸ் பங்களா

7th March 1955] [Sri M. P. Subramaniam]

இல்லாமைமயினால், கிராமங்களுக்கு அதிகாரிகள் வந்தால் சட்டசபை உறுப் பினர்களோ, மற்ற கிராம அதிகாரிகளோ அவ்வதிகாரியைச் சென்று பார்க்கப்பதற்கு முடிவதில்லை. ஆகவே ஏற்கனவே கிராமச்சாவடிகளைச் சீர் திருத்தி அமைப்பதற்கோ, அல்லது புதிய சாவடிகள் ஏற்படுத்துவதற்கோ அரசாங்கம் தக்க ஏற்பாடுகள் செய்யும்படியாகக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“ஜில்லாக் கலெக்டர்கள் தங்கள் இஷ்டம்போல் ஏழைகளுக்கு பஞ்ச நிவாரணம் அளிப்பது போன்றவற்றிற்கு செலவிட்டுக் கொள்வதற்காக மொத்தம் ரூ. 31 ஆயிரம் இந்த பட்ஜெட்டில் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் இப்போது லோகல் டெவலப்மெண்ட், தேசிய விஸ்தரிப்புத் திட்டம் போன்றவைகள் அமுலாகி உள்ள இடங்களில் ஜனங்கள் உற்சாகமாக வேலை செய்வதற்கும், அவர்களைப் பாராட்டுவதற்கும் கலெக்டர்கள் அதிகத் தொகை செலவழிக்க அரசாங்கம் அதிகாரம் அளிக்கவேண்டும். அப் போதுதான் அவ்வேலைகள் உற்சாகமாக நடக்க உதவியாக இருக்கும். ஆகவே இந்த ரூ. 31 ஆயிரத்திற்கு பதில் இத்திட்டங்கள் அமுலாகியுள்ள ஜில்லாக்களிலுள்ள கலெக்டர்கள் ஒவ்வொருவருக்கு ரூ. 10 ஆயிரமாவது குறைந்த பட்சம் ஒதுக்கப்படவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“கடைசியாக, மீண்டும் ஒன்றை வற்புறுத்த விரும்புகிறேன். பொது மக்களிடமிருந்து அரசாங்கக் காரியாலயங்களுக்கு வரும் விண்ணப்பங் களுக்கு குறைந்தது ஒரு மாத காலத்திற்குள்ளாவது பதில் அனுப்பும்படி நிலைமையை மாற்றியமைக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.”

* SRI P. KUNHIRAMA KIDAV—“മിസ്റ്റർ സ്പീക്കർ, സർ, 12-32
ലാൻഡ് റവന്യൂ സാമ്പത്തിക ധനാഭ്യന്തര്യം ഉവിടെ അതർപ്പിച്ചിട്ടുള്ള മണ്ഡനം P.M.
പക്ഷപത്തേ പിന്താങ്ങാനാണ് ഇൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്. ലാൻഡ് റവന്യൂ വകുപ്പിന്റെ പ്രവർത്തനംകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന ചില വിഷമങ്ങളെ ഗവണ്മെന്റിന്റെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെടുത്താൻ അനുമതിയിടുന്നു. ഇന്ന് ഒരു സാധാരണക്കാരൻ ഏതെങ്കിലും ആവശ്യത്താണ് റവന്യൂ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ സമീപിച്ച് അപേക്ഷ കൊടുത്താൽ അതിന് ഒരു നിയമാനുസൃത മന്ദിരമില്ലാത്തതല്ല, അത് മാത്രമേ ഒരു കൊള്ളയടിക്കാൻ കഴിയില്ലെന്നും ഒരു മറുപടി പോലും കിട്ടുകയില്ല. റവന്യൂ ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റിന്റെ ഇത്തരം പെരുമാറ്റം പ്രവർത്തനംകൊണ്ട് ആളുകൾ വളരെ വിഷമിക്കുന്നുണ്ട്. ഇതിന് അടിയന്തിരമായി ഒരു നിയമാനുസൃത മന്ദിരമുണ്ടാകണം.

“ലാൻഡ് റവന്യൂ ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റിനെപ്പറ്റി ആലോചിക്കുമ്പോൾ ആദ്യമായി മുമ്പിൽ നിൽക്കുന്നത് ഭൂനികുതിപ്പരമാണ്. അനാവശ്യമായ ചെലവുകൾ വെട്ടിച്ചുരുക്കി ഉള്ള വരുമാനത്തെ ശരിയായ വിധത്തിൽ ചെലവാക്കുന്നതിന് പകരം പഴയപടിയുള്ള അനാവശ്യചെലവുകളെങ്കിലും തുടർന്നുകൊണ്ട് ബഡ്ജറ്റിലെ കുടി നികുതൻ നേരത്തേതന്നെ താങ്ങാനായാൽ നികുതിഭാരം കൊണ്ട് വർദ്ധിക്കുന്ന കൃഷിക്കാരന്റെ തലയിൽ കൂടുതൽ ഭാരം കറിയുന്നതാണ് ഗവണ്മെന്റ് നീർമാനിച്ചിരിക്കുന്നത്. ചതുര വളരെ അപേക്ഷാ വിധിയ്ക്കുക നികുതിനഷ്ടമാണ്. ഇതിന് ഒരു വിശദമായ മൊന്നാണു ഗവണ്മെന്റിനോടുള്ള എന്റെ അപേക്ഷ. കാർഷികാഭാവനീതിയിൽ ഏറ്റെടുത്താൽ ഗവണ്മെന്റ് ഉദ്ദേശിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് പലതവണ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അതായി ഏറ്റെടുത്തിട്ടില്ല. നിലവിലുള്ള നികുതിനഷ്ടം കൊടുക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്ത കഴിഞ്ഞുകൊണ്ട് കൃഷിക്കാർ അതിന്റെ കാരണമെന്താണെന്ന് ഗവണ്മെന്റ് അന്വേഷിച്ചിട്ടില്ല. കൃഷിക്കാരന്റെയും സ്റ്റാമ്പിന്റെയും ഇടയ്ക്കിടെ കൊണ്ട് കൃഷിക്കാരന്റെ പ്രയത്നമെല്ലാം മുഴുവൻ തട്ടിയെടുക്കുന്ന ജമിന്ദാർവ്യവസ്ഥിതി അവസാനിപ്പിക്കാത്തതോളം കാര്യം കൃഷിക്കാരനോടു നികുതി ചോദിക്കാനുള്ള അധികാരം ഗവണ്മെന്റിനില്ല. കൃഷിക്കാരനെ ചൂഷണം ചെയ്യുന്ന ഈ ജമിന്ദാർവ്യവസ്ഥിതിയെ അവസാനിപ്പിക്കാൻ ഗവണ്മെന്റ് സത്വരനടപടികൾ എടുക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

“ഭൂമിക്കുവേണ്ടിയുള്ള ഭൂവിലാസവരുടെ പ്രക്ഷോഭം ഇന്ന് നാടിലുണ്ടാകുക ഉണ്ടാകാൻ ശക്തിപ്പെട്ടുവരികയാണ്. ഗവണ്മെന്റിന്റെ കൈയിലും ജമിന്ദാരുടെ കൈയിലും ഇരിപ്പുള്ള രാഷ്ട്രഭൂമി മുഴുവൻ ഭൂമിയിലുണ്ടാകുന്ന കൃഷിക്കാർ പതിച്ചുകൊടുത്ത് സഹകരണാടിസ്ഥാനത്തിൽ ധനസഹായവും ചെയ്ത് രാജ്യത്തിന്റെ ഉല്പാദനം വർദ്ധി

7th March 1955] [Sri P. Venkatesha Sholagar]

“அடுத்து, கிராம கர்ணங்கள் பற்றிய பிரச்சனை எழுகிறது. அவர்களுக்கு கொடுக்கப்படும் ஊதியம் குறைவு. அவைகளை உயர்த்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இரண்டாவதாக, அவர்களுக்கு கொடுக்கப்படும் ஊதியம் குறைவானதால் லஞ்ச ஊழல் அதிகமாகிறது. இந்த லஞ்ச ஊழலுக்கு கிராமங்களே உற்பத்தி இடமாக அமைகின்றது. சாதாரணமாக அதிகாரிகள் கிராமத்திற்கு வந்தால் அவர்களுக்கு செலவழிக்கும் பணத்திற்கு ரசீது (Bill) கிராமாதிகாரிகள் எழுதுகிறார்கள். ஆனால் அதிகாரிகள் தாங்கள் திரும்பி வரும்போது தங்களுக்கு செலவழிக்கப்பட்டதோடு அல்லாமல், அவர்கள் தயாரிக்கும் ரசீதையும் தாங்கள் வாங்கிக் கொண்டு வந்துவிடுகிறார்கள். கேட்டால் இதெல்லாம் மாமூல் என்று சொல்லப்படுகிறது. இதெல்லாம் மிகக் கேவலம். ஆகவே லஞ்சத்திற்கு உற்பத்தி ஸ்தானமான கிராமங்களில் லஞ்ச ஊழல் முனைக்க விடாது உற்பத்தியாகும் இடத்திலேயே முதலில் கிள்ளி எறிய வேண்டும். இதை யெல்லாம் செய்வதற்கு ஒரு கமிட்டி நியமித்து, பரிசீலனை செய்யும்படி சர்க்காரைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.”

DEPUTY SPEAKER:—“I think the Hon. Minister for Revenue will be coming soon”

* SRI K. T. RAJU:—“நாங்கள் பேசுவது என்னவென்று தெரியாமல், எப்படி மந்திரி அவர்கள் பதில் சொல்லுவார்.”

SRI S. SWAYAMPRAKASAM:—“மந்திரி அவர்கள் தன் ஹுடைய சொந்தக் காரியமாக வெளியே போயிருக்கிறார் என்பது தெரிகிறது. இப்படி மந்திரி சபையே அங்கத்தினர்களோடு ஒத்துழைக்காமல் போனால் என்ன செய்வது? மேலும் இது அங்கத்தினர்களை அவமரியாதை செய்வதுமாகும்.”

DEPUTY SPEAKER:—“The Hon. Minister is coming.”

* SRI K. T. RAJU:—“மந்திரி அவர்கள் வந்த பிறகாவது இப்பிரேரணைப்பற்றி பேச அனுமதிக்க வேண்டும். அப்பொழுதுதான் அவர்கள் பதில் சொல்ல முடியும். தயவு செய்து சபாநாயகர் இதைக் கவனிக் கும்படி கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.”

* SRI V. BALAKRISHNAN:—“இந்த நேரத்திலாவது ஒரு ரூபளிகேட் மந்திரியை நியமிக்கக் கூடாதா?”

* RAJA SRI MUTHIAH CHETTIAR OF CHETTINAD:—“Sir, I shall not rise on a point of order. Probably on humanitarian considerations, the absence may be condoned.”

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU:—“Before I went, I informed the Hon. the Leader of the Opposition.”

SRI P. RAMAMURTHI:—“I certainly could not prevent it. Sir.”

* RAJA SRI MUTHIAH CHETTIAR OF CHETTINAD:—“Besides humanitarian considerations, I think that some other Colleague of the Hon. Minister for Land Revenue should also be present to help him.”

“Mr. Deputy Speaker, first of all, let me thank you for just sparing me two minutes. My purpose in rising to speak is to impress upon the Government the necessity for making Pudukkottai the headquarters of a district. I am not concerned with what taluks are to be added to this new district. I refrain from

[Sri Muthiah Chettiar of Chettinad] [7th March 1955]

suggesting them just to avoid a controversy and just to avoid delay in the formation of the district. The people have got a sentimental feeling for Pudukkottai. The Pudukkottai State people feel that once there was a State there and that there was a good administration there. It is a well-known fact that among the Indian States in South India the Pudukkottai State was one of the best States. Probably, it was so even in regard to the rest of India due to the fact that the administration of Pudukkottai was modelled practically on the Madras State and Madras officials have always conducted the affairs of the State for a long time. I do not want to go into the history of the past except to say that there are a number of buildings which are not being utilised properly. There is also a Headquarters Hospital, a printing press, a workshop and everything that is necessary to make it the headquarters of a district."

SRI M. KALYANASUNDARAM:—"There is a jail also."

* RAJA SRI MUTHIAH CHETTIAR OF CHETTINAD:—"I hope the jail will continue to be empty as it is now. I may tell the hon. the Deputy Leader of the Opposition that even during the freedom struggle, the Pudukkottai State Government were very cautious and very restrained in their actions and I would also like to tell him further that I do not belong to Pudukkottai. How, I wish I were born there! It was also a refreshing thing to the people in the former Pudukkottai State that I should be voicing forth this demand for the last five or six years because there was a feeling among some people in my district that the district headquarters should be in Ramanathapuram itself. The people of Rajapalayam and Virudhunagar are not willing for the creation of another district. I am now very happy that practically all of them have now agreed to this and the Hon. the Chief Minister Sri Kamaraj Nadar in his reply to the Municipal Address at Pudukkottai said that he was also very favourably inclined to consider the question of making Pudukkottai the headquarters of a district. I do not want to suggest which taluks should be added. Let as many taluks as possible be added and even if there be some controversy about the addition of a particular taluk let that be considered as a separate question. On this score let not the formation of the new district be delayed. Even from the point of view of communications there is a railway line running from Pudukkottai to Dhanushkodi. Anybody with a knowledge of Ramanathapuram district which runs to a length of about 200 miles in one direction and 140 miles in another direction would see how unwieldy it is. It is also a backward area.

"I have heard several hon. Members talk about the development of the Malnad area, etc. But, I can assure you, Sir, that the lands south of Tanjore, south of Trichinopoly and south of Dindigul and several parts of Tanjore district together form the Rayalaseema of this State which could very well be compared with the Rayalaseema of Andhra in regard to the backwardness of the area. The previous Ministry headed by Sri P. S. Kumaraswami Raja

7th March 1955] [Sri Muthiah Chettiar of Chettinad]

promised that they would establish a Development Board for this area. We have not seen anything of this Board till now. I see that a Development Commissioner has been appointed. But what is the use of appointing a Development Commissioner without powers? The Development Commissioner should be the Chief Executive Officer of the Development Board. This matter also should be taken into consideration."

DEPUTY SPEAKER :—" The hon. Member has exceeded the time-limit of two minutes allowed to him."

* RAJA SRI MUTHIAH CHETTIAR OF CHETTINAD :—" Sir, I shall finish shortly. Let me once again appeal to the Government to start this new district. I am particularly raising this point at this juncture because the Government are considering the report of the District Reorganisation Committee. I learn that the terms of reference of this Committee do not include the question of Pudukottai. In one way it is good because, if it had been included in the terms of refence, probably the Government would not have been able to arrive at any decision. I hope the Government will come to a decision soon and start this new district.

" I shall conclude with a tribute on this occasion to the officers of the Revenue Department. They are the best in our country and we are proud of our District Administration and our Revenue Officials and I do hope that they will continue to do good work under the leadership of the Hon. the Minister for Revenue."

SRI P. RAMAMURTHI :—" கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, எனக்கு முன்பு பேசிய கனம் அங்கத்தினர் ராஜா முத்தையா செட்டியார் அவர்கள் இந்த ராஜ்யத்தில் இருக்கும்படியான ரெவின்யூ இலாகாவிலுள்ள உத்யோகஸ்தர்கள் மிகவும் திறமையாக வேலை செய்யக்கூடியவர்கள் என்று அவர்களுக்கு ஒரு நற்சாட்சி பத்திரம் கொடுத்தார். அதைப்பற்றியே நான் முதன் முதலில் எடுத்துக் கூற வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. உதாரணமாக இந்த ராஜ்யத்தில் இனும் முறைகள் ஒழிக்கப்பட்டுவிட்டதாகச் சொல்லப்படுகிறது. 1936-ம் வருஷத்திய இனும்களைத் தவிர அகற்கு முன்பு இருந்த முழு கிராம இனம்கள் ஒழிக்கப்பட்டதாகக் கூறப்படுகிறது. அந்தச் சட்டத்தை அமுலுக்குக்கொண்டு வரவேண்டிய பொறுப்பு பல கிராமங்களில் இருக்கக்கூடிய ரெவின்யூ அதிகாரிகளுக்கு உண்டு. உதாரணமாக, 1950-ம் வருஷத்தில் இயற்றப்பட்ட ரெண்ட் ரிடக்ஷன் ஆக்டில் பக்கத்தில் இருக்கும்படியான அயன் பிரதேசத்தில் எந்த அளவுக்கு வாரம் வசூலிக்கப்படுகிறதோ அந்த அளவுக்குத் தான் குறிப்பிட்ட பிரதேசத்திலும் வாரம் வசூலிக்கப்படவேண்டும் என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. கனம் அங்கத்தினர் ராஜா முத்தையா செட்டியார் வசிக்கும்படியான இராமநாதபுரத்தில் பல இனும் கிராமங்களில் இந்த ரெண்ட் ரிடக்ஷன் சட்டம் அமுலாக்கப்படுவது கிடையாது என்பதற்கு சில உதாரணங்களைக் கொடுத்துவிட்டு அதற்கு வேண்டிய பரிவர்த்தனைத் தேட வேண்டியது ரெவின்யூ இலாகா, ரெவின்யூ மந்திரி ஆகியவர்களுடைய பொறுப்பு என்பதைக் கூற ஆசைப்படுகிறேன்.

" உதாரணமாக, திருப்பத்தூர் தாலுகாவில்—கனம் அங்கத்தினர் ராஜா முத்தையா செட்டியார் அவர்களுடைய தாலுகா தான் அது என்று நினைக்கிறேன்—நீரியன் குடி என்ற கிராமம் 350 ஏக்கர் இருக்கக்கூடிய இனும் பிரதேசம். 1950-ம் வருஷத்திய ரெண்ட் ரிடக்ஷன் சட்டம் அங்கு அமுலாக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால் அந்த கிராமத்திலுள்ள விவசாயிகள் யாருக்கும் இந்த சமாசாரம் தெரியாது. அங்கு இருக்கக்கூடிய கிராம

12-47
P.M

[Sri P. Ramamurthi]

[7th March 1955]

அதிகாரிகள் ஏற்கனவே இருக்கக்கூடிய பழைய இனும்தாரர்களோடு சேர்ந்துகொண்டு விவசாயிகளிடமிருந்து சட்டம் அமுலாக்கப்பட்ட பிறகும் கூட சரி 3 வருஷ காலமாக வாரம் வசூலித்துக்கொண்டு வருகிறார்கள். இதை போன்று அந்த தாலுகாவில் பல கிராமங்களில் நடந்துகொண்டு வருகிறது. முக்குறிஞ்சி, மின்னல்குடி, கன்னமங்கலப்பட்டி ஆகிய கிராமங்களில் ரெண்ட் ரிடக்ஷன் சட்டம் அமுலாக்கப்பட்ட போதிலும் கூட அங்கு இருக்கக்கூடிய அதிகாரிகள் இதைப் பற்றி மக்களுக்கு தெரிவிப்பது கிடையாது. அவ்விடங்களில் இனும்தாரர்கள் பழைய பணத்தை வாரப் பணமாக வசூலித்துக்கொண்டு வருகிறார்கள். சமீப காலத்தில் அங்கு இருக்கக்கூடிய விவசாயிகள் விஷயம் அறிந்து நாங்கள் இனி அப்பணத்தைக் கொடுக்கமாட்டோம் என்று அவர்கள் ஒன்றாகச் சேர்ந்து கூக்குரல் போடுகிறார்கள். இவ்வாறு அவர்கள் கொடுக்க மறுக்கும்போது அவர்களுடைய கோரிக்கை என்ன? ‘சட்டப்பிரகாரம் சர்க்காருக்கு கொடுக்க வேண்டியதுகூட இல்லை. சர்க்காருக்கு கொடுக்க வேண்டியதைக் கொடுக்க ஆகே போண இல்லை. இனி நாங்கள் தண்டமாக சட்டத்திற்கு விரோதமாக வாரம் கொடுக்க முடியாது’ என்று தகராறு செய்யக்கூடிய காலத்தில் உடனே போலீஸ் வந்து சேருகிறது. போலீஸ்காரர்கள் வந்து தலையிட்டு கேட்பதைக் கொடுத்துத்தான் ஆகவேண்டும் என்று நிர்ப்பந்திக்க, அவர்கள் கொடுக்கமாட்டேன் என்று சொல்லும்போது டிஸ்ட்ரிக்ட் மாஜிஸ்ட்ரேட் தலையிறுகிறார். இப்பொழுது ஜில்லா கலெக்டரே அடிஷனல் மாஜிஸ்ட்ரேட் டாக்டர் வேலை செய்கிறார். அவர் போனவுடனே ‘இங்கே தகராறு இருக்கிறது, நிலம் பூந்தமான தகராறு ஏற்பட்டிருக்கிறது, அமைதிக்கு பங்கம் ஏற்பட்டுவிடும்’ என்று கிரிமினல் புரோவீஜர் கோட் 145 பிரிவின கீழ் உத்தரவு பிறப்பித்துவிட்டு, பிறகு விளைந்த நெல்லை அள்ளிக்கொண்டு போய் கோர்ட்டில் விவகாரத்தைத் தீர்த்துக்கொண்டு வாருங்கள், பிறகு பார்த்துக்கொள்ளலாம் என்று சொல்லி விடுகிறார்கள். இதனால் விவசாயிகள் சாகுபடி செய்திருக்கக்கூடிய நெல்லை அறுவடை செய்து வேறு இடத்தில் கண்டுமுதல் செய்து விற்று கோர்ட்டிடத்தில் ஒப்படைத்து விடுகிறார்கள். இவ்வாறு பல இடங்களில் இன்றைக்கு நடந்துகொண்டு வருகிறது. இது சாதாரண சிவில் விவகாரம். ஜில்லா கலெக்டருக்கு இந்த விதமான அதிகாரம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. நிர்வாக அதிகாரம் இருக்கக்கூடிய ஜில்லா கலெக்டருக்கு இப்படிப்பட்ட அதிகாரம் கொடுக்கப்பட்டிருப்பதாலே தான், அதாவது நியாய டூர்வமாக கோர்ட்டார் விசாரிக்க வேண்டிய விஷயத்தை ஜில்லா கலெக்டரே விசாரணை செய்து 145, 144 பிரிவுகளின் கீழ் தடை உத்தரவுகளைப் போடலாம் என்ற அதிகாரம் கொடுக்கப்பட்டிருப்பதால் தான், இந்த விளை வந்து சேருகிறது. இதனால் விவசாயிகளுக்கு விரோதமாக நெல்லை அள்ளிக்கொண்டு போக வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. திருப்பத்தூர் தாலுகாவில் இந்த மாதிரி பல இடங்களில் ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் அவற்றைப்பற்றி எனக்கு முழு விவரம் தெரியாது. இராமநாதபுரம் ஜில்லாவில் ரெண்ட் ரிடக்ஷன் சட்டம் வந்த பிறகும் பல இடங்களில் அது அமுலாக்கப்படுவது இல்லை. இதை விசாரணை செய்ய வேண்டுமென்றால் ஒரு ஸ்பெஷல் ஆபீஸரை நியமித்து அங்கு இருக்கக்கூடிய விவசாயிகளுக்கு எங்களுக்கும் விஷயத்தைத் தெரிவித்தால் தான் நேரடியாகச் சென்று நிரூபிக்க முடியும். அப்படியல்லாமல் நாங்கள் அதிகாரிகளைப் போய் விசாரிக்கச் சொல்லி விட்டோம் என்று சொல்வது போதாது. எல்லாம் சரியாக நடக்கிறது என்று தான் அந்த அதிகாரிகளிடமிருந்து ரிபோர்ட்டுகள் வரும். ஆதலால் சம்பந்தப்பட்ட விவசாயிகளுக்கும் அக்கரை உள்ளவர்களுக்கும் தகவலைத் தெரிவித்துவிட்டு இதற்கு ஆவன செய்ய வேண்டும் என்றும் அது தான் மந்திரியுடைய முதல் பொறுப்பு என்றும் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

“ஏற்கனவே உள்ள சட்டத்தை அமுலாக்கும்படியான முறையைப்பற்றி இரண்டாவதாகச் சொல்லவேண்டிய முக்கியமான விஷயம் ஒன்று இருக்கிறது. நேற்றுமுன் தினம் கனம் அமைச்சர் ஸ்ரீமான் சுப்பிரமணியம் இவர்கள் பட்ஜெட் விவாதத்திற்கு பதில் கூறிய காலத்திலே, ‘நிலச் சதிருத்தவிஷயம் சர்க்காருடைய தீவிர ஆலோசனையில் இருந்துகொண்டு

7th March 1955]

[Sri P. Ramamurthi]

வருகிறது. எதிர் கட்சியிலுள்ளவர்களோ வேறு கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களோ யாரும் அதைப்பற்றி கவலைப்பட வேண்டியதில்லை என்று மீண்டும் ஒரு உத்திரவாதம் கொடுத்தார். இது வரையில் நமக்கு கொடுத்திருக்கக் கூடிய உத்திரவாதங்கள் என்னவாயிற்று? 1952-ம் வருஷத்தில் இந்த சபை ஏற்பட்ட காலம் முதற்கொண்டு ஒவ்வொரு தடவையும் நமக்குக் கொடுக்கப்பட்ட உத்திரவாதம் 'இது சர்க்காருடைய தீவிரமான, ஆழ்ந்த, கவலைக்கிடமற்ற ஆலோசனையில் இருந்துகொண்டு வருகிறது' என்பது தான். ஆகவே, இது ஆலோசனையிலேயே இருந்துகொண்டு வந்ததினாலேயே விவசாயிக்கு திருப்தி ஏற்பட்டுவிடாது. விவசாயின் நிலைமை நாளுக்கு நாள் மோசமாகிக்கொண்டு போவதை எல்லோரும் ஒத்துக்கொள்வார்கள். உதாரணமாக, ஆவடி காங்கிரஸில் ஸ்ரீ சுப்பிரமணியம் இது சம்பந்தமான தீர்மானத்தை ஆமோதித்துப் பேசியதாகப் பத்திரிகையில் படித்தேன். அந்த தீர்மானத்தைப் பிரேரித்தவர் ஸ்ரீமான் குல்சாரி லால் நந்தா. அதற்குப் பிறகு பெரிய நாயக்கன்பாளையத்தில் பிளானிங் சம்பந்தமாக நடந்த செமினாரில் (Seminar) ஸ்ரீமான் நந்தா 'நிலப் பிரச்சனை சம்பந்தமாக இந்த நாட்டில் இருக்கக் கூடிய ராஜ்ய சர்க்கார்கள் ஆமை வேகத்தில் போய்க் கொண்டு இருக்கின்றன—ஆமை வேகம், என்றால் என்று என்று யாரும் கேட்க வேண்டாம். மந்தமாக போவது என்று அர்த்தம்—இது சம்பந்தமாக துரிதமாக நடவடிக்கை எடுப்பது கிடையாது' என்று திட்டவட்டமாக எடுத்தகூறினார். அதற்குப் பிறகுதான் மீண்டும் இப்பிரச்சனை ஆலோசனையில் இருக்கிறது என்பதைக் கேட்டு இங்கு இருக்கக்கூடியவர்களோ, வெளியில் இருக்கக்கூடிய விவசாய மக்களோ திருப்தி அடைந்துவிடுவார்கள் என்று எதிர்ப்பார்க்கக் கூடாது. ஏற்கனவே சொன்னமாதிரி இன்னும் 3 வருஷ காலத்தில் இந்த மாதிரி செய்யப்போகிறோம். அந்த மாதிரி செய்யப்போகிறோம் என்று சொல்வதனால் என்ன விளைவு ஏற்பட்டிருக்கிறது? நேற்றைய தினம் Indian Express பத்திரிகையில் (All-India Congress Committee Economic Review-ல் பிரசுரமான) சமீபத்தில் தமிழ் நாடு காங்கிரஸ் கமிட்டியினால் நியமிக்கப்பட்ட நிலச் சீர்திருத்த விசாரணைக் கமிட்டியார் ரிப்போர்ட்டு பிரசுரமாயிருக்கிறது. அதில் பல விஷயங்கள் இருக்கின்றன. உதாரணமாக நிலவுடைமைக்கு வரம்பு கட்ட வேண்டுமா, சொந்த சாகுபடிக்கு வேண்டிய நில விஸ்தரிணத்துக்கு ஒரு வரம்பு கட்ட வேண்டுமா என்கிற பிரச்சனையைப்பற்றி இந்த அரசாங்கத்தார் தீவிரமான விவாதங்கள் நடத்துவார்கள், அதற்காக அதிகாரிகளோடு கடிதப் போக்குவரத்து நடைபெறும், கட்சிக்குள்ளேயுள்ள பல அங்கத்தினர்களிடமிருந்து தூது கோஷ்டிகள் வரும், மகஜர்கள் வரும், மிராசதாரர்களிடமிருந்து மகஜர்கள் வரும், மற்றவர்களிடமிருந்தும் மகஜர்கள் வரும். இவைகளையெல்லாம் சேர்த்து கவனித்து முடிவு செய்ய எவ்வளவு காலம் ஆகும் என்று தெரியாது.

"ஒவ்வொரு நாளும் இந்த ராஜ்யத்திலுள்ள பெரு நிலச்சுவாந்தார்கள் அவர்களுக்குக் கீழ் இருக்கும்படியான விவசாயிகளை நிலத்தை விட்டு அப்புறப்படுத்திக்கொண்டிருக்கிற படலம் மட்டும் துரிதமாக நடந்துகொண்டு இருக்கிறது. இதற்கு எந்தவிதமான பாதுகாப்பும் விவசாயிகளுக்கு அளிக்கப்படவில்லை. அதனால் இன்றைக்கு குறிப்பாக இரண்டு கேள்விகளுக்கு கனம் மந்திரி அவர்கள் பதில் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்கிறேன். ஒன்று, சட்டம் இருந்தாலும் அந்தச் சட்டத்தினால் பிரயோஜனம் இல்லை யென்று போகக்கூடிய நிலைமை ஏற்பட்ட பிறகுதான் அரசாங்கத்தால் சட்டம் கொண்டுவரப்போகிறார்களா? சட்டம் கொண்டு வருவதற்கு முன்பாக சொந்த நிலக்காரர்கள் எல்லோரும் அவர்களுக்குக் கீழ் வேலை செய்யும் குத்தகைக்காரர்கள், வாரக்காரர்கள் ஆகியோர்களை வெளியேற்றிவிட்டு சொந்த சாகுபடிக்காக என்று நிலத்தை வைத்துக்கொள்ளும் நிலைமை ஏற்பட்டுவிட்டால் சட்டம் கொண்டு வந்தாலும் அதனால் விவசாயிக்கு எந்த விதமான பிரயோஜனமும் ஏற்படாது. ஆதலால் அந்தவிதமான நிலைமை ஏற்படாமல் பார்த்துக்கொள்ளவேண்டும்.

"இரண்டாவதாக ஒரு விஷயத்தைக் கேட்க ஆசைப்படுகிறேன். மற்ற விஷயங்களை யோசித்து முடிவு செய்கிற வரையில் தாற்காலிகப் பரிகாரமாக

[Sri P. Ramamurthi]

[7th March 1955]

நிலச்சுவாந்தார்கள் விவசாயிகளை நிலங்களை விட்டு வெளியேற்றக்கூடாது, அப்படி வெளியேற்றுவது சட்ட பூர்வமாக தண்டனைக்குரிய விஷயமாகும் என்று உடனடியாக அரசாங்கத்தார் சட்டம் இயற்றுவார்களா?

“மற்றொரு விஷயம். இன்றைக்கு விவசாயிக்கு கிடைக்கக்கூடிய வாரத்தை ஒரு குறிப்பிட்ட அளவாவது—அளவைப்பற்றி வற்புறுத்த விரும்பவில்லை—உயர்த்திக் கொடுக்கவேண்டும். அன்றைக்கு அதை 30 சதவீதமாவது உயர்த்திக் கொடுக்கவேண்டுமென்று சொன்னேன். 30 சதவீதமில்லாவிட்டால் 40 சதவீதமாவது அல்லது இன்று கிடைப்பதில் மூன்றில் ஒரு பங்காவது உயர்த்திக் கொடுக்கவேண்டும். இதை உடனடியாக சட்டபூர்வமாக அமுலுக்கு கொண்டுவரவேண்டும். மற்ற விஷயங்களைப்பற்றி விசாரித்து, கணக்குப் பார்த்து, உத்தியோகஸ்தர்களை அனுப்பி விவசாயச் செலவு எவ்வளவு ஆகிறது என்பதையெல்லாம் கவனித்து ஆலோசனை செய்ய எவ்வளவு நாட்கள் ஆகின்றன என்று பார்த்துக் கொள்ளலாம். நான் இப்பொழுது குறிப்பிட்ட இரண்டு விஷயங்களைப்பற்றி உடனடியாக சட்டம் இயற்ற சர்க்காருக்கு உத்தேசம் உண்டா? இதைப்பற்றி சர்க்காருடைய நிலைமை என்ன என்பதைப்பற்றி திட்டவட்டமாக பதில் கூறவேண்டுமென்று கனம் மந்திரி அவர்களைக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.”

1 p.m.

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU :—“Mr. Speaker, before touching other subjects, first of all, I wish to refer to the points raised about certain collections, ‘abnormal collections’ as was mentioned by an hon. Member, that were made from some people in certain areas of the State. The hon. Leader of the Opposition particularly referred to the collections made in the Tiruppattur taluk. I think there is some misapprehension so far as this matter is concerned. The Rent Reduction Act of 1947 and the Estates Abolition Act of 1948 applied to certain estates having come under the Abolition Act. There are still certain estates which do not come under the Abolition Act. Similarly, there are so many inams which do not come under the purview of the Act. The Government are contemplating to bring forward suitable legislation with regard to the other inams also. But, as it is, these Acts are applied only so far as they can be applied.”

SRI P. RAMAMURTHI :—“Sir, I am perfectly aware of the legal position. My complaint is that even where legally the Rent Reduction Act is applicable, the peasants have been forced to pay waram at unconscionable rates which are beyond the scope of the Act. Therefore it is I asked the Revenue Minister to institute an enquiry and make this enquiry known not only to the parties concerned, I mean the ryots and others, but to the public also. If the fact of this enquiry is made known to the public, I mean to all those who are interested in this question, we can prove our statement beyond doubt. This is what I wish to say at the present moment. I am not referring to the other aspects mentioned by the Hon. the Minister for Land Revenue.”

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU :—“As regards the estates to which the Act is applicable, the rule is like this. The lands taken over by the Government have to be surveyed and settlement operations have to be carried out. Then only the ryotwari rate prevailing in the neighbouring areas can

7th March 1955] [Sri M. A. Manickavelu]

be fixed. But, it will take some time, say 5 or 6 years. Therefore, the Government have ordered that the highest district rate could be charged till that process is over. That was still further reduced to the highest taluk rate which is in operation now. Now the hon. Leader of the Opposition says that even that rate is not applied. I doubt very much whether it is so. Probably, he is confusing the melwaram that is due with the kudiwaram. As regards the kudiwaram that is due to the inamdar, we cannot interfere. There are also cases where persons have the right to both. But so far as melwaram is concerned, the highest rate, as pointed out by me, will be applicable. If there are still cases where the rule has not been operative, they might be brought to the notice of the Government who will certainly look into them and set right matters.

“ Sir, the discussion ranged over many subjects, notably about seven or eight. Reference was made to land reforms, land assignment policy, village officers' emoluments, general administration of the Revenue Department, abolition of the Revenue Board, amenities to be given to the Laccadives island and representation of Muslims and Harijans.

“ First of all, I will take up the question of land reforms, because that loomed very large in the discussion, Sir. It was said that the Government were going on giving excuse after excuse for not tackling the problem. I wish to submit that the Government have begun to tackle the problem and they are making all attempts in that direction. We have passed many a piece of legislation. I will just enumerate a few of them. Sir, the question of tackling the land problem was started in the year 1947 by passing the Rent Reduction Act. It was followed by the Estates Abolition Act, 1948. Then came the Madras Tenants and Ryots Protection Act of 1949. Thereafter, the Tanjore Tenants and Pannaiyal Protection Act was passed in the year 1952. Recently we have passed the South Kanara Cultivating Tenants Protection Act. This is intended for the very purpose for which the hon. Leader of the Opposition wants us to introduce suitable legislation for other tenants. The hon. Leader of the Opposition wants that some such measure must be immediately undertaken by the Government in respect of the whole State pending large scale land reform measures. This has been done in the case of South Kanara. The Malabar Tenancy Act was passed in 1954. From all these, it will be seen that the Government are doing something to tackle the problem. But I do admit that the problem has not yet been completely tackled. We are doing our best gradually. The idea of land reforms is to eliminate non-cultivating tenant and non-resident tenant as far as possible, to give fixity of tenure to the cultivators and also to fix fair rent and to see that fair agricultural wages are paid. These are the main and fundamental principles governing any land reform. As for the elimination of intermediaries, something has already been done by the Government. The zamindars and others have been eliminated. Fixation of a ceiling, limiting the holding for

[Sri M. A. Manickavelu] [7th March 1955]

personal cultivation and all such matters will come under that head. As for fixity of tenure, Government are aware that there must be some fixity of tenure for the cultivating tenants so that they may evince interest in the lands and produce more. Take for instance, a tenant living in a house. He will not take any interest in the maintenance and proper care of the house. Because, he is only a tenant on the other hand, if he builds a house of his own, he will definitely take care of the house, will see that proper repairs are carried out then and there and will see that the house is well maintained. Why should he do this? Because, he is interested in the house as owner. Similarly in the case of these lands also, if a tenant has some fixity of tenure, he will surely put forth more effort and take greater interest in the land. Because, he is sure that the increased produce will come to him and not go to the landlord. That is why, the Government are very anxious to bring forward legislation so far as fixity of tenure is concerned. As regards fixation of fair rent, Government also want that the ryots should have fair and reasonable rent. When fair rent is fixed, it will also serve the purpose of raising the standard of living of our people. From this point of view also, we feel that fixation of fair rent is necessary. But in this respect, I cannot adopt the suggestion given by the hon. Leader of the Opposition. He says, 'Go on. Increase the percentage, pending any legislation in this regard, by 5 per cent, or 10 per cent or whatever it is.' There is a little absurdity in this. My hon. Friend from Madurantakam pointed out that in his district, the waram that is taken by the cultivating tenant ranges from 50 per cent to 60 per cent and in certain cases it is even 75 per cent. So, even at present, in certain cases the landlord gets only 25 per cent. Suppose we accept the suggestion of the hon. Leader of the Opposition and raise the rent by 10 per cent, the tenants' share will become 85 per cent and the landlords will only get 15 per cent. It will be unreasonable, Sir."

SRI P. RAMAMURTHI:—"If the Hon. the Minister for Land Revenue is so anxious to protect the interests of the landlords in certain cases, as mentioned by him, he can very well exempt them from the operation of the Government's order. The Hon. Minister has only referred to certain exceptional cases, where the tenants were getting 75 per cent. But when an overwhelming majority of the tenants in the State do not get fair rent at the present time the Hon. Minister will not do well to take umbrage under certain exceptional cases and deny the overwhelming majority of tenants a fair rent."

1-10 P.m. * THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU:—"I am glad that the Leader of the Opposition appreciates the difficulty of applying a uniform rate. (Laughter.) But it took some time for him to understand the position." (Loud laughter.)

SRI P. RAMAMURTHI:—"I deny it."

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM:—"We cannot have a uniform rate of increase. The whole problem bristles with these

7th March 1955] [Sri C. Subramaniam]

difficulties. Luckily, Sir, we have now got the report of the Tamilnad Congress Land Reforms Committee which gives useful information about the conditions obtaining in the different districts of the State. It is not possible to fix a uniform rate as is suggested by the Leader of the Opposition. It has to be fixed according to the conditions prevailing in the different parts of the State. I think he will be satisfied when I say that this question of land reform will be tackled very soon."

SRI P. RAMAMURTHI:—"Last time also, the same thing was said."

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU:—"But this time 'very soon' has a special meaning." (Laughter.)

SRI P. RAMAMURTHI:—"I just want, with your permission, Sir, to tell the Hon. the Minister for Land Revenue, the story of the tiger and the cowboy."

MR. SPEAKER:—"Everybody knows that story."

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU:—"Sir, I would like to tell the hon. Member that the tiger will come any moment. So, let him be careful. I am really confident that we can solve this problem to the satisfaction of every interest."

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM:—"But who is to get the credit for it? That is what troubles the Leader of the Opposition?"

SRI P. RAMAMURTHI:—"Not at all so."

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU:—"We are convinced that something should be done in these two cases—fixity of tenure and fixation of fair rent. With regard to other matters viz., what should be the ceiling in respect of holdings, what should be the acreage allowed for personal cultivation, etc., they will be taken up very early."

"As regards the question of assignment of land, it has been discussed threadbare in this House."

* SRI R. S. ARUMUGAM:—"திருநெல்வேலி தாலுகாவில் அறுவடை நடந்துகொண்டிருக்கிறது. பழைய விவசாயிகள் நிலத்தில் உளுந்து விதைக்கக்கூடாது என்று நிச்சயவான்தார்கள் சில இடங்களில் சொல்லுகிறார்கள். அதனால் அடுத்த வருஷம் விவசாயிகளுக்கு நிலம் இல்லை என்று அர்த்தமாகிறது. மற்றும் நிலத்தை விட்டுப் போகச் சொல்லுவார்கள், அதைப்பற்றி கனம் மந்திரி அவர்கள் என்ன சொல்லுகிறார்கள் என்ன நடவடிக்கை எடுப்பார்கள் என்பதை அறிய விரும்புகிறேன்."

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU:—"I think a Deputy Collector is already working there as conciliation officer. There was some trouble and it had been settled. Even if any trouble arises hereafter, it will be promptly looked into. The hon. Member need have no misgiving about it."

[Sri M. A. Manickavelu] [7th March 1955]

“ Sir, as regards the question of assignment of lands, I would like to give only one instance to prove the good intentions of the Government. Recently in the Salem district, in Atur taluk, we appointed special staff to hasten the process of assignment of land and I am glad to say that about 12,000 or 15,000 acres of land have already been assigned. Some more land is likely to be assigned in a month or so. We have a special machinery for this job and we are trying to assign lands with the minimum delay possible. Formerly, the Collector alone was authorized to assign lands. Now the tahsildars have also been authorized to assign lands so that the process of assignment may be quickened. The Board of Revenue has also been asked to suggest some method or scheme for this work so that the question may be tackled very quickly. The report of the Board of Revenue is awaited. When the report is received, we will take a decision and then, I hope, there will be no complaints about delay. I am looking forward to the time when there will be no talk about delay and no difficulty about assignment of lands.

“ About the Koothali Estate, Sir, it is an estate escheated to the Government because there are no heirs to the property. It consists of 63 villages. The hon. Member, Mr. Gopalan, went on mentioning ‘ lakhs and lakhs of acres of land lying uncultivated ’ and I think he has, exhausted the entire area of land available. (Laughter.) Sir, though this estate contains 63 villages and so many thousands of acres of land, only certain lands can be available for assignment. For instance 6,000 acres of land are covered by the Forests Act. We cannot interfere with them. Then, with regard to another 30,000 acres of land lying in places like Pillaperuvanam, etc., they are also covered by the Forests Act. Then, there are 1,200 acres of land in respect of which nobody would come forward to cultivate them. About 7,600 acres of land are under the Marupet lease. There are also other lands belonging to temples, some 2,500 acres in all. We cannot take away lands belonging to temples. We can interfere only where we can do so. A representation was made by the hon. Member, Dr. K. B. Menon, some time ago in this connexion and on his representation, we took action and allowed the peasants. A Member of the Board of Revenue went into the question, made an enquiry and all that is possible is being done with reference to his report. Only with regard to certain lands, where there is still dispute with regard to ownership—some party has filed a suit saying that the escheat itself is wrong and the matter is pending before a Court—we are unable to do anything now. The Government’s ownership of the land itself is contested and once it is decided that we can interfere with the affairs of these lands also, we will certainly take steps to do all that is possible to help the ryots.

“ With regard to the question of increasing the pay of village officers, Sir, it is a knotty problem.”

SRI P. RAMAMURTHI :—“ I would like the Hon. the Minister to give the spelling of the word.”

7th March 1955]

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU :—“ He can take it in any way, Sir, either as ‘ knotty ’ or ‘ naughty ’. (Laughter.) If they are treated as full-time servants of the Government, then of course their pay should be increased and they will be bound by all the service rules of other Government servants. They cannot do any independent business. Now, as it is, they are treated as part-time servants. They can live in their villages and can also, with the permission of the Collector, do independent business and undertake any kind of remunerative work. As compared to forty or fifty rupees which the peons and other servants of the Government get, I admit village officers get about eighteen or twenty rupees. But they can undertake other work also. They have no regular hours of work. They are quite independent. When I say all this, it should not be taken that I am not sympathetic. The whole position is, even if we want to increase their salary by one or two rupees, it involves one or two crores of rupees. That is not the only reason. The main reason is that they are part-time servants. They do contract work and other remunerative businesses. There is such a competition for this job; they go in appeal to the Board of Revenue, to the Government and even to the High Court. It will be clear, therefore, there is something in it that is worthwhile having. (Laughter.) That is why people are competing to get that job. I know one instance in which one had spent about Rs. 20,000 for getting the post of village munsif. The question of pay of these village officers could, therefore, be considered with the general question of land reform. The Land Reforms Committee had also suggested a certain way to deal with this question. They say that school finalists with some good training may be put for this type of work. That will mean we will have to give them the pay of the grade of Upper Division Clerks. That we will consider when we take up the reform question, I mean the land reform question. Therefore, hon. Members need not worry about this now. As it is, we cannot give them any more salary at once. They are getting jamabandi allowance and other things, now. I do say that what we are giving them is only a pittance. But under the circumstances in which we are situated at present, we could pay them only that much. This question must be tackled one way or the other. We will take it up along with the question of land reforms. In the meanwhile I would request hon. Members to wait till then and not make the position worse by their pleading on behalf of these village officers too vigorously.

1-20
P.m.

“ Revenue administration came in for a good deal of criticism. Because it deals with so many subjects and everything revolves on the pivot of this revenue department, there will be some defects here and there. But thereby I do not say that nothing should be done to remedy those defects. I do realize that we must tone up the administration. The difficulty is that since the last World War, everything began to deteriorate, not only in the revenue department but every kind of administration, even medical department, and others got deteriorated. (Sri P. Ramamurthi : ‘ Does the

[Sri M. A. Manickavelu] [7th March 1955]

Hon. Minister include Ministers also ')? In the matter of deliberations, they have also deteriorated a bit. (Laughter.) It cannot be helped. The Second World War was a major shock. After it, deterioration has set in, in almost all departments. So we have to retrieve slowly. We require time to improve.

" As regards corruption, Government are taking steps to prevent corruption as far as possible and now we are having many tribunals and other bodies to go into this matter. It is very difficult to catch a corrupt man. He is always intelligent. It is difficult to catch him.

" As for 'toning up the administration' it will take some time. The hon. Member from Pudukottai should know that suppose water is released at Mettur Dam, it does not come to Tiruchirappalli at once. It takes a couple of days. So also this process of 'toning up' takes time. It is only six or seven years since we have full control of administration. It will take time and nothing will tone up the administration at once. We are taking steps in that direction. The Revenue Reorganization Committee has submitted its report. Government have not gone through it in full. As soon as that report is examined fully, certain steps to tone up the State administration will be taken by Government.

" There was a persistent demand for the abolition of the Board of Revenue. I was one who had been tabling resolutions from 1926 for the abolition of the Board of Revenue. But now, after going through its work, and after I have got a good idea of its work and functions, I am convinced that the Board of Revenue should not be abolished but that it should continue. The Revenue Board was constituted by regulation I of 1803 as amended by Act of 1894. It is a very hoary institution and many attempts were made to abolish it. The first attempt was in 1837. The second attempt was in 1909 and the third attempt was in 1920. Again in 1921 a committee was constituted to consider the subject whether it was necessary to continue the Board of Revenue or not. Again in 1931-32 the Retrenchment Committee went into this question. Having observed its working and having realised its duties and its functions, I am convinced that the Board of Revenue is necessary for us. The Board of Revenue is now dealing with many subjects; not only with land revenue system and land tax, but deals with commercial taxes, civil supplies, settlement of estates, works connected with post-war reconstruction and so on. They have got many statutory functions to do, viz., hearing of appeals from the different Government servants in the Revenue Department, inspection of District Collectors' offices, hearing of appeals relating to land revenue assessment, water-rate fixation, assignment of waste lands, etc. Besides all these, reporting of projects and schemes is also being attended to by the Board of Revenue. Suppose the hon. Member from Pudukottai wants some scheme for Pudukottai; suppose he suggests a scheme by which water from Cauveri could be brought to his place; then the matter comes to the Board of Revenue only for examination. It was said that

7th March 1955] [Sri M. A. Manickavelu]

the Board of Revenue was a costly one. I want to say that it is not costly, but that it is cheaper. It is said that the Revenue Department could also be dealt with by a Head of the Department like the one they have for the Police Department or the Education Department. The Police Department has got as its departmental head, the Inspector-General of Police and for the Education Department it is the Director of Public Instruction. But in the case of Revenue Department, there are many subjects so that it will not be possible to have a single head. We may require two or three heads and now we have three members of the Board of Revenue. There is additional advantage in this in that they work as a corporate body so that they could hear appeals. As regards the contention that the Board of Revenue is costly, let me say that when compared to many States which do not have a Board of Revenue but carry on their affairs with other agencies, our cost of the Board of Revenue is less. Therefore I think the Board of Revenue is a useful institution. This is the opinion to which I have come after I have observed its working. Of course if afterwards, I am further convinced that it is not necessary, then we shall re-examine. But for the present I am convinced that the Board of Revenue is necessary.

“As regards the reservation in the services for Muslims and Harijans, let me say that reservation is now only for Scheduled Caste and backward classes, under the Constitution. There is no reservation for others. As regards Muslims, apart from reservation for backward classes and scheduled castes, there is 59 per cent of the service open for competition. They can enter in large numbers and compete and get as many jobs as possible. There is no difficulty about that. But even as it is, I think the Muslims have got a fair representation in the services compared to their population, and a fairly good representation in the Revenue Department. As regards Harijans, the reservation for them was 15 per cent last year. But this year it has been increased to 16 per cent. Even for the reserved post, sometimes enough number of candidates are not forthcoming and therefore it lapses. So Mr. Ratnam instead of speaking always on the floor of this House, if he devotes more attention to his activity outside the Assembly by preparing his community men to compete in large numbers, he would be doing the right thing. Otherwise he would be going on speaking the same thing again and again and I would be giving him the same reply again and again. (Laughter.)

“As regards Laccadive Islands, recently our Governor had visited that place. The whole difficulty is, there is no proper steamer service between the island and our country. As it is they are having medical and educational facilities there. Only they do not have facilities for marketing, post office facilities and so on. Now the Postmaster-General has agreed to open post offices in nine islands out of ten. There is a move to have wireless also so that we can have quick communication. Steps are being taken to establish a hostel there. About twenty first-class cocks have

1-30
p.m.

[Sri M. A. Manickavelu] [7th March 1955]

been sent to improve poultry and poultry-farming can become a subsidiary occupation to the people there. Boring experiments are being made with a view to supply the people with better drinking water. We have sent a Senior Co-operative Inspector to organize co-operative societies. The Government are taking all steps to provide amenities for, and to improve the condition of the Islanders. This Government have addressed the Central Government for establishing a regular steamer service between the mainland and the Islands. As soon as this is established, there will be great improvement and much of their difficulty will vanish.

“ The hon. Member from Tiruppattur put forward a vigorous plea that the erstwhile Pudukottai State should be constituted into a separate district with Pudukottai as the headquarters. He need not have the fear that anything will go by default. The hon. Member from Pudukottai Mr. Balakrishnan is here. He is always championing the cause of Pudukottai and also of women. The interests of Pudukottai and the interests of women will never go by default and they are quite safe in his hands. I have not looked into the report of the Committee on District Revenue Administration and I do not know what they have said about having more districts. I think they have said generally that a few more districts will have to be formed when we expand and intensify the Community Projects and the National Extension Service Schemes. In that light the question will be examined and if any change is necessary, whatever is possible, will be done in due course. One advantage about Pudukottai is that there are good buildings there. The people there are very anxious to keep up their old Durbar tradition. If Pudukottai is made the district headquarters, people will have the consolation that, though the Raja has gone, there is at least the District Collector there.

“ I think I have touched all the main points. (Sri B. K. Nallaswami stood up to say something.) The hon. Member said that one Minister passed an order and that another Minister passed an order contrary to that order. The land belongs to the Forest Department. An order was passed to the effect that certain portions of that land which were not very essential for the Forest Department should be given to the sivavijamadars or the people who had been tilling the land. The Forest Department thought that that would interfere with the forest regeneration work and they now seem to have passed an order that a colony could be started there instead of giving the land to individuals. But we will have to see that the people who reclaimed and brought the land under cultivation, the sivavijamadars, are not ousted. I shall examine that and see that the sivavijamadars are not unnecessarily harassed. Let my Friend give me some time and I shall have it looked into and rectified.”

SRI B. K. NALLASWAMI :—“ நீ பாசன பரமிட்டுகள் கொடுப்பதற்கு பற்றி சொன்னேன். அங்கு நிலைய பெனலிட்டி (கண. வரி) போது சிறுநீர்கள் என்றும் அசுற்குக் காரணம் கைக்கோர்ட்டில் ஒரு ‘ரிட்’ இருக்கிறது. அது முடிவாகும் வரையில் பரமிட் கொடுப்பதற்கு இல்லை

7th March 1955] [Sri B. K. Nallaswami]

என்று சொல்லுகிறார்கள். அந்த 'ரிட்' முடியும் வரையில் தண்ட வரி போடாமலாவது இருப்பதற்கு அரசாங்கம் உத்தரவு போடுவார்களா என்பதை தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன்."

SRI T. C. NARAYANAN NAMBIAR :—" The statement made by the Hon. Minister is rather unfortunate and it is likely to mislead people outside Malabar. The extent of Koothali Estate is 37,000 acres. Only 16,000 acres are under litigation and 6,000 acres are reserved for forest purposes. Apart from the forest land and the land under litigation, there are vast cultivable areas and I request the Government to take urgent steps to give the land to the poor."

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU :—" As soon as the civil dispute that is pending is disposed of, steps will be taken to allot the land to deserving people."

" As regards water-rate, I shall have it examined in consultation with the Minister for Public Works. If the Member states specifically what exactly the difficulty is, I shall look into it."

" I think I have covered almost all the important points raised by the hon. Members."

SRI K. R. VISWANATHAN :—" May I know what the Government propose to do to improve matters with regard to use of Tamil as the medium of official language in Tiruchirappalli district? "

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU :—" That can be tackled when the Education Demand comes up."

" The land reform question is very much agitating the people and several Members said that something should be done. Let not the hon. Members think that this question will be unduly delayed."

SRI P. RAMAMURTHI :—" I would like to request the Hon. Minister to pronounce the Malayalam names properly and he can learn the correct pronunciation from the Revenue Secretary who happens to be a Malayalee. He found it difficult to pronounce words like Marupattam, etc."

* SRI K. V. RAMASWAMI :—" நிலச் சீர்திருத்தம் சம்பந்தமாகவும், நில வரி சம்பந்தமாகவும் கனம் மந்திரி அவர்கள் எர்த விதமான உறுதியும் கொடுக்காததால் நான் என்னுடைய வெட்டுப் பிரேரேபணையை வாபஸ் வாங்கிக்கொள்ள முடியாமல் இருக்கிறேன். "

MR. SPEAKER :—" The question is—

' That the allotment of Rs. 82.42,600 under Demand I—Land Revenue Department be reduced by Rs. 100.' "

The motion was put and lost.

[7th March 1955]

MR. SPEAKER :—" The question is—
' That the Government be granted a sum not exceeding Rs. 82,42,600 under Demand I—Land Revenue Department.' "

The Demand was put and carried and the Grant was made.

* SRI V. BALAKRISHNAN :—" Sir, I am a very reasonable man. Out of deference to the good intentions of the heavily-worked, hard-worked and overworked Minister, I beg leave of the House to withdraw my cut motion."

The House refused to grant the leave without a dissentient voice.

MR. SPEAKER :—" The question is—
' That the allotment of Rs. 3,02,64,900 under Demand XI—District Administration and Miscellaneous be reduced by Rs. 100.' "

The motion was put and lost.

MR. SPEAKER :—" The question is—
' That the Government be granted a sum not exceeding Rs. 3,02,64,900 under Demand XI—District Administration and Miscellaneous.' "

The Demand was put and carried and the Grant was made.

MR. SPEAKER :—" I adjourn the House to to-morrow till 8-30 a.m."

The House then adjourned.

வாய்மையே வெல்லும்
TRUTH ALONE TRIUMPHS